

Này Băng ! Em Là Của Tôi

Contents

Này Băng ! Em Là Của Tôi	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chap 1	4
3. Chap 2	6
4. Chap 3	8
5. Chap 4	11
6. Chap 5	14
7. Chap 6	16
8. Chap 7	19
9. Chap 12	22
10. Chap 8	24
11. Chap 9	26
12. Chap 10	28
13. Chap 11	30
14. Chap 12	33
15. Chap 13	35
16. Chap 14	38
17. Chap 15	40
18. Chap 16	43
19. Chap 17	46
20. Chap 18	48
21. Chap 19	51
22. Chap 20	52
23. Chap 21	53
24. Chap 22	54
25. Chap 23	56
26. Chap 24	57
27. Chap 25	59
28. Chap 26	60
29. Chap 27	62
30. Chap 28	63
31. Chap 29	65
32. Chap 30	68
33. Chap 31	69
34. Chap 32	71
35. Chap 34	73
36. Chap 35	74
37. Chap 36	76
38. Chap 37	78
39. Chap 38	79
40. Chap 39	81
41. Chap 40	84

Này Băng ! Em Là Của Tôi

Giới thiệu

Tên tác phẩm: Này Băng! Em là của tôi Author: Ciin Melody* Category: tình cảm, hành động, Teen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-bang-em-la-cua-toi>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

p.s: mình viết giới thiệu có hơi rối tại nhân vật có nhiều quốc tịch và tên nha. mong mấy bạn thông cảm. mình sẽ cố gắng lược bớt tên. Mong các bạn ủng hộ

© Rin

. Phạm Thiên Băng (Trung)

. Stephanie Smith (Anh)

. Akiko Mikado (Nhật)

23-09-1998

người Anh-Nhật

- Lạnh lùng, bí ẩn đối với m.n. Vui vẻ, thân thiện, hay troll, ngốc nghếch khi ở nhà.

- Là bang chủ bang Silver Hawk - đứng thứ 3 TG ngầm, đứng sau Black Dragon, Darkness

© Kun

. Phạm Thiên Vũ (Trung)

. Kelvin Smith (Anh)

. Akihiro Mikado (Nhật)

25-02-1996

người Anh-Nhật

- Lạnh lùng, máu lạnh, trầm đối với m.n. Vui vẻ, ân cần, chu đáo, hay phá khi ở nhà. Thương em gái nhất.

- Là đại thiếu gia dòng họ Mikado

© Kin

. Phạm Thiên Long (Trung)

. Mark Smith (Anh)

. Akihiro Mikado (Nhật)

25-02-1996

người Anh-Nhật

- Vui vẻ pha chút lạnh lùng, nghiêm túc. Lười, lì lợm, lóc chóc. Luôn cùng Kun bày trò quậy phá. Thương em gái
- Là nhị thiếu gia dòng họ Mikado. Em song sinh của Kun.

© Bin

- . Nguyễn Triết Anh (Việt)
- . Kim Hong Ki (Hàn)
- . Justin Williams (Anh)

17-04-1998

người Anh-Hàn

- Lạnh lùng, nghiêm túc, nói ít, trẻ con, đã phá là khỏi chê
- Là con trai thứ dòng họ Williams. bang chủ bang Darkness - đứng ngang hàng với Black Hawk

© Velia

- . Marry Williams (Anh)

24-08-1996

người Anh-Hàn

- Vui vẻ, thân thiện, dữ
- Là con gái đầu dòng họ Williams.

© Jun

- . Lê Minh Vũ (Trung)
- . Jiro Suzuki (Nhật)

09-04-1998

người Nhật-Việt

- Vui vẻ, hòa đồng, tay sát gái
- Là con trai thứ của dòng họ Suzuki - tập đoàn ô tô, dầu khí đứng đầu thế giới.

© Ein

- . Hà Ảnh Nguyệt (Trung)
- . Choi Soek Young (Hàn)
- . Katy Taylor (Anh)

03-11-1998

người Anh-Hàn

- vui vẻ, ngốc nghếch, rất ghét bọn chảnh chọe
- Là con gái một của dòng họ Taylor - tập đoàn đá quý hàng đầu thế giới

© Nari

- . Trần Linh Nhi (Trung)

. Minzy Wilson (Anh)

. Minzy Sato (Nhật)

05-02-1998

Nhật- Anh

- Dữ, ngốc nghếch, lì, bướng

- Là con gái một dòng họ Wilson - tập đoàn bất động sản đứng đầu thế giới

© Hali

. Enri Suzuki (Nhật)

21-08-1996

- Vui vẻ, hòa đồng, hiền lành, tốt bụng

- Là con gái đầu của dòng họ Suzuki

2. Chap 1

Sáng sớm mùa thu trong xanh. Bên cái ban công trắng toát lên một vẻ đẹp thanh khiết, tĩnh lặng có một cô gái đang đứng đưa chân theo nhạc. Làn da trắng mịn và vóc dáng nhỏ nhắn của cô làm người ta chú ý. Cô mặc trên người một bộ váy liền màu xanh nhạt viền ren trắng, tóc đen dài xõa ngang vai có móc lai màu xanh nhạt tôn thêm vẻ bí ẩn, đầu đó trên cô toát lên một vẻ đẹp ngây thơ, nhưng lại quý phái và lạnh lùng đến lạnh sống lưng.

“Cốc...cốc...cốc”

- Thưa cô chủ! Ông chủ cho gọi ạ _ Tiếng gọi trong trẻo của cô hầu gái riêng vang lên. Nó không đáp lại chỉ lẳng lặng đi xuống phòng khách - nơi mà papa và mamy yêu quý của nó đang ngồi.

- Papa gọi con? - nó nheo mắt nhìn người đàn ông khá lớn tuổi đang ngồi trước mặt mình. Ông đang đọc báo nhưng toát lên vẻ nghiêm nghị

- Bắt đầu từ tuần sau con sẽ học ở trường Star - ông cười hiền rồi nhìn người vợ ngồi cạnh. Như hiểu ý ông, bà tiếp lời: “Con học ở đó nhá! Có hai anh ở đó nữa nên con không lẻ loi đâu”

Nó biết hai anh trai “yêu quý” của nó học đó lâu rồi nhưng nó không muốn “Vào đó chỉ toàn mấy cô chiêu cậu ấm chảnh chọe.” Nó nghĩ vậy nhưng đầu vẫn gật gật. Chỉ là lần này không hiểu sao nó lại muốn nghe lời papa và mamy nữa. Mới nhắc thì “Tào tháo” xuống:

- Hả? Nhóc đi học cùng tụi anh á? _ anh Kin ở đâu nhảy ra trợn ngược con mắt, còn cái đầu thì cứ lắc lắc như lạ lẫm í. Thì đúng là lạ mà xưa giờ nó có thích đi học ở đây đâu. Nhìn cái đầu cứ lắc lắc lộ rõ cái móc lai đỏ chét của anh nó mà nó ôm bụng cười nghiêng ngả

- Ai thèm đi với anh, em đi với anh Kun _ nó vênh mặt nhìn anh Kin “yêu dấu” đang nổi sung. Đứng chống cằm vào lan can cầu thang, anh Kun nghiêng nghiêng cái đầu lộ rõ cái đầu đen óng mượt có móc lai màu bạch kim. Cả bông tai hình chim ưng ánh lên dưới ánh mặt trời càng làm tôn nét đẹp quý tộc của mình.

- Ha ha... vậy em sướng rồi được đi chung cùng hai hot boy hàng đầu thì còn gì sướng bằng _ Kun nhìn nó cười lớn vẻ đắc thắng.

Nó hậm hực chả nói gì rồi vùng vằng ra sân sau vườn ngồi.

- Aaaaaa... thoải mái quá _ nó leo lên cây táo gần đó rồi ngồi đưa chân. Mỗi lần có chuyện bực mình, chuyện buồn hay suy nghĩ gì nó cũng ra đây giải tỏa.

“Mới về nước mà bị chọc ròi!” Nó hậm hực ôm cục tức. Chả là nó mới về Việt Nam ngày hôm qua. Nói với papa và mammy là nhớ ba mẹ nên về chứ thật ra nó trốn hai đứa bạn thân. Hôm trước đang đi chơi thì hai đứa bị nó chọc khăm đến nỗi chẳng biết vứt cái mặt đi đâu nên bọn nó kiếm nó xử. Nay trốn qua đây rồi nên đỡ lo phần nào. Nó cười đắc thắng rồi lăn ra ngủ... trên cây táo.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau. Trên cái giường trắng lớn có cô gái đang chìm vào giấc ngủ.

- Cái con nhóc kia!!! Có dậy hay không? _ Kin tức điên lên vì gọi nó cả nửa tiếng rồi mà nó còn chưa chịu dậy. Hay nó quên mất hôm nay phải đi học? Chưa kịp nghĩ gì thêm thì anh Kun cầm mấy cây pháo loại nhỏ đem vào. Như hiểu ý anh nên Kin gỡ chặn nó lên rồi dút mấy cây pháo vào giữa mấy ngón chân của nó.... Và thế là.....

“ĐỪNG” Mấy cây pháo đồng loạt nổ kèm theo tiếng nổ chói tai.

-A!!! _ nó bật dậy ngất ngưởng lại đôi bàn chân xinh đẹp. Nhưng... hên là pháo chỉ nổ và âm thanh phát ra.

- Em yên tâm, pháo anh tự chế không bỏ màu mè muối ớt gì hết. Chỉ có tí xíu âm thanh thôi _ Kun cười tỏ vẻ vô tội. Còn Kin thì kéo nó nhét vào nhà WC. Nó liếc anh Kun rồi quay lại lườm Kin. Nó biết thế nào cũng có sự giúp đỡ của cha này.

Biết là sắp trễ giờ nên nó làm vệ sinh cá nhân với tốc độ ánh sáng. Mới đó mà đã trang bị đầy đủ để đến trường. Hôm nay nó không thả tóc mà cột gọn lên lộ rõ cái móc lai “khác người” của nó. Nó thông thả đeo cái tai nghe màu trắng to ùng rồi đi xuống nhà.

- Đi học thôi! _ Kin chạy lại kéo nó đi nhanh ra cửa. Nó chỉ kịp cúi đầu chào ba mẹ. Nó cũng kì lạ, nó không muốn người ta biết được thân phận thật sự nên xe nhà nó phải dừng cách trường 1 đoạn rồi thả nó xuống.

Đi tới trường thì cũng là lúc chuông reo nên ít ai để ý đến nó. Thật đúng theo ý nó. Nó thông thả đi lại phòng hiệu trưởng.

- Mời vào! _ Giọng nói khàn khàn của thầy hiệu trưởng vọng lại. Nó lạnh lùng mở cánh cửa.

- Chào thầy! _ Nó cúi đầu rồi bước nhanh về phía thầy

- Em là Phạm Thiên Bằng? _ ông thầy tuy đeo kính nhưng vẫn thấy rõ ông đeo nheo mắt. Không đáp lại nó chỉ gật nhẹ đầu. _ Em sẽ học lớp 10A1 _ ông thầy nhìn nó với ánh mắt sợ sệt. Không sợ mới lạ! Nó là con của ông trùm kinh tế mà. Lại còn cái tính lạnh lùng của nó mà ai không lạnh sống lưng. Vốn đã lớn tuổi nên ông lại càng thấy sợ, mới có 2 thằng anh của nó mà ông bị suy tim nhiều lần rồi mà giờ còn thêm nó.

- Thầy giúp em làm hồ sơ giả. Em chưa muốn mọi người biết thân phận thật sự của em. _ Nó liếc ngang liếc dọc cái phòng của thầy. Nó cười mỉm trong đầu “Thì ra thầy cũng giản dị ghê”. Căn phòng không nhỏ, không to nhưng được bày trí rất đẹp. Đẹp ở đây không phải là vùng tiền mua thứ này thứ kia để trang trí mà là đẹp theo kiểu giản dị, mộc mạc.

- Thầy đã nghe chủ tịch nói, em yên tâm. Còn đây là hồ sơ, em xen thử được chưa? _ Ông đẩy sấp tài liệu gì đó về phía nó. Nó đọc sơ qua rồi gật đầu cái rụp. Ông thở phào nhẹ nhõm rồi gọi Giáo viên chủ nhiệm lớp 10A1 lên dẫn nó về lớp.

Nó im lặng bước theo cô giáo. Có vẻ như bà cô khá khó tính. Nó lắc đầu rồi cười mỉm nhìn bà cô.

Đứng trước cửa nó khá ngạc nhiên khi thấy căn phòng to. Lớp ở đây được xếp theo từng bậc 1 -> 10. Các lớp A1 luôn là lớp dẫn đầu về mọi mặt. Biết chuyện đó nhưng nó vẫn không khỏi ngạc nhiên

- Hôm nay lớp ta có bạn mới đến. Em vào đi _ Bà cô đi vào lớp từ hồi nào. Nó từ từ bước vào.

- Xin chào! _ nó ung dung, tự tại bước vào lớp dưới cái nhìn ngạc nhiên của mọi người. Tiếng xì xầm bắt đầu to khiến cho nó hơi khó chịu

- Rầm! Các em có chuyện gì cứ đứng lên hỏi _ Chẳng khác nó bao nhiêu, bà cô cũng ghét ồn ào. Rồi lớp còn nhao nhao hơn nữa. Chắc đang tìm câu hỏi

- Bạn tên gì vậy? __ một thằng còn trai đứng lên
- Nguyễn Thiên Bằng __ nó thờ ở trước câu hỏi đó. Nó không nói tên thật mà chỉ nói tên mà ông hiệu trưởng đưa.
- Bạn ở đâu tới vậy? __ một con nhỏ chảnh chọe lên tiếng rồi hất cằm
- Quê lên __ nó hăng giọng trước giọng cười mỉa của cả lớp.
- Gia thế của bạn là gì vậy? Bạn có biết lớp này là lớp nào không mà vào ngon ơ vậy?
- Kinh doanh nhỏ thôi __ thiệt là đúng như nó nghĩ. Toàn lũ chảnh chọe, xem tiền là bạn mà. Cả lớp cười nghiêng ngả nhìn nó như người ngoài hành tinh. Nó cũng chả để ý mấy rồi đi thẳng về cái bàn cuối theo sự hướng dẫn của cô giáo. Trong khi mấy đứa con gái đang nhìn nó bằng ánh mắt hìh viên đạn thì ai đấy ung dung vút cặp lên bàn.... và ngủ.

3. Chap 2

“Reng...reng...reng” cuối cùng giờ ra chơi cũng đến.

Nó hé mở mắt nhìn lại cái lớp. Mọi người đi xuống căn tin rồi nên nó cũng mò mẫm đi xuống. Dù gì sáng nay cũng chưa ăn gì.

- Hù! Sao giờ mới ra vậy? __ Kín nhảy sau cửa ra hù nó. Nó che miệng ngáp rồi lơ luôn thằng anh.
 - Con nhóc kia! __ Kín chạy theo nó. Hết nói nổi, con em gì đâu mà lơ anh nó rõ hay. Kín thì phì cười trước cái mặt ngái ngủ của nó. Nó chẳng nói gì chỉ lẳng lặng lôi cái “đế xinh” ra nhún nhún gì đó.
- “Bíp...bíp...” Điện thoại của hai anh kêu. Thì ra nó nhắn tin cho anh. Nhưng trong điện thoại chỉ hiện thị vồn vẹn năm chữ “Không muốn biết thân phận”

Hai thằng anh lắc đầu chán nản rồi đi sau nó xuống căn tin.

Cả ba bước vào thì ngay lập tức cả căn tin dậy sóng ầm ầm. Có đứa thì ngưỡng mộ, đứa thì ghen ghét... Nhưng nó chả để ý bao nhiêu.

Cầm cái Menu rồi lướt sơ qua, nó chẳng thấy có món gì vừa ý cả. Gọi 1 li cappuchino rồi ngồi nhâm nhi. Hai thằng anh biết điều nên chọn cái bàn gần đó ngồi. Lâu lâu chỉ dám nhìn liếc qua xem nó làm gì.

Sau khi thưởng thức hết li cappuchino thì nó ra sau vườn trường. Đây là bãi cỏ xanh mượt với vài hàng cây phượng trắng to. Nơi đây ít khi có học sinh lui tới vì một lí do rất đơn giản: nhà trường cấm. Hình như lí do nhà trường cấm là do có hàng phượng quý không cho học sinh đến nghịch.

Nó lấy cái headphone yêu quý ra nghe nhạc rồi nằm dài ra bãi cỏ xanh mượt dưới gốc một cây thông. Chẳng lâu sau, nó đã chìm vào giấc ngủ.

Đầu đó trên cái cây phượng nơi nó nằm có một cái gì đó lấp lánh dưới mặt trời. Nhìn kĩ hình như đó là bông tai hình con rồng. Chủ nhân của cái bông tai đang đọc quyển sách thì thấy có người đến. Nếu như bình thường thì còn lâu hần mới để ý nhưng lần này không hiểu sao hần liếc nhìn trộm nó ngủ.

Hần nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cây và đi lại phía nó. Lúc nó ngủ trông thật đẹp, thật bình yên. Làn da trắng mịn như sáng hơn dưới nắng mặt trời, mí mắt thì khép hờ. Đáng chú ý hơn cả là đôi môi đỏ mọng như trái cherry thì chúm chím. “Không ngờ cô lại gan vậy, đi vào khu vực cấm của trường” đang suy nghĩ thì có tiếng nói của nó:

- Nhìn đủ chưa?
- Thì ra còn thức __ hần nhếch mép rồi dựa lưng vào gốc cây đó rồi nhìn từng cử chỉ của nó.

- Chắc tôi có điểm phúc lớn lắm mới gặp được thiếu gia nhà họ Nguyễn. __ nó cười nhẹ rồi nghiêng đầu dò xét hành động của hắn

- Không ngờ cô để ý như vậy! __ hắn xoay xoay nhẹ cái bông tai rồi nhếch môi __ Không ngờ cô lại học chung lớp với tôi.

- Chung lớp? __ nó nheo mắt cực đáng yêu. Lúc này ngủ có biết gì đâu.

- Thiệt là, mà cô không vào lớp à? đã vào lớp rồi đấy __ hắn thở dài nhìn cái con người ngồi trước mặt

- Thì giờ vào __ Nó đứng dậy rồi ung dung bước đi. Hắn cũng đi theo sau để ý từng hoạt động nhỏ của nó. Ngay giờ hắn luôn thắc mắc nó là ai và vì sao nó lại biết hắn. Những câu hỏi đó khiến hắn bực mình.

- Xin cô cho em vào lớp __ nó cúi đầu lễ phép. Hắn cũng từ đâu chui ra làm cả lớp giật nhanh tin tức hiếm có “Hot boy Triết Anh đi cùng học sinh mới Thiên Băng”. Cả lớp đang nhao nhao như cái chợ nên bà cô gật đầu đại cho qua.

Bây giờ nó mới biết hắn ngồi cái bàn bên cạnh. Cơ mà... nó nhìn lướt qua người ngồi bên cạnh hắn. Đây chẳng phải Minh Vũ - thiếu gia học Lê sao? Nó cười nhẹ “Thú vị rồi!”

Cũng may nó cất cái nhãn kí hiệu dòng họ đi rồi, chứ không bị phát hiện từ lâu rồi. Nó uể oải nằm xuống bàn, định ngủ tiếp nhưng bị bà cô lôi lên bảng:

- Thiên Băng! Ai cho em ngủ? Lên làm bài này cho tôi, làm không được đừng trách __ bà cô lấy thước đập mạnh lên bàn nó làm nó sực tỉnh. Bực ghê với bà này. Nhìn lên bảng rồi ung dung bước lên.

Cả lớp thì cười khinh nó. Ừ thì bài này khó, nhưng không khó với nó.

Nó cầm cục phấn viết một dãy lên bảng. Cả lớp há hốc mồm nhìn nó, bài khó vậy mà giải chưa đầy 2 phút.

- Không ngờ cô ta giỏi vậy __ Jun chống cằm nhìn thẳng Bin đang nhìn nó chằm chằm.

- Cô ta không phải bình thường đâu! Phải về điều tra thôi __Bin nhếch mép làm thẳng Jun giật cả mình

Thấy bà cô cứng họng nên nó chẳng nói gì mà im lặng đi về chỗ ngồi. Cứ tưởng nó sợ bà cô nhưng ai ngờ vừa về đến chỗ nó lại lăn ra ngủ. Bó tay!

“Reng...reng...reng” Tiếng chuông báo hiệu hết giờ đã đến.

Nó thu dọn đồ thật nhanh rồi chạy ra ngoài. Hắn và Jun thì nhìn nó cứ như nhìn người ngoài hành tinh.

Nó chạy nhanh về phía chỗ lúc sáng mà xe nhà nó thả nó xuống. Leo nhanh vào trong để mọi người không nhìn thấy. Sau đó cái xe lăn bánh về phía cổng trường để đón hai thằng anh “yêu quý” của nó.

Nó tưởng 1 trong 2 anh sẽ ngồi ghế đầu ai ngờ mỗi người ngồi 1 bên. Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì xúc xích kẹp giữa 2 cái bánh mì

- Yah! Anh Kin hay anh Kun lên trên ngồi đi! __ nó chịu không nổi nữa thì liếc mắt nhìn hai anh.

- Lí do? __ đáp lại lời nó là câu cộc lốc, ngắn gọn của anh Kin. Kun thì lắc đầu tỏ vẻ không phục

- Mông 2 anh chiếm hết chỗ rồi còn đâu, em chỉ được ngồi có tí xíu nè __ nó chỉ chỗ nó ngồi rồi nhìn lại chỗ hai anh. Thật ra không có như nó nổ đâu, hai anh nó ngồi sát lại nó thôi chứ hai bên vẫn còn chỗ quá trời

Bác Hưng - tài xế nhìn bọn nó cười quá trời. Bọn nó vẫn vậy, tuy lớn xác nhưng vẫn trẻ con như hồi nào.

- Ông bà chủ tịch về Anh rồi. Ông bà có chút việc bận nên qua đó gấp __ bác Hưng nói. Mới gặp papa với mamy có ngày mà hai người lại đi rồi.

- Dạ __ nó cười tinh nghịch nhìn bác Hưng. Nó quý bác Hưng lắm, tuy rằng đã mấy năm trời nó ở bên Pháp nhưng nó vẫn luôn gọi về hỏi thăm bác.

Xe dừng ngay cổng, nó phóng nhanh vào nhà. Hai bên cổng các chú vệ sĩ uy nghiêm cúi đầu chào cả ba. Dọc đường đi thì hết các chị hầu gái, đến mấy anh vệ sĩ đều nghiêng người chào.

- Cô cậu mới về __ Bà quản gia từ trên lầu đi xuống. Nó không nói gì chỉ đáp lại cái cúi đầu kèm nụ cười nhẹ rồi phóng lên phòng

Hôm nay nó sẽ đến căn cứ của Silver Hawk ở Việt Nam. Đáng lẽ hôm qua nó định đi rồi nhưng ai ngờ lại ngủ quên trên cây đến tối luôn.

Nó leo lên giường rồi dặn cô hầu gái riêng lát 6h gọi nó dậy. Cô hầu gái lễ phép cúi đầu rồi nhẹ nhàng đóng cửa cho nó ngủ. Nó vùi đầu vào trong chăn nhìn chẳng khác gì chú mèo con nhỏ.

- Thưa cô chủ dậy thôi ạ __ cô hầu gái nhẹ nhàng đến bên cạnh gọi. Biết là gọi nó sẽ không dậy nên cô mang lên một đĩa canh sườn đặt đầu giường.

- Oáp! __ nó vươn vai. Theo như kĩ năng bẩm sinh mỗi khi có mùi thức ăn nó sẽ dậy. Sáng nay mấy ông anh biết chuyện này nhưng vẫn muốn phá nên mới sử dụng đến pháo.

Nó lao nhanh vào phòng vệ sinh. Phòng vệ sinh nối với một căn phòng to chứa toàn đồ của nó. Áo thun thì treo riêng ở một cái tủ lớn. Quần thì treo ở các cây treo dài hết căn phòng. Giày thì để ở bục to ở giữa.

Nó lượn lờ chọn ra bộ đồ cực cool. Giày ba ta trắng, quần jean xám kèm với áo pull xanh to có dòng chữ trắng to. Đi kèm có cái vòng tay bản to đen, có đinh, dây truyền bạc hình thánh giá dài qua ngực. Điểm nhấn còn lại là cái kính đen bản to có đính vài viên đá. Cái bông tai nhỏ thường ngày được thay vào là cái bông tai vàng tròn to.

Tóc được nó búi gọn gàng lên trên, lộ rõ cái móc lai cực cool. Nó lấy từ ngăn kéo bàn ra cái nhẫn bạc hình con chim ưng đeo vào - cái nhẫn mà nó tháo ra để không ọi người biết thân phận.

Nó đi ngang qua tủ để son, sau đó nó lựa một cây son màu đỏ cherry. Với cách mix màu cực chất nên nó bao giờ cũng làm cho những bộ đồ rất bình thường trở nên khác biệt.

Dạo bước xuống nhà, nó chào mọi người rồi leo lên xế cứng “Renevo Roadster” màu đỏ đến căn cứ.

Chiếc xe dừng lại ở quán bar Black Rose. Đã lâu không đến nhưng nó vẫn nhớ đường tới đây. Cũng đâu ít gì, cũng đã 5 năm rồi. Tuy không có mặt nhưng bang của nó ở Việt Nam vẫn lớn mạnh do sự chỉ huy ngầm của nó và 2 nhỏ bạn.

Bước vào bar, có lẽ có khá ít người biết mặt nó. Nó đi lâu quá rồi mà, bang có nhiều người mới hơn nên không biết cũng phải. Nó đi nhanh về phía cái bàn trống ở một góc trong bar.

- Quý khách dùng gì ạ? __ anh lễ tân bước tới cúi đầu nhìn nó.

- Whisky. Gọi Bun ra đây. __ nó đáp lại vồn vện. Người kia thấy lạ khi lần đầu có người gọi thẳng tên của Ca ca. Chỉ cúi đầu nhẹ rồi anh bước nhanh vào trong

- Whisky đỏ của tử ạ. __ Bun bước ra cầm theo chai rượu cho nó. Anh cung kính cúi đầu nhìn nó rồi cười thật tươi.

- Cảm ơn __ Nó cười nhìn thẳng em trí cốt của nó. __ Tình hình ở đây thế nào?

4. Chap 3

- Dạ rất tốt ạ __ Bun nháy mắt tinh nghịch rồi ngồi cạnh __ Chỉ có Bằng tử về thôi ạ?

- Tử trốn bọn nó qua đây. Nhưng chắc bọn nó cũng sắp về rồi __ nó thở dài rồi uống ngụm rượu.

- Tử về tốt quá __ Từ trên sàn DJ nhảy xuống một thằng nhóc cỡ tuổi nó. Nhóc nhảy xuống ôm chầm lấy nó. Về mặt nhóc hơn hở lắm luôn như bắt được vàng á.

- Cái thằng này! __ nó nhéo tai thằng Tun sang một bên. Bun thì ôm bụng cười thằng em xấu số.

Ngồi nói chuyện với anh em nhà Bun-Tun một lúc rồi nó phải về. Đã hơn 10h rồi, không về thì hai anh “yêu quý” của nó cho ngủ ở ngoài

- Tỉ về ạ! Mai nhớ đến chơi nha tỉ _ Tun với Bun lí lắc nháy mắt nhìn nó rồi cười. Nó cũng cười lớn rồi vẫy vẫy hai đứa nó phóng đi. Bun và Tun là cánh tay đắc lực của nó ở Việt Nam. Bun và Tun là con trai của 1 gia đình khá giả ở đây nhưng đã theo nó từ nhỏ.

Về đến nhà cũng đã 10h rưỡi nên nó lao thẳng lên phòng. Giờ mà gặp hai anh thì nó chỉ có đường ra vườn ngủ.

Sáng hôm sau,

- He he!!! _ nó cười nham hiểm nhìn thằng Kun đang ngủ. Hôm nay nó quyết tâm dậy sớm trả thù hai thằng anh. Cầm khẩu súng phóng thanh trong tay mà nó cười nghiêng ngả.

“ĐỪNG” tiếng đạn bay xé không khí lao thẳng vào cái hồng tâm trong tấm bia nó đặt dưới bụng anh Kun.

- Ấu dè! Trúng rồi!!! _ nó nhảy tưng tưng nhìn lỗ thủng to giữa bia.

- Yah!!!! _ Kun ngồi dậy. Ổn như vậy mà anh còn ngủ được mấy giây nữa là phước rồi đó. Anh nhìn chăm chăm vào cây súng nó đang quay trên tay với cái bia thủng ngay trước người. Anh rùng người. _ Chơi nguy hiểm thế. Nhỡ bắn lệch trúng anh mày thì sao?

- Thì chết. _ nó đứng đưng rồi quay đít ra ngoài, bỏ lại anh hai với cái đầu bốc khói. Còn bây giờ tới anh ba - Kin

Nó nhẹ nhàng mở cánh cửa, nó biết anh ba tai thính lắm. Lát mà nghe thấy tiếng súng chắc thùng thùng nhĩ. Nó ngẩng cổ lên trời rồi cười to, quên là anh nó đang trong phòng

- Á.....!!! _ tiếng hét vọng ra từ căn phòng anh Kin.

- Cho chừa nha cưng, định phá anh mày à? chưa đủ trình độ đâu _ Kin nhéo tai nó lòi vào phòng

- Sao anh biết? _ nó ngơ ngơ nhìn người con trai trước mặt.

- Phòng anh Kun sát vách đó _ Kin chỉ vào bức tường gần đó. Nó “À” lên tiếng rồi định chuồn nhưng...

- Ai cho nhóc chuồn? _ Kin chống nạnh nhìn nó. Nó chẳng nói gì im lặng ra ngoài, phó mặc cho thằng anh đang chửi rủa.

Nó lao nhanh về phòng, cố thay đồ thật nhanh để trốn hai ông anh “trời đánh”

Hôm nay, nó không cột tóc mà thả dài. Cái nhăn cũng được tháo và nhét vào ngăn nhỏ của cặp xách.

Cái bộ đồng phục cựa trường được nó “phá hoại” à, nhằm “phá cách”. Cái váy bị cắt ngắn lên, đi kèm là cái áo khoác nỉ đen. Giày ba ta màu trắng hiệu Nike chính hiệu được nó cho phép đi cùng. Cái dây chuyền bạc được đeo dài hình đầu lâu cực chất. Cộng kèm là cái mũ snapback quay ngược ra sau.

- Khởi hành! _ nó chạy nhanh ra cửa. Tưởng 2 ông anh chưa xong ai ngờ....

- Đi học thôi _ Kun cười ma mãnh nhìn nó. Vẫn là phong cách hàng ngày: áo sơ mi trắng, quần đồng phục kèm cái áo len đỏ cộc tay. Trên tai vẫn là cái bông tai chim ưng bạc, cái dây chuyền hình ngôi sao to chẳng khác gì trước ngực cùng vài cái vòng tay nam tính. Nó le lưỡi rồi phóng nhanh qua 2 anh. Nhưng.... kế hoạch thất bại. Nó bị anh Kin giữ lại cái mũ áo không cho đi.

- Đi học với tụi ANH chứ? _ Kin trong bộ đồng phục phá cách của mình. Cái mũ snapback màu đỏ bị lật ngược ra sau. Cái áo nỉ đỏ nhẵn mặt hàng chữ trắng. Cái quần tây nhìn như cái quần jean đen vậy. Bông tai, dây chuyền, vòng tay thì nguyên bộ chim ưng bạc. Hớ hớ đúng là anh em, cả ba ai cũng chọn ình đôi ba ta trắng đầy cá tính.

- Hì hì... đương nhiên phải đi cùng chứ _ nó cười trừ rồi cùng hai anh xuống phòng ăn. Từ khi về nước đây là lần đầu nó ăn sáng... lí do cũng chỉ do ngủ nướng mà đến trưa nên ăn trưa luôn, còn hôm qua thì đi học nên không kịp ăn.

Ăn xong cả ba lên xe đến trường. Cũng theo ý nó bác Hưng dừng lại chỗ hôm qua để nó xuống xe. Nó trở lại làm con người lạnh băng, đi đâu cũng khiến cho người ta run.

Mới bước vào trường nó đã bị soi hết cái này đến cái kia. Bình thường nó sẽ không để ý nhưng lần này mấy người bu quanh cái bảng thông báo cứ chỉ chỉ nó, khiến nó bực mình.

Nó đi nhanh đến bảng thông báo, đi đến đâu tụi nó nhường đường tới đó. Nó hừ lạnh nhìn dòng chữ to dùng cùng bức hình nó cùng vào lớp với Triết Anh. Đâu đó còn dán thông tin của nó nữa chứ. Nó nhếch môi rồi đi lên lớp

Đến nhúc cả đầu, mới có 1 ngày mà ai cũng để ý tới nó rồi. Ung dung đi ngang qua mọi người rồi vào lớp. Biết là thế nào cũng có bầy nên nó đẩy đại 1 thằng vào trước.

“Ầm” Đúng như dự đoán. Nguyên 1 xô nước lạnh đổ ập vào người thằng kia. Nó đá thằng kia sang bên rồi lảng lảng về chỗ ngồi.

“Đừng tưởng qua được tôi” nó nhếch môi rồi đá cái ghế dính keo trong. Mấy trò này bọn kia phải học tập nó nhiều. Nó nắm cổ một con ngồi gần đó và nhìn nó cười khinh.

- Nói! Ai làm _ mỗi chữ nó nói đều toát lên vẻ đáng sợ. Con bé kia có chút run run nhưng cũng vênh mặt lên:

- Không thích nói

“Chát” nó tát 1 cái vào mặt con kia

- Mày... mày biết tao là ai không? Tao là con gái công ty Minh Uyên đó _ nó gần từng chữ rồi ôm lấy bên mặt đang sưng đỏ lên

- À... thế thì sao? _ nó đang định cho thêm cái tát nữa thì Triết Anh tới giữ tay nó.

- Bỏ ra. _ nó lạnh lùng nhìn hấn.

- Cô thôi đi! _ hấn nói rõ từng chữ còn siết cổ tay nó mạnh hơn. Nó cười lạnh

- Nếu tôi nói không? _ Nó nhếch mép nhìn hấn

“Rầm” Tiếng bàn bị đập khiến nó ngẩng lên nhìn

- A!! anh Thiên Vũ và Thiên Long kia _ đám con gái gần đó hét lên. Hai anh đi tới chỗ nó

- Chuyện gì vậy? _ Kun nhỏ nhẹ nhìn nó khiến cho bao ánh mắt hình viên đạn cứ nhắm vào nó mà phun

- Ai bảo chọc em. _ Nó đưa mắt nhìn cái ghế với cái xô còn đang ở lung tung. Cả hai nhìn theo nó rồi ánh mắt bắt đầu đổ lên

- Ai làm? _ từng chữ của Kin thốt lên khiến cả lớp run, không dám hó hé. Đụng trúng em gái cưng của anh thì mọi chuyện coi như chấm hết. Thừa lúc mọi người hoang mang nó giựt mạnh tay ra khỏi tay hấn.

- Không trả lời? _ Kun nheo mắt nhìn cả lớp rồi cả đám đang bu trước lớp

- Cho nó chừa, ai bảo nó dây dưa với anh Triết Anh làm gì _ một con nhỏ chảnh chọc, môi đỏ chót, tướng đi thì ông ẹo làm nó sứt ói.

“Chát” Kin tát mạnh vào mặt cô ta khiến ọi người sững sờ. Từ trước đến giờ hai anh có như vậy bao giờ đâu

- Từ nay ai đụng đến Thiên Băng thì đừng trách tôi _ Kun lên tiếng rồi kéo nó đi. Từ nãy đến giờ hấn bất động, không ngờ hai anh lại bênh cho nó, còn không để ý đến thằng em chí cốt của mình.

Sân sau trường,

- Nhóc có sao không? _ Kun lo lắng nhìn nó. Nó chẳng trả lời chỉ lắc đầu cho qua.

- Chuyện em và Triết Anh là sao? _ Kin nheo mắt nhìn nó. Nó âm ừ kể lại chuyện hôm qua. Hai anh gật đầu rồi nhắc nó cẩn thận. Còn không quên sinh nhật năm nay sẽ công khai thân phận thật sự của nó trước

thế giới. Từ trước đến giờ cả dòng họ không hề cho ai một tin tức gì của nó. Nó được bảo mật hoàn toàn. Chắc họ chỉ nghe được việc nó là con gái và đang sống ở Pháp.

Nó vừa nghe nhạc, vừa ung dung bước vào lớp. Cũng sắp đến giờ vào lớp rồi mà. Lúc nó trở về thì đã thấy ghế mới được thay cái kia. Nó ngồi vào bàn rồi tháo tai nghe ra để đi ngủ.

- Chào các em __ bà cô hiền ngang đi vào lớp. __ Lớp ta sẽ có thêm 2 bạn nữa. __ bà cô nói rồi kêu hai đứa mới vào lớp

- Chào các bạn! Mình tên Hà Ảnh Nguyệt. Mình mới bên Pháp về nên mong các bạn giúp đỡ __ một đứa cười cười khiến đám con trai trong lớp chao đảo

- Chào mọi người! Mình là Trần Linh Nhi. Cũng giống nó, ở Pháp về __ Con nhỏ cười mỉm rồi nhìn về phía nó đang ngủ.

Tuy đang ngủ nhưng nó biết hết... gì mà Hà Ảnh Nguyệt, Trần Linh Nhi? Như nhớ ra gì đó nó đứng phắt dậy khiến cả lớp ngạc nhiên.

- Mày được, bỏ bọn tao.... __ Ein đang nói thì bị nó trùng:

- Im miệng!

Đứng trước sự kinh ngạc của mọi người

- Đây không phải là tiểu thư nhà họ Taylor và Wilson à? Sao bọn họ lại nghe lời cái con nhỏ nhà quê kia chứ __ một đứa nói to

Nari như để ý nó không đeo nhẫn nên không nói gì. Bọn nó đi thẳng về cái bàn phía sau nó.

- Chào! Tôi là Lê Minh Vũ. Chắc hai bạn biết tôi __ Jun cao ngạo nhìn bọn nó

- Không! __ Ein trả lời cộc lốc. Tuy là biết rõ tên đó là ai nhưng nó vẫn cố ý nói không. Đơ vài giây sau đó Jun nói tiếp:

5. Chap 4

- Tôi tưởng hai cô thấy tôi sẽ vui lắm chứ __ hần đá xoáy bọn nó. Chẳng thêm để ý thêm, bọn nó ngồi vào bàn.

- Có chuyện gì vậy? __ Ein nhìn nó đang chơi phone. Lúc này nó to tiếng như vậy chắc có chuyện gì đó. Vừa dứt lời thì điện thoại 2 đứa có tin nhắn “Lát xuống căn tin tao sẽ kể, còn bây giờ đừng nhắc tới thân phận của tao” Đọc xong bọn nó gật đầu cái rụp rồi nhìn nó ngủ ngon lành.

Bọn nó cũng chẳng học gì mà lôi ipad, điện thoại ra đùa xe. Hai thằng kia nhìn qua thì lắc đầu ngán ngẩm.

- Lắc cái gì. Làm như hai người ngoan lắm __ Nari bĩu môi chỉ vào hai cái ipad to tổ chẳng trên bàn tụi hần.

- Tôi lắc thì kệ tôi. Lầm chuyện __ Jun vênh mặt nhìn hai cái con “lầm chuyện”. Thiệt tình, nếu cậu mà không phải con nhà họ Suzuki, Williams thì tôi đây đã đem cậu ra băm rồi

- Gớm. Đừng ý mình là con 2 dòng họ cao quý rồi ra vẻ ra đây nha. Bỏ cô nương không sợ đâu __ Ein giờ ngón cái ra cầm xuống đất.

” Mấy cái người này ồn ghê á! ” Nó nhăn mặt. Bây giờ nó chỉ muốn dán keo lên miệng bọn nó thôi.

“Cạch” Tiếng quyển vở mà Jun ném rớt ngay vai của con Nari. Nó nhăn mặt ôm lấy cái vai rồi xé vở của hần ra vo lại rồi cứ nhằm hần mà ném. Bây giờ Bin im nhất. Đốp chát vài câu rồi ngồi chơi game mặc cho bọn nó và thằng bạn thân đánh nhau.

Tiếng giấy, tiếng vở, tiếng bút, tiếng la.... Trời đất! Bọn họ làm cái quái gì mà ồn vậy. Nó tức điên lên vì có người phá giấc ngủ vàng của nó.

Nó ngồi dậy trừng mắt với hai đứa bạn rồi liếc hai thằng con trai. Đúng là bạn thân, mới nhìn qua hai con kia đã im re không nói gì. Còn hai thằng tưởng nó bị điên

Hừ! Thế là hết ngủ được. Nó đành lôi cuốn tiểu thuyết đang đọc dở ra. Nhìn nó bây giờ tếu hết chỗ nói. Ăn mặc như dân chơi mà lại dịu hiền ngồi đọc sách.

“Reng...reng” Hết tiết buổi sáng, nó cùng 2 con bạn xuống căn tin. Haizzz... đi đâu ai cũng dòm nó như người ngoài hành tinh. Thì nó - một đứa con nhà bình thường mà chơi với hai thiên kim tiểu thư thì không lạ mới hay.

Bước nhanh về phía chỗ bàn khuất 1 góc, nó để hai đứa kia đi mua đồ tiện thể nhờ tụi nó gọi giùm li cappuchino.

- Ê! Sao lại đi mình thế này? Chẳng phải cô quen mấy hot boy với hai tiểu thư danh giá à? Hay cô là ôsin của mấy người đó _ một con nhỏ đập mạnh bàn làm cho cà phê trong li sóng sánh. Nó chẳng để ý chỉ chuyên tâm vào quyển sách trước mặt.

Như nổi khùng trước thái độ của nó, con nhỏ hét to hơn:

- Mày bị câm à? _ con nhỏ đập bàn cái rầm. Bây giờ cà phê trong li không những sóng sánh mà trào ra ngoài. Nó nhếch mép rồi đứng dậy

- Cô có gan lắm. Tôi ghét nhất ai làm đổ li cappuchino tôi đang uống _ nó trợn mắt nhìn về phía cái li cappuchino.

- Thì sao? Tôi chẳng sợ _ cô ta nhìn nó cười khinh. Nó chẳng muốn ra tay ở đây đâu nhưng biết làm sao giờ, mức chịu đựng của nó vượt giới hạn rồi.

Đang định giơ tay lên đánh thì Nari giữ tay cô lại. Cô định để im xem kịch nhưng lại không được, ở đây là trường mà.

- Đến tiểu thư còn muốn ngăn mày thì mày hết đường sống rồi con ơi. _ con nhỏ kia nhếch môi khiêu khích. Nó bực lắm nhưng hiểu ý hai con bạn nên nó chẳng nói gì. Thôi kệ, cho chúng nó xử

Nó ung dung ngồi vào bàn. Nó đưa mắt nhìn li cappuchino thì lại tức điên lên. Nó quay ngoảnh lại xem kịch.

Bây giờ cả căn tin đang im lặng vô cùng, mọi cử chỉ của bọn nó đều được tất cả thu vào mắt.

- Có vẻ như cô thích gây sự? _ Ein nghiêng đầu ra vẻ khiêu khích. Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng mà. Chơi với nó lâu nên hai con bạn này có những cử chỉ giống nó như đúc từ một khuôn.

- Sao tiểu thư bênh con nhỏ nhà quê đó vậy? _ con kia gân cổ lên cãi, đúng là điếc không sợ súng mà. Nó chỉ cười trừ

- Cầm miệng! Tôi cấm cô ăn nói như vậy với Thiên Băng _ Nari đứng dưới nghe con nhỏ kia nói mà tai nó cứ lùng bùng nên đành lên giải quyết cùng vậy. Nari xách cổ áo con kia lên rồi nhếch môi

- Cô ta chẳng là gì, dù gì tôi cũng là một tiểu thư đài các mà mấy người đối xử như vậy à?

- Đã nói là không được nói như vậy với Thiên Băng _ Nari điên tiết tát cô ta một cái thiệt đau. Nhìn cô ta ôm cái mặt sưng tấy mà nó thấy vui. Nó lại trở thành người Vô cảm rồi. Nó cứ sống hai tính cách đến giờ cũng quen.

- Vậy đủ rồi! _ nó đi ngang rồi kéo hai con bạn ra ngoài trước sự ngạc nhiên của cả trường.

- Sao mày lại kéo tao? để tao chơi nó xú _ Ein hậm hực đi theo. Nó nhìn con bạn mà ôm bụng cười.

- Cười cái gì? Con Ein nói đúng đấy _ Nari thúc vào sườn nó. Không bực mới lạ, rõ ràng con nhỏ kia nói những lời lẽ đó cố ý khiêu khích nó mà tại sao nó lại tính queo vậy?

- Hôm nay bọn mày gan! Đi theo tao nói chuyện __ Quay lại trừng mắt với tụi nó rồi kéo xoành xoạch bọn nó đi.

Nhưng biết đi đâu giờ? Định lôi bọn nó ra bãi cỏ sau trường nhưng chỗ đó có Bin, ra đó nói chuyện thì lộ hết. Như sức nhớ ra cái gì, nó lôi thẳng hai đứa lên sân thượng.

Đúng như nó nghĩ giờ này không ai lên đây cả. Gió thoảng qua làm tóc nó bay bay, bây giờ có chàng nào nhìn thấy thì khốn đốn chết.

- Tao vẫn chưa cho ai biết thân phận cả. Nên bọn mày đừng làm lộ đó. __ Nó đưa tay chống cằm rồi nhìn sang hai con bạn

- Biết rồi! __ cả 2 con đông thanh rồi phá lên cười. Chuyện này thì ai chả biết, bọn nó mà để lộ thân phận của nó thì chỉ có đường xuống hố.

- Mày vẫn mang theo cái nhẫn chứ. __ Ein nghiêng đầu. Cô nhớ lần còn bên Pháp, nó cũng không cho ai biết thân phận nên cất vào cặp. Ai ngờ nó lại bị mất, cả nhà nó nháo nhào cả lên nhưng hên là do nó bỏ quên ở phòng vệ sinh.

- Cặp __ nó trả lời cộc lốc. Tuy đã nghe nó nói chuyện như vậy nhiều rồi nhưng bọn nó vẫn thấy bực.

- Mày nói chuyện có chủ, vị giùm tao __ Nari hét lên rồi véo má nó. Nó xoa xoa cái má rồi le lưỡi tụi nó.

Thiệt tình, 3 đứa 3 cái đầu to 3 cái thân xác trường thành nhưng cái tính chả bao giờ đổi. Tụi nó dí nhau vòng vòng trên sân thượng dưới cái nắng oi ả của buổi trưa.

Cùng lúc đó tại bãi cỏ sau vườn,

- Tao cũng cho điều tra rồi nhưng tất cả thông tin về nó đều không có. __ Jun lắc đầu chán nản. Nó là ai cơ chứ? Tại sao mọi thông tin về nó đều được bảo mật.

- Điều tra cũng như không! Theo dõi thì mất dấu. Con bé đó là thánh à? __ Bin hậm hực rồi nằm dài ra cỏ

- Hay mình lấy thông tin từ Ảnh Nguyệt và Linh Nhi __ Jun nhảy cẫng lên vui sướng. Hơ hơ, ta thông minh quá mà, chắc chắn hai con nhỏ kia sẽ biết rõ về nó

- Ngu! Nếu hai con nhỏ đó dễ moi thông tin thì tao làm rồi __ Bin ném thẳng cho thằng Jun một cây khô.

- Ồ ha! __ Giờ thì Jun chỉ biết cười trừ. Do con bé đó mà nãy giờ bị chửi Ngu hoài __ cơ mà sao con nhỏ đó lại được hai ca bênh nhỉ?

- Tao không biết. Tao hỏi 2 anh rồi, hai anh nói y sì nó.

- Ủ! __ hai thằng chán nản nhìn nhau. Rốt cuộc nó là ai?

Cùng lúc đó tại phòng dạy nhạc,

- Anh nghe gì chưa? Có con bé nào đó gây sự với nhóc ở căn tin đó __ Kin đi vào, vừa đi vừa thả buông những từ đó vào không trung

- Ủ! Chắc nó đã xử êm?

- Không. Nó không đụng tay mà Ein và Nari xử

- Hai đứa đó về rồi à? __ Kun nheo mày. Bộ 3 này... mình nó đã khổ nhưng giờ là 3

- Ủ __ Kin gật đầu rồi nhìn vào Kun. __ Mọi thông tin đã được khóa lại, bảo mật nâng cấp.

- Ủ. Từ giờ tới ngày đó tất cả không để một thông tin nào lọt ra ngoài. __ Kun cười nhìn thẳng em của mình. Làm tốt lắm!

Tan trường, lần này nó không chạy đi nữa mà đi theo tụi nó. Nhờ xe tụi nó cũng được vậy, dù gì cũng có người theo dõi nên mời họ về nhà chơi.

Xe chở nó chạy bon bon trên đường. Xe đánh đu, lượn lờ, đánh đu khắp các con đường rồi cuối cùng cũng dừng lại căn biệt thự trắng của nhà nó. Nó vẫy tay chào rồi vào nhà.

Đầu đó ngoài kia,

- Thưa cậu chủ, mất dấu rồi ạ. __ người thanh niên trong xe thở dài thườn thượt
- Lần sau theo kĩ hơn, không để sai sót nữa __ Giọng nói của Bin vang lên. Vẫn cái giọng lạnh nhạt ấy.

6. Chap 5

- Thiên Băng ơi~ __ một con nhỏ bước vào lớp. Cô ta đến gần nó rồi lay lay nó. Thiết tình, nó ngủ từ sáng đến giờ rồi, chắc cũng chẳng biết đã hết tiết buổi sáng. Hai con bạn thì kêu hoài không được nên xuống căn tin ngồi rồi.

Nó ngược đầu lên, hơi ngạc nhiên vì lần đầu nó thấy con nhỏ này.

- Cuối giờ Bạn lên sân thượng nha. Có ai gặp bạn á __ Cô gái kia nhe răng cười rồi chạy đi để lại nó với cái đầu trống rỗng. Ai? Ai gặp nó? Cái tính tò mò hại cái thân rồi con.

Cả buổi nó không nói với ai chuyện này, cái đầu thì cứ lằng lằng suy nghĩ những chuyện không đâu.

“Reng...reng...” Mọi chuyện hôm nay trôi qua nhanh thật, mới đó mà hết giờ rồi.

Tạm biệt hai đứa bạn, trốn hai thằng anh rồi nó đi thẳng về sân thượng.

Nó nhẹ bước lên từng bậc cầu thang. Đến bậc cuối cùng nó có linh cảm không hay. Lắc tan cái suy nghĩ ấy rồi nó hiên ngang bước lên thêm.

- Cô tới rồi __ Một đứa con gái son môi đỏ chót đang đứng khoanh tay ở gần đó. Gà móng đỏ? Ôi trời, nó bị dị ứng với thể loại này. Nó khẽ rùng mình.

- Sợ à? ha ha cũng phải. Tôi là Kachi con gái của chỉ huy vệ sĩ dòng tộc Mikado ở Việt Nam. __ cô ta tự đắc nhìn nó. Vệ sĩ? Chúc đó to ghê á. Nó cười thầm

- Thì sao? Chuyện của cô liên quan gì tới tôi?

- Tôi nhắc cho cô biết. Triết Anh là của tôi, tôi nghĩ cô không nên xiá vào chứ không lại khổ thân. __ cô ta hất cằm nhìn nó.

“Xem coi mày dám cãi không” Cô ta cười tự đắc

- Của cô? Ai nói? Tôi chưa thấy tuyên bố. Mà tại sao lại khổ? __ nó nhấn mạnh rồi cười lạnh. Hừ nó? Cho dù là thân phận là gì nó cũng ghét ai đe dọa mình. Cái tính trời sinh.

- Đánh nó! __ cô ta gào lên. Hàng loạt những nữ sinh, nam sinh bao quanh nó. Thú vị rồi đây. Có là con gái tôi cũng sẽ không tha. Nó nhếch môi cười để lộ hàm răng trắng muốt.

Cả đám xông lên. Định chơi hội đồng à? Kì nha! Ở đây tính cả thì cũng 20 đứa. Chơi 20 chọi 1 kìà. Nó bủi môi rồi cũng xông ra đánh.

Đồng thì đồng thiết nhưng toàn võ “mèo cào” nên nó dễ dàng hạ gục.

“Ừa” “Hự” hàng loạt tiếng động lớn nhỏ vang vọng trong cái sân thượng ấy. Bây giờ chỉ còn vài ba đứa nhưng sức của nó cũng chẳng còn bao. Trưa nay không ăn gì khiến bụng nó réo cồn cào, tay chân cũng bắt linh hoạt chứ không trệt đầu kết thúc lâu rồi.

Nhìn sang con Kachi đang run lấy bầy mà nó bật cười thành tiếng. Như biết điều nó rút đi để lại nó trên sân thượng.

- Yah!!! Mát ghê á! __ nó hét lên rồi thả lỏng người ái tóc bay phấp phới trong gió.

- Cô ồn ào thật đấy __ có tiếng con trai phía sau bức tường. Nghe cái giọng là biết đang bực. Như phản xạ nó quay nhanh về phía đó.

Xanh - đen - đỏ. Nó bây giờ chả khác gì con tắc kè hoa nữa. Khuôn mặt nó đổi màu liên tục khiến ai kia cũng bật cười thành tiếng

- Sao nhìn cô ngố quá vậy? Bình thường thấy lạnh lùng lắm mà __ Bin ôm bụng cười sặc sụa. Bộ cái mặt nó biến dạng dữ lắm à? Nó đưa tay sờ mặt

- Lắm chuyện! Mà sao cậu ở đây? __ Biết bị chọc quê nên nó đành đổi nhanh chủ đề. Nó cũng hơi ngạc nhiên khi thấy anh ở đây, nó tưởng chỉ có đám kia thôi chứ. Không lẽ.... anh ta nghe hết những gì mình nói rồi à? Mặt nó bây giờ chả khác gì cái nhọ nồi cả.

- Đi ngủ. __ hần trả lời tỉnh queo. Hần đã dậy từ lâu rồi, từ trước khi nó lên đây cơ. Hần nghe hết những gì bọn kia nói nhưng cũng kệ.

- Ồ. __ tả lời cộc lốc rồi nó quay đi về phía cửa. Trời bây giờ cũng đã bắt đầu chuyển màu trở nên cam hồng. Hoàng hôn là thời khắc nó luôn mong đợi. Sau hoàng hôn này mọi thứ sẽ trở nên tối đen. Nó thích màu đen!

“Cạch cạch” Nó kéo kéo cái cửa nhưng hình như cửa bị khóa rồi.

- Sao vậy? __ Hần nghiêng đầu nhìn nó, nó định nhây đến lúc nào nữa trời. Hần than trời rồi đi đến bên cạnh

- Nhìn không thấy? __ nó nhướn mày khiêu khích.

- Vậy có lẽ tối nay ở lại đây rồi __ hần lắc đầu chán nản. Cúp học có mấy tiết mà sao mà bị hành quá vậy trời __ Điện thoại?

- Đây, nhưng hết tiền rồi. __ Nó ngán ngẩm chìa cái xé cứng ra trước mặt. Ngày gì xui quá vậy, bị nhốt còn hết tiền điện thoại. Như nghĩ ra cái gì nó chạy nhanh ra lan can trên sân thượng

- Đừng hét cho đau cổ. Ông bảo vệ không nghe thấy đâu __ hần kéo nó xuống khỏi lan can. Hần đọc được suy nghĩ của mình? Nó ngơ ngác nhìn hần.

“1 giọt... 2 giọt... 3 giọt.... cuối cùng là rào rào...” Xui hết chỗ nói. Đang giằng co với hần thì trời đổ mưa. Cơ mà... nó thích mưa, mưa sẽ gột rửa những bụi bẩn của thế giới con người.

- Còn không mau lại đây __ Hần kéo nó đi một mạch về phía cái hiên. Cái hiên có chút xú mới là chuyện

- Không thích __ nó giằng tay ra khỏi hần. Nhìn ánh mắt hần khó hiểu nên nó giải thích thêm: Tôi thích mưa.

- Đồ ngốc! __ hần kéo mạnh nó vào trong hiên. Rồi chỉ lên người nó. Cái áo sơ mi mỏng giờ đã ướt hết... có thể nhìn xuyên vào trong. Như hiểu ý nó quay nhanh đi che cái khuôn mặt đang đỏ bừng.

Hần cười thầm, không ngờ cái con người lạnh lùng ấy cũng có lúc lại như vậy. Nhẹ nhàng cởi cái áo khoác mỏng bên ngoài rồi choàng lên người nó.

Cảm thấy ấm hơn nên theo phản xạ nó quay lại. Bắt gặp ánh mắt ấm áp của hần mà trái tim như muốn rớt ra ngoài.

- Bộ anh không biết lạnh? __ nó chỉ vào cái áo. Tuy cái áo cũng đã ướt do lúc nãy giằng co với nó ngoài trời mưa nhưng đâu đó vẫn vương vấn hơi ấm của hần

- Lo cho cô đi. Sức khỏe không có mà cứ làm giá. __ hần vênh mặt. Á!! Cái tên này. Mà sao hôm nay hần lạ vậy? Troll nó luôn

- Xí. Tôi không muốn nhìn anh do tôi mà bị bệnh đâu. Lại bị lôi ra hội đồng nữa. __ Nó khoác lại cái áo vào người anh. Đúng là lạnh thiệt. Nó run run.

- Lại đây __ chưa kịp nghe rõ câu nói thì nó đã bị hần kéo vào lòng. Bất ngờ trước hành động đó nên nó im ru. Chuyện gì... chuyện gì đang xảy ra vậy nè?

Ngước cái cổ lên, nó chỉ định nhìn xem anh đang nghĩ gì thì... khuôn mặt anh đẹp thật tưởng chừng là điêu khắc, đôi môi có chút nhạt đi vì trời lạnh, làn da trắng mịn. Đang suy nghĩ vẩn vơ thì:

- Sao vậy? _ từng hơi thở, từng nhịp tim của anh nó đều cảm nhận rõ. Lắc lắc đầu để rút cái suy nghĩ ấy. Nhìn cái khuôn mặt ngốc nghếch của nó làm anh bật cười thành tiếng.

- Cô ngồi im không được à? _ hần cười thầm rồi mắng yêu nó. Nó chỉ nhếch môi nhẹ rồi quay đi.

Nhìn con bé ngốc đang trong lòng mình mà anh cứ vui vui. Lúc này không hiểu sao anh lại kéo nó vào lòng mình nữa. Mọi chuyện hôm nay sao nó cứ kì lạ sao đó.

Nhìn đôi môi chúm chím của nó cứ mấp máy nói liên tục chắc do mệt nên nói mơ. Haizzz đúng là nhứt đầu.

Như vô thức hần dùng môi mình chặn lại. Chỉ là thay vì dùng tay thì dùng mồm. Chắc không sao mà.

Tuy chỉ là hôn phớt nhẹ nhưng dư vị của nó vẫn đọng lại trên môi hần. Ngọt thật!

Cười khê rồi hần kéo đầu nó vào dựa ngủ. Ngủ bên nó hần thấy yên bình ghê. Thiên Băng! Tôi sẽ điều tra rõ thân thế của em.

Nó cứ như con mèo rúc vào người hần vậy. Khuôn mặt nó lộ rõ vẻ hạnh phúc.

- Ấm thật _ nó rúc vào người hần. Im lặng quan sát nó thôi cũng khiến mình đỡ mệt.

Ở nhà Thiên Băng,

- Tìm ra chưa? _ giọng hốt hoảng của Kun qua điện thoại. Nó xin anh mình đi dạo một vòng mà đến giờ vẫn chưa về.

- Dạ chưa thưa cậu chủ, theo tin báo thì thiếu gia Triết Anh cũng mất tích từ chiều giờ _ Một giọng thanh niên vọng lại từ cái đế cảm ứng của Kun. Gật nhẹ đầu rồi anh cúp máy.

Hai đứa này đi đâu ta? Bọn nó có gặp chuyện gì chẳng?

Anh nghĩ lần này không quá sức nghiêm trọng nên không cho ai báo tin cho ba mẹ. “Chắc nó đi lạc đâu đó thôi!”

- Anh ơi! Em tìm được trong lớp có cặp của Triết Anh _ Kin hốt hoảng chạy vào. _ Trong điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, có lẽ gia đình bên ấy cũng đang tìm kiếm.

- Ủ. Nếu có Triết Anh ở bên thì đỡ lo phần nào. _ Kun ngẫm nghĩ. Anh tin tưởng Triết Anh. Dù gì sau này... Nghĩ đến đó thì có chuông điện thoại. Anh lo lắng nhìn vào cái tên hiện thị trên điện thoại “Papa”

Nhẹ nhàng mở máy, anh cố lấy lại cái giọng bình tĩnh nhất.

- Con nghe!

- Con có chuyện gì cần nói với ta? _ Giọng trầm của papa làm anh thấy có chút lo sợ.

- Dạ, con xin lỗi vì chưa báo ba mẹ nhưng con nghĩ con bé đang ở cùng với Triết Anh. _ Anh nói với cái giọng bình tĩnh nhưng đầu đó vẫn cảm nhận được run run trong câu nói.

- Ủ. Tìm con bé nhanh nhất có thể. _ Ông rất hiểu tính thẳng con trai cưng của mình, chắc chắn con bé sẽ an toàn như lời anh.

Nhẹ nhàng ấn nút End trong máy rồi thở phào. Anh đang tự hỏi vì sao ba mẹ lại biết? Không lẽ trong nhà có nội gián của ba? Cứ chờ đến sáng mai vậy!

7. Chap 6

Sáng hôm sau,

- Ốp! _ nó vươn vai, sao hôm nay trời lạnh quá nhỉ? Nó quên mất mình bị nhốt cùng hần nên rất chỉ là thoải mái.

- Mới sáng đã làm ồn __ Giọng con trai vang lên ngay cạnh tai mình. Hớ, cái giọng nghe quen quen mà không phải hai anh, không phải bà quản gia thì là ai ta? Nó ngược đầu lên nhìn. Hơ hơ, bây giờ mặt nó và hần chỉ còn cách nhau mấy cm. Nó cảm nhận mồn một hơi thở ấm áp của hần.

Toàn bộ chất xám của nó hoạt động hết công lực để tìm ra lí do nào đó thích đáng vì sao hần ở đây?

- Quên rồi? __ hần nhướn mày nhìn nó. Không phải chứ, chỉ qua một đêm mà nó quên hết rồi à?

Chẳng nói gì, nó khẽ gật đầu rồi nhìn xung quanh. Đây là sân thượng?

- Cô và tôi bị nhốt trên sân thượng. Cô nhớ chưa? __ nói mà như hét. Thật tình, cô ăn cái gì mà ngốc thế!

- À __ nó bĩu môi rồi xoay người lại chỗ hần. __ Cảm ơn cậu! __ nó khẽ cười rồi mở cửa đi xuống. Sáng ra bác bảo vệ cũng lên mở cửa rồi.

“Khoan đã, cô ta vừa cười với mình?” hần đơ người ra. Từ trước đến giờ nó toàn nhìn hần bằng ánh mắt sắt lạnh vậy mà bây giờ nó còn cười với hần. Không lẽ qua một đêm mà nó thay đổi nhanh vậy?

Hần cũng nhanh chân bước về lớp, bây giờ nó đã ra tới cổng rồi. Nhắc cặp lên đi về thì hần thấy rơi ra một tờ giấy nhỏ:

“Cảm ơn! Tối qua tôi ngủ rất ngon!”

Tờ giấy chỉ vồn vện mấy chữ nhưng cũng khiến hần bật cười. Con bé này trẻ con quá!

Vừa mới bước chân vào cổng thì hàng loạt vệ sĩ áo đen chạy ra đón như có đại minh tinh về nhà vậy.

Còn đang ngơ ngơ trước sự việc xảy ra thì anh Kin bước ra, vẻ mặt lo lắng hiện rõ mồn một, cả quần thâm dưới mắt cũng rõ:

- Nhóc đi đâu cả đêm?

- Em an toàn mà __ nó nháy mắt tinh nghịch. __ À, anh đừng lo lắng quá như vậy. Em của anh không dễ bị bắt nạt đâu.

- Ủ. Không sao thì tốt. Vào nhà kể mọi chuyện cho anh __ Kin cười nhẹ. Hôm qua tìm khắp nơi mà không thấy, ai ngờ sáng nó lại mò về

Nó ung dung bước lên phòng theo sự ra lệnh của anh Kin. Vừa bước lên hết cầu thang thì nó thấy anh Kun đang ngủ ngoài ghế sofa. Haizz... mấy anh lo đến vậy luôn à?

Nó bước vào phòng rồi kéo cái chăn ra đắp cho anh. Kin thì cũng về phòng nghỉ ngơi rồi.

“Em xin lỗi. Lại để mấy anh lo lắng rồi” Nó cười thật tươi rồi chui vào phòng ngủ.

Đánh một giấc dài đến trưa thì bị lôi dậy.

- Em đang ngủ, đừng làm phiền __ giọng ngái ngủ của nó làm Kun bật cười.

- Không ngủ nữa, dậy xuống nhà kể cho anh nghe. Nhanh __ Kun đánh giọng. Nó giật mình rồi phóng vào nhà vệ sinh

Bước xuống phòng khách với cái chân váy màu đỏ xòe cùng cái áo sơ mi đóng trong cùng với cái dây nịch màu đen nhỏ. Chẳng biết tính nó là mạnh mẽ như bình thường hay dịu dàng, nữ tính nữa.

- Nhóc kể nhanh __ Kin hồi thúc. Anh tò mò lắm rồi, hôm qua nó không gọi về nhà, cũng mất biệt, sáng nay lại mò về

Nó kể lại bằng cách tóm tắt nhất, nhưng một mực không nói ai là người đứng sau vụ ấy:

- Sau này em sẽ tận tay xử lí cô ta __ Nó nháy mắt cười rồi vất chân lên xem ti vi. Ồi trời, nàng đang mặc váy mà ngồi tương gì kì vậy?

- Đi chơi __ Kun kéo nó bật dậy. Anh Kin còn đung đưa cái giỏ đựng đồ ăn.

- Ấu dè! __ nó nhảy cẫng lên. Biết ngay mà nghe tới đi chơi là như gặp vàng á. Nó lon ton chạy theo hai anh vào xe. Là lá la ~ Nó thích đi picnic lắm.

Cứ tưởng đi chơi với hai anh yêu thôi chứ, ai ngờ còn có hai con nhóc bạn thân và.... hai thằng cha trời đánh nữa.

Cái xe bẫy chỗ của nhà nó dừng lại tại cánh đồng bồ công anh. Bồ công anh, hoa hồng đều là 2 loài hoa nó thích nhất. Hoa hồng - mạnh mẽ, xinh đẹp, quyết liệt thì bồ công anh - dịu dàng, nhỏ nhai, bé bỏng

Nó tung tăng chạy ra xa. Đây chính là cánh đồng nó hay tới chơi trước khi đi du học. Nó thích cảnh đẹp nơi đây, thích cả những kí ức ngọt ngào bên gia đình.

- Này con kia! Đợi bọn tao với __ Ein kéo Nari chạy theo nó ra xa. Chơi với nhau từ nhỏ nên chúng nó cũng thường cùng nó và gia đình ba bên tới chơi.

Nhìn nó và hai con bạn thân tung tăng đùa giỡn ở giữa cánh đồng mà lòng hân cũng vui thay. Cảm giác bình yên mà nó tạo ra cho hân tới qua vẫn chưa với.

- Này! hai anh với hai người thích đứng đó nhỉ? Mình tới cánh đồng bồ công anh để chơi chứ có phải để ngắm đâu __ nó hất cằm nhìn 4 người con trai còn đang đơ đơ ở trên đường.

Không hện nhau mà cả 4 cùng lên tiếng: “Biết rồi!”

- Bây giờ mình chơi trò nói thật đi __ Jun kéo Ein rồi vẫy mọi người lại chơi. Cả đám chạy lại, đương nhiên ai cũng đồng ý rồi

- Luật chơi chắc mọi người cũng biết rồi nhỉ? Vậy giờ chơi luôn đi __ Nari cầm chai côca đã bị rút hết nước và nhét vào mấy cái bao tử. Cô nhẹ nhàng quay chai....

- Bây giờ khai thật mày thích màu gì? __ Nari nhìn nó rồi chỉ vào cái nắp chai đang hướng nó. Chơi với nó lâu rồi mà chưa bao giờ nó nhắc đến những thứ nó thích.

- Đỏ, trắng, đen __ nó trả lời cộc lốc rồi bắt đầu quay chai.

“Cô ta thích toàn những màu... mạnh mẽ, cuốn hút với bí ẩn vậy?” hân ngẫm nghĩ lại câu trả lời vừa rồi của nó. Vừa dứt khỏi dòng suy nghĩ thì hân bị nó lôi ra tra khảo

- Chắc hôm qua cậu lạnh lắm? __ nó tỉnh bơ. Nó nghĩ anh sẽ lạnh lắm vì hơi ấm của anh truyền hết cho nó rồi còn đâu

- Một chút __ Hân cười nhẹ, thì ra nó cũng biết quan tâm. Rồi nhẹ nhàng hân quay chai đang chỗ thằng Jun.

- Người mày thích đang ở đây, đúng chứ? __ hân cười nham hiểm nhìn thằng Jun mặt mũi méo xeo.

“Mày chơi tao hả?” Jun hét lên trong tâm trí. Biết vậy thiếu gia ta không tâm sự với nhà người. Anh muốn nhào tới cắn cổ hân.

- Đúng. __ Dù gì hân cũng biết nên không thể nói dối ở đây. Câu trả lời khiến cả đám nhao nhao? Là ai thế?

Chẳng nói gì, anh chỉ nhẹ nhàng quay tiếp cái chai nước. Ai ngờ trúng con Ein. Tim hân đập rộn ràng.

- Cô thích ai chưa? __ câu nói phát ra từ Jun khiến mọi người đơ ra. Không lẽ tên đó thích Ein?

- Rồi __ Ein cười nham nhở nhìn anh. Sao vậy trời? Ai cũng ghét con sao? Tại sao em lại thích người khác rồi cơ chứ?

Ein nhẹ nhàng lấy cái chai rồi quay tiếp, bây giờ là trúng anh Kin.

- Ngoài mắt và tóc hai anh còn khác nhau cái gì? Ngoại hình á

Suy nghĩ một hồi rồi Kin thốt ra khiến mọi người đỏ mặt:

- Anh Kun có nốt rùi ở mông còn anh thì không. __ Kin cười tinh nghịch rồi trốn qua chỗ khác ngồi.

“Nhóc nói gì?” Anh Kun đỏ mặt tíu tai nhìn thằng em trời đánh dám phản bội anh mày. Cầm cái giày ném thẳng vào mặt Kin. Thế là ẩu đả xảy ra....mọi thứ bị ném lung tung, vương vãi mọi nơi. Còn tiếng cười giòn tan vang vọng không gian nơi đây. Lâu lắm rồi nơi đây mới cơ không khí thế này.

Ăn nhậu, đuối bắt,... cuối cùng ai cũng thấm mệt mà lăn ra ngủ. Qua ngày hôm nay bọn nó và bọn hấn cũng trở nên thân thiết hơn.

- Dựa đầu vào đây. Ngủ như vậy đau cổ đó __ hấn kéo đầu nó gục vào người hấn. Nó nhắm mắt nhìn biểu hiện của hấn. Tuy vẫn lạnh lùng nhưng đầu đó vẫn có vài tia nắng ấm áp.

- Sao cậu tốt với tôi thế? Sau này đừng bắt tôi trả ơn là được. __ Nó nghịch bông bồ công anh trong tay. Không ngờ trong cái con người được mệnh danh “Hoàng tử Băng giá” lại chứa đựng những thứ dịu dàng, ấm áp như vậy.

- Cô thì làm được gì cho tôi? __ như phì cười trước câu hỏi của nó hấn đáp lại đầy thách thức. Hấn cũng thấy mình lạ hướng gì nó, từ ngày gặp nó hấn mong muốn được nói chuyện với nó nhiều hơn, muốn được nhìn nó cười.

- Hừm! Tôi làm được khá nhiều việc đấy nhưng tôi sẽ làm những gì cậu làm với tôi, cậu mà làm tôi buồn tôi sẽ khiến cậu buồn gấp bội, cậu làm tôi vui tôi cũng sẽ làm cho cậu vui hơn. Nói chung ăn gì trả đấy __ nó cười cười rồi chạy ra xa. Nó muốn ra xa để che đi sự ngại ngùng của nó. Có hấn ở bên nó như là con người khác vậy

- Cô nên nhớ những gì cô nói __ hấn đút tay vào túi rồi dựa lưng vào gốc cây. Nhìn bây giờ hấn chẳng khác gì một thiên thần, một hoàng tử.

Cả bọn trở về nhà thì trời đã tối đen. Điệp khúc : làm vệ sinh cá nhân rồi leo lên giường ngủ đã trở thành thói quen của nó.

- Alô! __ giọng ngái ngủ của nó khiến người đầu dây bên kia cũng bật cười thành tiếng

- Em đang ngủ hả? __ một giọng thanh niên vang lên. Hở, giọng này nghe quen quen rồi nó nhìn lại cái màn hình.

- A!!! Anh Huy __ nó vui sướng hét lên. Anh Huy là một anh chàng nó quen bên Pháp, anh là một thanh niên ưu tú của trường và cũng là một trong các người đứng đầu dòng họ Mikado.

8. Chap 7

- Em đang ngủ hả? __ giọng nói dịu nhẹ của anh vang lên tai nó. Anh lúc nào cũng quan tâm đến mọi người. Từ trước khi biết nó là Akiko Mikado anh cũng đã lo lắng cho nó như là em nên vậy nó chẳng bao giờ suy nghĩ anh thân với nó vì nó có quyền lực.

- Dạ. __ nó cười khi khi

- Sẽ có bất ngờ cho em nhé!Thôi em ngủ tiếp đi __ chưa kịp hỏi gì thì anh đã cúp máy. Bất ngờ? Nó ngồi trên giường mà hờn nó đã treo ở cửa đợi ngày mai tới.

Sáng mai như thường lệ nó sẽ bị hai anh chơi một vỏ thật đau.

- Yah!!! Hai anh không còn cách nào khác gọi em dậy à? __ nó hậm hực nhào vào đu cổ Kin. Ha ha! Cho chữa ai bảo anh đứng gần em.

- Khỉ con!!! Đi xuống nhanh __ Kin xoay xoay người. Con này đu dai thật đấy.

- Thôi kệ anh! Em đi thay đồ __ nó đạp hai anh ra cửa rồi đóng cửa cái rầm.

Hôm nay nó mặc trong người một style khác. Tóc xõa dài ngang vai. Áo kaki đồng phục cộc tay được nó lôi ra mặc, cái chân váy vẫn cắt ngắn như thường. Đôi vớ trắng từ đầu gối làm tăng chiều dài của chân, tuy vậy hôm nay vẫn là ba ta trắng nhưng có viền ca rô đỏ đen. Cái vòng tay đính thường ngày được thay thế cái lắc tay bạc nhỏ nhắn ở giữa có cỏ ba lá. Cái dây chuyền bạc dài hình tháp Eiffel cùng sợi ngắn hình tròn lấp lánh.

Hôm nay trông nó nữ tính hơn nhiều cùng với nơ đỏ trước ngực được thắt như cà vạt và một cái nơ không quá lớn cũng không quá nhỏ được kẹp bên phải tóc.

Tung tăng xuống nhà trước sự ngạc nhiên của mọi người.

- Đi học thôi! __ nó đẩy hai anh ra cửa.

- Hôm nay em bị sao mà đổi style vậy? __ Kin nheo mắt nhìn từ đầu xuống chân nó. Làm như lần đầu thấy nó như vậy á.

- Lâu lâu đổi sở tai chơi. Cơ mà anh yên tâm, em vẫn như bình thường __ nó nháy mắt. Hai anh nhìn nó lắc đầu rồi quay lưng đi.

Vừa tới trường,

- Zzô!!! Đó chẳng phải là Thiên Băng hả? ăn bám mấy hoàng tử nên thay đổi style luôn rồi kìa __ một đứa cười khinh. Nó nhếch môi nhẹ tạo nên đường cong quyến rũ.

- Nhìn kĩ cũng xinh đó chứ! __ một đứa con trai nào đó phán.

- Gớm! Thay đổi style thì bộ mặt vẫn thế __ bọn con gái nào đó lấp ló sau cái cây nói vọng lại

Hừ! Lắm chuyện! Đi vào trường mà hàng nghìn ánh mắt soi mói. Thay đổi tí mà làm như động trời không bằng. Đi nhanh về lớp, nó bỏ ngoài tai những lời phán ác ý.

- Ồ! Hôm nay đẹp nha __ Nari nhảy ra khỏi lớp. Hết lớp ồ lên thì lại đến con nhỏ này.

- Ủ __ gạt phăng mọi thứ nó đi nhanh về chỗ ngồi... bây giờ nó chỉ muốn ngủ.

“Cốp” Một vật gì đó rơi trúng đầu nó.

- Hừ! __ nó ngồi nhồm dậy tìm ai là thủ phạm. Người đáng nghi nhất chỉ có hần.

- Là cậu ném tôi? __ nó nheo mày nhưng nó chắc chắn là hần làm.

- Sao cô nghĩ tôi ném? __ hần nhướn mày khiêu khích. Anh muốn xem tài suy luận của tôi? ok.

- Đơn giản lắm. Nhìn cái dây chuyền là biết, đầu của con cá heo nặng nên chắc chắn bay về trước, khi đáp vào đầu tôi thì nó sẽ rơi xuống theo chiều ngang. Mà hướng ném chỉ có là từ bên phải cậu. Với lại cái dây chuyền này là cái ngày hôm qua tôi để quên ở cánh đồng __ nó nhếch môi. Nói gì chứ biện luận nó là nhất. Do cái thói hay tìm lí do để cãi nên nó được trau dồi từ đó.

- Bingo! Cô đoán trúng rồi đấy. Bây giờ thì phải trả ơn chứ. __ hần vỗ tay ra vẻ đắc thắng.

- Chắc chắn. __ Rồi nó cầm quyển vở trên bàn ném thẳng vào mặt hần. __ Ăn miếng trả miếng! Bộ cậu quên hôm qua tôi nói gì?

- Cô được lắm, biết vậy còn lâu tôi mới trả cho cô __ hần ôm cái trán in rõ vết sách. Làm ơn mắc oán! Còn lâu tôi mới giúp cô nữa.

“Rầm!!!” Bà cô đứng trên bàn đập thước rầm rầm. Nãy giờ nó quên là đang trong giờ. Từ nãy giờ hàng chục cặp mắt nhìn nó như người sao hỏa.

- Hai cô cậu giỏi thật. Đang trong giờ đấy __ Bà cô tức giận nhìn hai đứa.

- Em lỡ miệng xui! __ nó định nói thêm gì đó nhưng bị con Ein bịt mồm. Con quỷ, ai nhờ mày hả? Nó trừng mắt với con Ein. Thật hết chịu nổi với hai con quỷ này.

- Không nói nhiều, cả hai ra ngoài sân chạy 10 vòng cho tôi __ nói như không suy nghĩ, bà cô liền chỉ vào cái sân thể dục to đùng... chạy 10 vòng chắc 3 km.

Đơ người ra nhưng cũng bước ra khỏi chỗ đi ra ngoài. Hần cũng theo nó đi ra. Nó biết bây giờ có hàng chục cặp mắt đang muốn ăn tươi nuốt sống nó.

- Cô dám chạy? __ hần nhớn nhoe nhìn nó. Hần đoán nó chỉ có thể chạy 2 vòng là cùng hương gì là 10

- Anh dám đo sức không? Chạy nhanh 5 vòng, bền 5 vòng __ nó nhếch môi. Cái sân này nó có thể chạy 30, 40 vòng chứ không phải chỉ có 10. Bình thường nó bị bắt chạy nhanh 10km kìa.

Hần nhướn mắt rồi gạt đầu. Hần không tin nó dám thách thức hần vậy. Bộ cô ta không phải con gái?

- 1...2....3 __ nó đếm rồi cả hai cùng lao nhanh đi. Hấn cũng không phải dạng vừa đâu, hấn chạy khá nhanh có thể sẽ chạy nhanh hơn nó nữa. Với lại nhìn hấn bây giờ giống như đang giỡn.

Dưới hàng trăm cặp mắt đang dính nó và hấn thì cả hai đang ra sức chạy. Bây giờ hấn cũng đã chạy thật, có lẽ hấn thấy được khả năng của nó.

- Ê! Mày đoán ai thắng? __ con Nari giật áo con Ein đang chăm chú nhìn hai thân hình đang chạy như bay dưới sân.

- Tao chịu. Tao nghĩ hòa __ Ein nhún vai rồi theo dõi tiếp. Cô đã thấy nó chạy nhiều rồi nhưng chưa lần nào lại nhanh như vậy.

- Lần này, thằng Bin sẽ chạy thật đấy. Cỏ vẻ hấn thích khiêu khích con Rin nhỉ? __ Jun nãy giờ đang theo dõi cũng ậm ừ suy đoán.

Hai đứa ở dưới sân cũng thấm mệt vì trời nắng gắt, hai bên cây cối chỉ có ít.

“Cố lên, mày phải thắng, còn 2 vòng nữa thôi” Tự cổ vũ mình nó chạy nhanh hơn.

- Không ngờ cô cũng nhanh phết nhỉ? sức cũng dai đấy __ hấn cười xòa. Lâu rồi hấn không chạy nhưng bây giờ chạy lại trong hoàn cảnh đua với đứa con gái

- Tôi có nên cảm ơn vì anh được đánh giá cao? __ nó nhướn mày. Thật tình, cảm ơn mà cũng phải hỏi sao. Hết thuốc chữa với nó.

- Thôi khỏi. Lo mà thi đi kìa __ hấn nhăn mặt. Định bắt cô ta cảm ơn nhưng kì kì sao á nên thôi. Cô là cái gì mà ăn nói thấy ghê thế?

Nó không nói gì chỉ nhếch mép nhẹ rồi tiếp tục chạy. Nó và hấn bây giờ chỉ còn cách đích có 500m nữa thôi. Cố lên!

Không ngờ hấn lại chạy nhanh vậy. Nó nhìn sang bên cạnh, từ bao giờ hấn đã chạy song song với nó. Chả để ý nữa, nó dốc hết sức còn lại của mình chạy nhanh về đích.

- Á!!! __ nó hét lớn. Đang chạy hết sức thì có ai đó ném con sâu vào người nó.

- Chuyện gì vậy? __ hấn lo lắng chạy tới hỏi. Lúc nãy hấn vó thấy vật gì đó bay vào người nó nhưng không ngờ nó phản ứng mạnh vậy.

Nó không nói gì nhưng khuôn mặt đã biến sắc.

- Cô sao vậy? __ hấn hốt hoảng chạy lại đỡ nó. Bây giờ hấn mới phát hiện ra có con sâu xanh khá to trên áo nó. Nó sợ sâu? Cô ta mạnh mẽ lắm mà tại sao lại sợ đến vậy?

- Thiên Băng __ Kun chạy tới. Về mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng, hồi hộp. Đang theo dõi trận đấu như bao người thì linh cảm của anh không tốt nên chạy xuống xem, ai ngờ lại xảy ra chuyện này

- Cô ấy sợ sâu hả ca? __ hấn lo lắng rồi chỉ vào con sâu trên áo nó. Nhìn thấy con sâu Kun hốt hoảng vút ra.

- Ủ. Nhanh nhanh đưa tới phòng y tế __ đang định bế nó đi thì Bin giữ lại ra hiệu “Để em làm cho” rồi bế nó đi một mạch.

Trên các lớp học, ai ai cũng sock hết sức khi cả hai hot boy đều lo lắng cho nó. Trông đầu họ giờ chỉ còn “Cô ta có quan hệ gì với hai anh ấy?”

Nãy giờ, anh Kin ngủ nên chả biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết lúc đó anh Kun không còn trên lớp. Hỏi thăm mọi người bây giờ anh mới hiểu được phần nào đó rồi nhanh chóng chạy xuống phòng y tế.

- Con bé sao rồi? __ Kin hốt hoảng chạy vào phòng. Thái độ của Kin và Kun càng làm cho hấn nghi ngờ. Hấn có hỏi nhưng hai anh nói nó là thanh mai trúc mã của mình. Có bao nhiêu bí mật vây quanh nó đây?

- Không sao! __ Kun vẫn không liếc mắt vào anh Kin mà vẫn dán vào màn hình điện thoại. Anh đang xem lại mấy video mà camera an ninh quay lại. Anh muốn biết ai ném con sâu đó.

- Ủa? Hai anh? __ nó ngồi dậy ngơ ngác nhìn hai anh như vật thể lạ. __ Cơ mà tôi với anh ai thắng vậy? __ chẳng thèm ngó ngang gì tới hai anh nó quay thẳng chỗ hấn đang ngồi.
 - Tôi __ hấn trả lời cộc lốc rồi đi ra ngoài. Thật tình, mới tỉnh dậy mà chỉ lo đến cuộc đua, cô không lo gì tới mình à?
 - Thôi, em đi nha. __ nó cười rồi chạy theo hấn. Nó muốn nói rõ là nó thắng.
 - Ê! Tôi thắng chứ, sao lại là cậu? __ nó vênh mặt chạy theo.
 - Cô có chạy hết vòng không? __ hấn nhướn mày.
 - Ờ thì... mà thôi khi nào đua lại nhá __ nó nháy mắt rồi chạy lên lớp.
- “Cô ta nháy mắt với mình?” hấn đờ người ra.

9. Chap 12

- Vừa đi đâu về vậy? __ con Ein thấy nó bước vào bèn lôi nó ra tra khảo.
 - Tao xin phép thầy cho chúng mày nghỉ học luôn rồi __ nó ung dung ngồi vào chỗ. Thật đúng à cái con bắt cần đời.
 - Hớ. Mày troll tụi tao à? __ Nari ngó người ra. cái gì mà nghỉ luôn? CÁi con nhỏ này.
 - Không. Thầy nói tụi mày ngu quá học miết không thông nên tao xin cho tụi mày nghỉ luôn __ nó giả bộ nghiêm túc nhưng sao qua nổi mấy đứa bạn chơi thân 14 năm rồi.
 - Ủ. Hèn quá, tụi tao đang định đi xin vì cái tội ngu mà còn nói nhiều __ Ein khoái trí trên nó. Còn Nari thì ôm bụng cười.
- Tụi bọn mi! Nó chả nói gì rồi cầm điện thoại ra gốc cây sau vườn ngủ. Dạo này nó ít thấy hấn ở đây, nó cũng đỡ phải lo khi đối mặt với hấn. Nó không có dùng cảm.
- Nhưng đời nó ác thế đấy, vừa mới nằm xuống thì đã thấy hấn đang ngồi trên cây nhìn nó. Hai mắt nhìn nhau một hồi lâu hấn mới lên tiếng:
- Lên đây ngồi đi __ hấn đập đập sang chỗ bên cạnh. Anh ta ra lệnh ỳnh?
 - Lí do?
 - Đơn giản lắm, vì ngồi dưới đó lát nữa tôi sẽ thả lá vào mặt đó. Lên đây thì tôi cho ngủ __ hấn cười khi khi. Không ngờ tối qua với sáng nay mà hấn như có hai người vậy
- Hừ nhẹ rồi nó nhảy phốc lên ngồi. Nó có học kung fu nên việc này sẽ như ăn cháo.
- Rồi đó, để im cho tôi ngủ __ nó nhắm mắt rồi nằm sang bên cạnh hấn ngủ. Khuôn mặt thiên thần của nó khiến cho hấn đờ vài giây. Hấn chỉ nói đùa ai ngờ nó lại làm thật.
- Nhẹ nhàng ôm tim rồi hấn nằm bên cạnh nó. Cái nhánh cây này khá to đủ để hấn nằm an toàn phía trên.
- “Reng... reng... reng...” Tiếng chuông reo hết tiết một khiến nó bừng tỉnh. Còn đang mơ màng thì nó cảm nhận hơi thở của ai đó sau gáy. Theo phản xạ mà quay phắt ra sau.
- Anh dậy ngay! __ nó lay lay người hấn. Hấn chưa mở mắt nhưng bàn tay hấn nắm chặt bàn tay nó. Chưa kịp định hồn lại thì hấn kéo mạnh khiến nó ngã vào lòng hấn. Như dự định nên hấn cười mỉm nhẹ.
- Khuôn mặt đỏ bừng, nóng như mới ăn ớt của nó khiến người kia phì cười.
- Anh có bỏ ra không? __ vùng vằng một hồi lâu nhưng do anh khỏe quá nên vẫn chưa nhúc nhích được. Nó cảm thấy có chịu khi nằm trong tư thế này.
 - Cô nằm im đi. Ở bên dưới có người __ hấn nói thì thào vào tai nó. Bây giờ nó mới để ý, bác bảo vệ đang đi tuần tra phía dưới gốc cây. Nó gật đầu rồi nằm im trong lòng hấn. Còn hấn thì cười cười.

“Không ngờ cô lại chịu nghe lời như vậy” hắn nghĩ thầm. Bình thường nó có chịu nghe lời ai đâu, lúc nào cũng làm theo ý mình vậy mà lần này chịu để cho hắn ôm.

- Thả tôi ra được rồi đấy __ nó vùng vằng ngồi dậy. Bác bảo vệ đi qua đã lâu mà hắn vẫn chưa chịu thả nó ra.

Hắn nói lỏng tay ra, nhanh chóng bắt lấy cơ hội nó vọt xuống dưới.

- Đi vào học. Tiết 2 sắp vào rồi __ nó nói chuyện với hắn mà chẳng buồn nhìn hắn một giây. Nó không muốn hắn thấy khuôn mặt ngại ngùng của nó. Nó mất hết dũng khí rồi.

Cả hai im lặng bước vào lớp. Cúp tiết 1 tự động xuất hiện vào tiết 2 khiến cả lớp sốc nặng, đặc biệt là hai đứa đi cùng nhau mới hài chứ.

Bỏ ngoài tai mấy câu hỏi của hai đứa bạn, nó vào chỗ rồi nằm ngủ tiếp, lúc này đang ngủ thì cái chuông phá giấc. Có ngày tao đập mày nát bét, chuông à!

Cứ tưởng nó giận mình nên hai đứa cuốn quýt xin lỗi. Haizzz, bản cô nương đang ngủ mà cứ bị làm phiền thế nhỉ?

- Tao buồn ngủ, không giận __ nói đủ để hai đứa kia ngje xong lại úp mặt xuống bàn ngủ tiếp. Ở nhà ngủ, đi học ngủ... đi đâu cũng ngủ.

Thở phào trước câu nói của nó, cả hai mừng thầm. Nó mà giận thì đến mình còn phải chui xuống lỗ ngồi.

Giờ ăn trưa cũng đến, cả 5 đứa (nó, Ein, Nari, hắn và Jun) kéo nhau xuống căn tin ngồi. Tuy tin này đã trở nên quen thuộc nhưng vẫn khiến đám fan kia ghen tức.

Hôm nay căn tin rộn rã hẳn lên về vụ việc đăng quang của Akiko Mikado.

- Mày biết chưa? Lần này tham dự buổi đăng quang có cả Nữ hoàng Anh quốc đó. Nghe nói nữ hoàng là bà ngoại của Akiko. __ một đứa nào đó nói vọng lên. Nó gật gù, thì đúng vậy mà nữ hoàng anh quốc là bà ngoại nó, mẹ nó là công chúa cả dòng tộc hoàng gia Anh mà.

- Ủ. Có cả tổng thống Pháp nữa. Nghe nói đầu ông là cha nuôi của Akiko đó __ một đứa khác nhảy vào nói. Tuy không phải là người trong dòng tộc nhưng ông có quan hệ mật thiết với papa nó

- Không biết huyền thoại Akiko Mikado thế nào nhỉ? Công nhận chỉ có đăng quang thôi mà lôi kéo cả bao nhiêu người nổi tiếng. Sau này chắc khó khăn đấy __ một đứa thở dài. Khó khăn? Hừ, dám nói xấu ta cơ đấy.

Đang ngồi ăn thì một đợt sóng khác nổi lên. Chắc lại có minh tinh nào nữa. Khi quay lại thì...

- Nhóc con! Lâu rồi không gặp __ anh Huy nở nụ cười trên môi khiến mấy đứa con gái trong căn tin đơ cả người. Đi sau anh là hai anh trai “yêu quý” của mình.

- A!!! anh Huy __ nó nhảy tới ôm cổ anh. Mọi chuyện diễn ra khiến hắn có chút khó chịu. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng có cảm giác như vậy.

- Ủ. Chiều nay anh đi cùng mấy đứa luôn. Hai nhóc không chào anh à? __ anh quay sang nhìn Ein và Nari. Ein thì cười cười cúi đầu chào.

- Không ạ __ Nari vênh mặt. Haizzz... cái tính bướng này bao giờ mới bỏ. Muốn đập nó ghê ta, anh Huy mới về nước mà lại bị nó bắt nạt.

- Nhóc lì thật đấy __ anh Huy cùng hai anh yêu quý của nó kéo ghế vào ngồi.

- À.. em quên giới thiệu. Đây là Triết Anh và Minh Vũ bạn em __ nó cười cười rồi chỉ hai thằng.

Nghe nói “Bạn” lòng hắn như có kim châm đâm vào vậy. Hắn buồn vì nó chỉ xem hắn là bạn.

- Chào hai cậu tôi là Huy hay là Kito Mikado __ anh cười nhẹ. Nãy giờ anh đã để ý hắn rồi, có vẻ hắn thích nó thì phải, nhìn vào ánh mắt hắn nhìn nó, cả ánh mắt lúc này hắn nhìn anh lúc nó ôm anh cũng lạ lạ.

- A!!! Anh là một trong những người đứng đầu dòng họ Mikado phải không? _ Jun kêu lên. Cười nhẹ đồng ý rồi cả bọn nói chuyện rất vui vẻ. Nãy giờ có hai hòn đá bị lơ cũng bị lôi vào cuộc tám của bọn nó.

Buổi trưa cũng nhanh chóng qua đi, nó, hai anh, hai con bạn và anh Huy nhanh chóng trở về chuẩn bị cho chuyến bay.

- Con quỷ. Mày xong chưa? _ Ein đập cửa rầm rầm. Cả bọn đứng sau cũng đặng đặng sát khí. Đã 2h10' rồi mà nó còn chưa chịu ra khỏi phòng. Thiệt tình, biết là phi cơ riêng nhưng cũng phải đúng giờ chút chút.

Đập cửa miết mà không thấy nó ra mở nên mọi người có chút lo lắng. Tra chìa khóa dự phòng vào cửa, hên quá mở rồi. Căn phòng im lìm, không có bất kì tiếng động nào.

- Nhóc đâu rồi nhỉ? _ Kin lo lắng tìm trong nhà vệ sinh nhưng không có. Mọi người đang dáo dác tìm thì con Nari hét lớn.

- Chuyện gì vậy? _ tất cả chạy lại chỗ cô. Ai cũng lo lắng hết, bộ cô thấy gì àh?

- Có cái gì dưới cái chăn thì phải? _ cô sợ sệt chỉ vào cái chăn trắng muốt trên giường. Cũng lạ, tự dưng chỗ này bị phòng vậy?

Anh Huy lật tung cái chăn trắng lên. Mọi người như nín thở, còn khuôn mặt đã chuyển sang màu đen xám xịt.

- DẬY MAU!!! _ Như lấy lại được chút tinh thần Ein hét thật to. Nãy giờ gọi muốn mệt đứt hơi, tìm nó lo lắng thế mà nó có thể yên giấc ngủ trên giường.

- Ú... mọi người đi đâu vậy? Sao đứng ở đây? _ nó he hé mắt nhìn mấy cái máy hạnh nhân cỡ lớn đang chuẩn bị nổ. Nó làm gì sai à?

- Ú ó cái con khỉ. Mày có định đi hay không? _ mắt hết kiên nhẫn, Nari hét ầm lên. Ai mà không bực cho được, người đáng lo nhất là nó mà rồi hơi ngủ khò từ trưa đến giờ.

- Đi đâu? _ vẫn cái giọng ngái ngủ đó. Hình như nó chưa tỉnh hẳn thì phải.

- Đi Nhật _ Kun bình thản nói. Có lẽ anh là người bình tĩnh nhất. Haizzz... lúc nào cũng như anh thì tốt biết mấy. Như nhớ ra điều gì đó nó giờ tay ra xem giờ.

“Chết!!! Trễ nửa tiếng rồi, hèn gì mấy người nhìn thấy ghê quá. ” Nó rùng mình rồi nhảy nhanh xuống giường. Lúc đang thử đồ thì buồn ngủ quá nên nó lăn ra ngủ luôn... ai ngờ lại ra cơ sự này.

Nó chạy nhanh ra. Bây giờ nó đang mặc một cái váy màu trắng được mix cùng với cái áo trơn màu đỏ đô, ở giữa thắt một cái dây nịch đen nhỏ. Khoác nhẹ cái áo len màu nâu mỏng rộng. Tay cầm một túi xách nhỏ màu đen hiệu coco. Chân mang boots đen cao đến mắt cá chân. Tóc xõa được tết gọn sang một bên.

- Hi. Đi thôi _ nói rồi nó chạy một mạch xuống nhà, không quên kéo thêm cái va li đồ. Chạy nhanh để trốn mấy anh đây mà. Biết tính con em hay quên nên Kin cầm luôn một sấp giấy tờ gì đó cho nó.

Đã leo lên máy bay rồi, chọn cái phòng VIP rồi nó ném hết mọi thứ rồi ngủ tiếp. Lúc này đang ngủ dở thì bị gọi dậy.

“Bốp” một cái gì đó mềm mềm bị ném trúng đầu nó. Nó tức sôi máu, cứ đang ngủ là bị phá.

10. Chap 8

- Mai khi nó sơ hở lập tức mang về đây _ Giọng nói bằng giá xuyên qua cái điện thoại mỏng. Người bên kia nói giọng nữ.

- Vâng _ người đầu dây này nói với giọng cung kính.

Sáng hôm sau như thường lệ thì nó sẽ ĐƯỢC thả ở gần trường.

Đang trầm ngâm nhìn cái phone và nghe nhạc thì bỗng có luồng sát khí ở đâu đó khiến nó rùng mình. Nhìn thẳng xuống đất thấy có hàng chục cái bóng đen đang di chuyển phía sau.

“Ầm” Nó đập mạnh một thằng ra xa. Tuy là nữ nhưng nó được bố dạy cho tất cả các loại võ phòng thân. Ngoài ra, nó còn tham gia 1 khóa huấn luyện điệp viên lớn nhất nước Pháp. Nên mấy thằng này chỉ là tép riêu đối với nó.

Nó quay người đánh từng thằng một. Từ tiếng động nghe thôi cũng khiến người ta sởn gai ốc.

Tính cách lạnh lùng, vô nhân đạo lại xuất hiện. Nó đánh cả đám không thương tiếc.

Máu.. máu...

Xung quanh nó bây giờ chỉ toàn là vũng máu. Đứng nên đứng vào nó mới phải. Nó cười nhếch mép.

- Xin lỗi __ Do sơ ý nó không để ý đằng sau có người. Nó bị bịt miệng bằng cái khăn trắng.... Dần dần nó lịm đi vì mùi thuốc mê

- Giải đi __ Tiếng giọng nữ ngày hôm qua lại rõ lên. Hừ!

Một lúc lâu sau,

“Rào...” Tiếng nước đổ ập vào thân hình mảnh mai của nó. Nó ho khụ khụ rồi ngược mặt lên nhìn cái người đàn bà trước mặt. Thật ra là chưa già đến vậy

- Thế nào? Bộ mấy chàng hoàng tử không cứu mày à? __ tiếng cười khinh bỉ của cô ta lọt vào tai khiến nó khó chịu. Nó chẳng trả lời chỉ cười nhạt

- Mày câm à? __ “Chát” cô ta tát mạnh vào khuôn mặt trắng trẻo của nó. Âm vọng lại khiến người ta không khỏi đáng sợ.

Bây giờ nó mới để ý, thì ra nãy giờ nó ở trong căn nhà tối om này. Theo tính suy luận của nó thì đây chắc là nhà kho bỏ hoang. Vài lỗ thủng trên mái khiến nó nhìn rõ hơn khuôn mặt của người đàn bà kia.

Từng hạt nắng rơi xuống, đậu trên lớp bụi của ngôi nhà. Hoang sơ thật. Đằng sau người kia còn có hàng chục người mặc đồ đen, còn có một người con gái trẻ hơn, có lẽ là con của người kia

- Mày đừng tỏ thái độ đó với tao, mày biết tao là ai chứ? Ầ mà sao mày biết được, mày chỉ là con của bọn dân đen thôi mà. __ Đứa con gái kia cười khinh khỉnh.

- Chắc gia đình mày không biết dạy con thì phải. __ Nó cười lạnh nhìn cái đứa con gái trước mặt. Dân đen? Nhà nghèo là có tội? Không xứng thì gọi là dân đen.

- Mày đừng xúc phạm tao, tao là Sami Mikado, cháu gái cưng của dòng tộc đứng đầu thế giới đây __ cô ta tát mạnh vào má nó. Vài giọt máu vương vẩn trên đôi môi đỏ mọng của nó. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nó tự trấn an mình, không được còn vài ngày nữa thôi. Cố lên!

- Cháu gái cưng? Thì sao? __ Đương nhiên nó biết cô ta là ai, cái tên cô ta trong dòng họ cũng khá nổi. Chưa gặp cô ta lần nào ai ngờ lại gặp trong hoàn cảnh này. Nói là cháu gái cưng không phải là cô ta mà là nó mới đúng. Người trong dòng tộc chắc đã nghe đến cái tên huyền thoại Akiko Mikado, tuy vậy chỉ những người đứng đầu dòng tộc mới biết mặt nó.

- Cô... cô... Đúng là dân đen chả hiểu phép tắc gì cả __ cô ta định tát cho nó cái nữa nhưng mẹ đàn bà kia cản lại

- Cô có mối quan hệ nào với anh em nhà Mikado, 2 tiểu thư kia và thiếu gia nhà Williams? __ Cô ta nheo mắt nhìn nó. Cô ta chẳng là cái gì đối với nó, bố cô ta còn cuối đầu chào nó mà con gái ông lại cả gan tra hỏi nó. Nực cười!

- Không liên quan thì không cần biết __ những âm tiết vang lạnh lùng vang lên. Nó nhớn nhớn như bình thường. Tuy đây là lần đầu nhưng có vẻ nó làm khá tốt.

Cô ta bắt đầu nổi điên, sai người hét đánh, đám thì lại cầm roi quất nó. Những đường máu bầm nổi lên, giọt máu đỏ rớt xuống. Bây giờ cả thân hình nó đang bị thương khá nặng. Nó chống cự yếu ớt rồi lịm đi.

Tại trường,

- Lập tức đi tìm cho ra! _ Kin hét vào điện thoại. Lúc này hai nhóc Ein và Nari gọi cho anh hỏi con Rin. Quay lại chỗ lúc này thì anh thấy trong cái hẻm nhỏ cách đó không xa vẫn nồng nặc mùi máu. Còn xác thì đã được chuyển đi. Biết là nó gặp chuyện nên anh cử hàng trăm người đi tìm. Nhưng đã quá trưa mà vẫn chưa tìm ra.
- Tìm Bằng Tử _ Tiếng Tun vọng lại từ cái điện thoại. Ein gọi điện đến kêu bằng nhóm hỗ trợ lực lượng tìm nó.

11. Chap 9

“Cái con này đi đâu không biết” Nari đứng ngồi không yên. Sáng nay nó không đến lớp nên Nari và Ein cũng nghỉ với cái lí do vô cùng hấp dẫn: Con Rin bị bệnh nên đi chăm.

Bây giờ khắp nơi như rối tung lên khi không tìm được nó. Chuyện này cũng tới tai bố mẹ nó.

- Lập tức tìm ra con bé. _ Giọng trầm của ông vang lên, nó lạnh lẽo đến nỗi mà cách xa cả nửa vòng trái đất mà chỉ huy đội vệ sĩ bên này còn thấy khiếp sợ.
- Vâng thưa ông chủ! _ người đầu dây bên này cung kính rồi cùng hàng chục người áo đen lan tỏa khắp thành phố.

Thành phố to như vậy mà bị lật tung lên mà vẫn chưa tìm ra nó. Hết đám áo đen vừa tới tìm thì lại đến băng nhóm Silver Hawk của nó tới kiểm.

- Hình như có chuyện gì hả ca? _ hần nói vào điện thoại. Nhìn ngoài đường bây giờ mà không thấy lạ mới hay. Hàng loạt người áo đen thi nhau đua những chiếc ô tô đen in hình chim ưng, hàng loạt những tay dân chơi phóng xe đua khắp mọi ngõ đường, đặc biệt nhóm này cũng có hình xăm chim ưng ở tay. Hối sao mà hần không nghĩ ngay tới nhà nó.
- Ủ. Thiên Bằng mất tích rồi _ tiếng anh Kin đầy vẻ lo lắng.
- Hả? Không phải cô ấy bị bệnh sao ạ? _ hần ngạc nhiên đến nỗi mắt mở to. Sáng nay, hần còn nghe cô đọc lí do nghỉ của hai đứa bạn mà
- Không. Nó mất tích trên đường đến trường.
- Dạ. _ sau khi nghe anh Kin chỉ đường đến chỗ ban sáng thì hần lập tức tới đó kiểm tra. Hần xin nghỉ buổi chiều vì lí do nhà có việc, thấy hần đi nên thằng Jun cũng xin nghỉ nốt.
- Hình như có chuyện gì thì phải? Sao hôm nay mọi người đều nghỉ hết vậy? _ một thằng con trai nào đó chống cằm suy nghĩ.
- Cả hai anh Kin và Kun cũng nghỉ? Không lẽ có chuyện gì to lắm?

Tại hiện trường,

Hần cùng Jun bước xuống xe. Đúng như anh Kin nói ở đây có rất nhiều vũng máu loang lổ, vậy không lẽ...

- Ủa? Hai đứa đến đây à? _ anh Kun từ phía trên tòa nhà nhảy xuống. Bây giờ anh đang đi tìm lại dấu vết còn lại ở đây.
- Dạ, em nghe Kin ca kể rồi ạ. Em có thể giúp được không ạ? _ hần cúi đầu chào anh.
- Ủ. Anh đã cho kiểm tra các bệnh viện để tìm ra những người bị thương ở đây nhưng vẫn chưa có bất cứ manh mối gì. _ Kun lắc đầu lo lắng.
- Anh đã cho kiểm tra tất cả camera chưa? _ Jun bây giờ đang đi vòng vòng xem lại hiện trường. Cậu có nghe qua Bin nói, cậu cũng lo lắm dù gì cũng là bạn mà.

- Rồi. Nhưng đều bị hư hết rồi.

- A!!! Em còn có cái camera này, chắc không ai biết. __ Như bắt được vàng hần nhảy căng lên. Lần đầu tiên thấy hần như vậy nên Jun cũng không khỏi ngỡ ngàng

Đi theo hần tới cái sân vận động gần đó. Nếu nhìn từ sân vận động thì làm sao thấy được hiện trường.

Hần leo nhanh lên cái cây gần đó rồi gỡ xuống một con chip vẫn đang đỏ.

- Con chip này là em đặt ở đây? __ Kun ngỡ ngàng rồi gắn con chip vào cái laptop anh mang theo mình.

- Dạ không phải nó, mà là em __ Jun không khỏi ngạc nhiên khi con chip đó vẫn còn đúng cái nơi mà 3 năm về trước anh đã đặt.

- Khi em bị ốm nên không tham gia được trận đá bóng ở đây nên em nhờ thằng Jun gắn con chip này vào để xem nhưng em quên dặn nó gỡ ra. Cách đây mấy ngày khi đang ngủ trên cái cây này thì em nghe thấy tiếng bíp... bíp.. thì ra cái chip từ 3 năm về trước vẫn đang hoạt động. __ Nhìn ánh mắt khó hiểu của anh Kun nên hần giải thích luôn một tràng. Không ngờ hôm đó cậu không tháo con chip ra nên bây giờ lại có lợi như vậy

Anh Kun gật gật đầu rồi nhìn chằm chằm vào cái màn hình.

Cùng lúc đó tại nhà hoang,

- Cô là người đã ném con sâu vào người tôi và cũng là người đứng sau vụ hội đồng trên sân thượng. Đúng chứ? __ nó nhếch mép cười.

- Cô cũng thông minh đấy __ cô ta cười rồi vỗ tay chế giễu nó. Nó đoán đại ai ngờ cũng đúng. __ Chỉ còn hai tuần nữa thôi sẽ đến ngày cháu gái cưng của dòng họ chính thức lên chức đứng đầu gia tộc và đến lúc đó Triết Anh sẽ là của tôi.

- Không lẽ cô là cháu gái cưng? __ tuy biết đáp án nhưng nó vẫn hỏi cho có lệ. Cô ta tự cao thật

- Đúng. Ta đây đương nhiên là cháu gái cưng và là người đứng đầu dòng tộc. __ Cô ta cười đắc thắng. Không lẽ cô ta cũng sinh ngày 23.09?

“Rầm” Tiếng cửa bị đập đổ khiến tất cả giật mình.

- Cô tự cao quá rồi đấy. __ Kin bước vào, người anh nồng nặc sát khí. Đương nhiên ai mà không bức cho được khi em gái cưng của mình bị hành hạ như vậy

- O.. anh Akuhiro..... thật...__ cô ta ấp úng, người run bần bật.

- Câm miệng cho tôi __ anh Kun này giờ đứng ngoài cửa nghe hết mà mặt xám đen. Anh ghét những đứa kiêu ngạo, cô ta còn dám tự nhận mình là người đứng đầu gia tộc nữa chứ. Thấy hai anh bước vào, người đàn bà kia cũng run sợ không kém. Bà ta biết hai anh là ai, đương nhiên hai người là hai người đứng thứ 2,3 trong gia tộc.

- Xem ra còn lâu tôi mới là của cô rồi. __ hần chậm rãi bước vào. Theo sau có Jun và hai cô bạn thân nó. Hai chữ “Chán ghét và lo lắng” hiện rõ trên khuôn mặt từng người.

Cô ta và mẹ đàn bà kia lo sợ nên đứng nép vào góc tường. Nó cũng nhanh chóng được hai con bạn đến tháo dây thừng. Nhìn từng vết thương trên người nó mà cả hai cùng bật khóc.

- Tao không sao. Mà thấy tao vẫn bình thường mà __ nó le lưỡi tụi nó. Cũng có chút đau, rát nhưng chắc nó chai nhiều rồi nên không cảm thấy đau nữa.

- Mà phải chết __ Kin cầm súng nhắm thẳng vào mặt cô ta. Chưa kịp bóp cò thì có viên đá nào đó bị ném đến làm bay luôn cây súng đang cầm trên tay anh.

- Chuyện này phải để em chứ. __ nó ung dung nhặt cây súng rồi đút vào túi __ ngày đó sắp đến rồi, em muốn về sớm để nghỉ ngơi __ nó quay mặt bước ra ngoài.

Như hiểu ý nó, anh Kin chỉ quay lại cảnh báo cô ta rồi cả nhóm theo sau nó.

“Cố lên, không được té ở đây như vậy cô ta sẽ thành công!” khi ra gió, gió rít vào vết thương như cắt đứt da thịt nó. Bên trong kia kín gió nên nó không sao nhưng bây giờ nó mới để ý, gió biển thổi từng đợt dài.

- Không nên quá gắng gượng, có tôi bên cô mà __ hần nhẹ nhàng khoác cho nó cái áo da của mình rồi nhấc bổng nó lên. Chưa kịp hoàn hồn nhưng nó có thể cảm nhận được hơi ấm của anh.

- Ở bên cậu chắc tôi bị đau tim dài dài __ nó cười thật tươi để lộ hàm răng trắng muốt. Coi như là lời cảm ơn đi.

Cả đám nhìn tụi nó giống hai người sao Hỏa xuống Trái Đất. Không lẽ tình cảm bọn nó phát triển nhanh vậy?

Nó nghỉ ngơi một tuần luôn, nó phải chắc chắn rằng các vết thương này không ảnh hưởng đến cái ngày quan trọng của nó. Thật đúng như dự đoán, các vết thương nhanh chóng hồi phục.

12. Chap 10

Mấy ngày sau đó,

- Này nhóc, vậy là sắp đến ngày đó rồi __ Kun trầm ngâm nhìn cô em gái đang ngồi thảnh thơi ở bệ cửa sổ. Có vẻ như nó đang suy nghĩ điều gì đó.

Nó khê gật đầu. Nó biết cả nhà lo cho nó lắm vì nó mang một sinh mệnh khá đặc biệt, cũng chính lí do này mà nó được che dấu tới bây giờ.

23/09 ngày đó thật sự rất đáng sợ. Ngày mà nó được sinh ra với số mệnh đã an bài. Số mệnh của nó sẽ thay đổi cả thế giới này, thay đổi tất cả. Và nó chính là người đã được định sẵn sẽ là người đứng đầu dòng họ Mikado, công chúa của băng giá.

Nó thở dài, nó chả bao giờ tin mấy chuyện mê tín đó nhưng thật sự lần này nó rất hồi hộp và bồn chồn. Đã hơn 1 tháng rồi nó chưa gặp bố mẹ. Hai người đi Anh công tác, sau đó bay thẳng sang Nhật chuẩn bị ngày đó thật hoành tráng. Đáng ra nó sẽ tổ chức buổi tối đó ở Anh nhưng Nhật là nguồn gốc của dòng họ. Là công chúa nhà Mikado nhưng nó chỉ mới bước chân vào nước Nhật có hai lần. Khoảng thời gian ngắn ngủi ấy khiến nó không hề có chút kỉ niệm vương vấn ở đây.

- Còn 3 ngày nữa thôi. Có lẽ em nên đi sớm đó. __ Kin thấy khoảng không im lặng nên đành mở lời vậy.

- Ngày mai em sẽ về. Mọi chuyện nhanh hơn dự tính. __ Rin quay người nhảy xuống sân cỏ. Phòng nó ở lầu hai nhưng với khả năng làm sát thủ, điệp viên của nó thì chuyện này rất đối bình thường.

- Anh đã gọi rồi. Ngày mai 2h chiều em sẽ bay, bọn anh sẽ theo cùng. À mà hai nhóc kia cũng đòi theo __ Kun cầm trái táo mới hái ném vào nó. Táo là món trái cây nó thích nhất. Cũng không biết lí do là sao nhưng mỗi lần buồn phiền ăn táo sẽ là liều thuốc tốt nhất cho nó

- Dù gì hai đứa nó cũng đi nên đi sớm cũng được __ nó gật gật cái đầu.

- Ấu dè!!! __ Ein nhảy ra từ bụi hoa hồng nó trồng. Nó chạy nhanh lại đám hoa.

- Hai con kia!!! Lập tức trồng lại hoa cho tao __ Biết ngay mà, đám hoa hồng của nó bị bọn kia dẫm bẹp hết trơn. Nó dí từng đứa vào nhà kho tìm dụng cụ làm vườn.

- Bọn mày không trồng lại trong vòng 1 tiếng thì tao sẽ cho phép bọn mày được ở nhà. __ nó ngân dài từng chữ để trêu tức tụi kia.

Bọn nó dở khóc, dở cười. Đùng đùa ác như vậy chứ, giống hoa hồng này chỉ có ở Pháp, mà kiếm loại này cũng khó chứ phải dễ gì. Mấy đám hoa ở đây chẳng phải nó cũng phải đặt một tuần sao? Còn vận chuyển về đây nữa chứ.

- Bắt đầu tính giờ __ nó bấm đồng hồ báo thức rồi leo lên cây táo “thân yêu” ngủ. Nó cười khúc khích nhìn hai con bạn thân đang loay hoay gọi điện về Pháp. Có cần phảo vậy đâu? Chỉ cần hai đứa đứng lại mấy cây bị đổ thôi mà.

Hai thằng anh nhìn nó rồi lắc đầu “Con em mình chơi xấu ghê”

Ba mươi phút trôi qua, nó thì đang yên giấc nồng trên cây thì bọn kia dáo dác đi tìm hoa chưa ra.

- Sao bọn mày không nhổ ra trồng lại? __ nó khúc khích cười trêu lũ bạn. Nãy giờ nói là ngủ nhưng nó vẫn mở hé hé mắt nhìn tụi nhỏ khốn khổ.

- Ồ ha! __ hai đứa nhảy dựng lên rồi chạy ra trồng lại cây. Tuy là tiểu thư đài các nhưng bọn nó tự lập từ nhỏ, giống nó vậy nên việc trồng cây cũng không quá khó.

- Thì ra mày vẫn còn tính người __ con Nari tay vừa làm vừa lẩm bẩm.

“Nói có nhỏ bao nhiêu tao cũng nghe à nha!” nó sững cồ nhìn tụi kia.

Hai anh trai “yêu dấu” của nó thì trốn biệt đi đâu rồi. Chắc sợ con em hành luôn mình nên chuồn là thượng sách.

- Làm lẹ rồi đi shopping, à tốt nay đưa xe ở sân Silver nha. Đua giao lưu với băng Darkness __ nó ngồi vắt vẻo trên cây, tay mân mê trái táo đỏ mọng, chân thì đung đưa.

“Trời ơi, bọn mình phải làm không công còn nó ngồi thanh thoi kia. Bực quá đi!” cả hai nhăn mặt nhìn nó. Công nhận nó ác thiệt

Một lúc sau cuối cùng cũng xong,

- Đi tắm đi rồi đi __ nó đẩy hai con vào phòng tắm. Tuy không dính đất nhưng mồ hôi ướt cả áo. Nó cười thâm rồi lặn ra giường ôm cái lap top trắng tinh.

Mở trang chủ của trường ra rồi tra linh tinh. Nó dừng lại ở chủ đề hot nhất: “Sami Mikado mời một số thành phần tiêu biểu của trường đi tham dự ngày đăng quang của người đứng đầu gia tộc Mikado”

Nó nheo mày rồi gọi nhanh amy. Chuyện này chưa được sự đồng ý của nó mà, tại sao lại có thể tùy tiện như vậy?

- Chuyện gì vậy mamy? Tại sao lại cho phép mời người trong trường con?__nó hậm hực. Nó rất ghét con Sami nên không muốn nó nhúng mũi vào bất cứ chuyện gì của nó.

- Là mẹ cho phép. Con yên tâm ta và papa con đã có kế hoạch rồi. Chuyện con bị bắt cóc là ai ta đã nắm rõ__mamy nó thần nhiên. Thật sự, bà và bố nó rất lo nó. Nó chính là sinh mệnh của dòng họ Mikado này.

- Mamy! Chuyện này để con tự giải quyết.__nó như muốn hét lên trong điện thoại. Nó muốn tự giải quyết, dù gì nó cũng đủ lớn khôn rồi mà.

- Ta hiểu. Ta chỉ không muốn con gặp nguy hiểm, bà ta và Sami cực kì nham hiểm.__mẹ nó nói có vẻ lo lắng lắm. Bà sợ nó chưa đủ trưởng thành để đảm nhiệm vị trí quan trọng này

- Ba mẹ cứ tin ở con. Không chuyện gì con không làm được. Thôi con bận rồi, mamy với papa ngủ ngon__nó hôn chụt vào điện thoại. Bên Nhật bây giờ cũng tối rồi, chắc papa cũng đang ngồi cạnh mamy.

- Chuyện gì vậy mày?__con Ein nghe thấy tiếng hét của nó nên nhanh chóng mặc đồ rồi ra ngoài. Nó không nói gì rồi chỉ vào cái màn hình máy tính còn đang sáng.

Cả hai đứa nhìn chằm chằm, đọc từng chữ. Bây giờ bọn nó hiểu cảm giác của nó rồi.

- Đi shopping thôi__con Nari kéo nó rồi nhét vào phòng thay đồ. Nó rủ hai đứa đi shopping mà còn chưa chịu thay đồ.

Vài phút sau nó đi ra. Nó mặc một cái quần legging màu đen bóng, cái áo trắng ôm để lộ cái eo thon và vòng một gợi cảm, nó khoát nhẹ cái áo da đỏ bên ngoài. Kèm theo cái boots đen cao. Cái vòng tay đính lần này to hơn xiu, các đính thì nhọn hơn khi đi học. Dây chuyền dài, có mặt hình thánh giá. Tóc nó được cột gọn lên. Cái nhẫn hình con chim ưng bạc mà nó hay cất khi đi học đã được đem ra sử dụng.

Con Nari thì nhẹ nhàng hơn khi mặc cái quần đùi jean đáy cao. Cái áo phong trắng in hình con sói đen được đóng gọn gàng. Cô khoác nhẹ cái áo sơ mi ca rô đỏ dài bên ngoài. Đi đôi boots đen nhưng ngắn hơn boots của nó. Mũ snapback đội ngược ra sau, tóc nâu dài đã thả buông.

Ein thì mặc theo phong cách giấu quần. Cái áo pull trắng dài qua nửa đùi, in hàng chữ đen to ở giữa. Điểm nhấn của cái áo là viền đen ở cổ, tay. Nhìn sơ thì không thấy, nhưng nếu nhìn rõ thì sẽ thấy có cái quần jean ngắn bên trong. Nó mang ình đôi giày đế bánh mì màu đen cá tính.

Đặc biệt, cả ba đều mang ình một cặp kính râm bản to che đi nửa khuôn mặt. Cho dù có thân bao nhiêu thì cũng khó mà nhận ra.

Cả ba nhanh chóng phóng xe mô tô của mình đi. Tuy xe là phân khối lớn nhưng chúng nó vẫn chạy như đã được huấn luyện. Ba cái xe phóng nhanh trên đường khiến mọi người cũng phải né ra xa.

“Kít..” 3 chiếc xe dừng lại ở một trung tâm mua sắm lớn. Trung tâm này của tập đoàn nhà con Ein nên bọn nó thường xuyên ghé đến

Thấy tụi nó tới, các nhân viên, tiếp viên đều rẽ lối thành hàng cuối đầu tụi nó. Nó thấy khó chịu khi mọi người lại cung kính như vậy. Có nhiều lần nó nói nhưng đầu vẫn trở lại như vậy.

Nó cùng hai đứa khê cúi đầu rồi đi nhanh để tránh sự dòm ngó của mọi người.

Tụi nó chọn được khá nhiều đồ ình, toàn là hàng cao cấp nhưng bọn nó được giảm giá một nửa.

- Đi tới bar thôi, gần tới giờ rồi_vừa nói nó vừa chỉ vào cái đồng hồ đen đang chỉ vào số 9.

- Ủ_con Ein gật đầu rồi cũng leo lên xe phóng đi. Lâu rồi cả ba chưa đua xe, hình như từ khi nó về Việt Nam.

Cả 3 cái mô tô dừng ngay tại quán bar nổi tiếng nhất nhì thành phố. Đằng sau quán có một sân đua lớn do nó xây dựng.

Thấy nó và hai đứa bạn tới thì tất cả người trong quán đứng nép sang hai bên, rẽ đường cho tụi nó vào. Tun và Bun đang chơi DJ cũng dừng lại cúi đầu với nó.

- Mọi người cứ tiếp tục_giọng nói bằng lãnh của nó vang lên. Tuy chỉ là câu xã giao bình thường nhưng không ít người thấy lo sợ.

- Bang chủ và bang phó bang Darkness đang ngồi phía kia ạ_thằng Bun dẫn nó tới bàn rồi cũng đi về phía bàn DJ.

Bang chủ của Darkness không ai khác chính là Bin, còn bang phó là Jun.Đương nhiên nó biết chuyện này nên không lấy làm ngạc nhiên.

Hắn mặc cái quần jean đen bó đóng thùng một nửa cái áo phong trắng.Hắn khoát một cái len màu xám mỏng.Cái mũ len màu đen được hắn sử dụng.Cái dây chuyền đen dài hình đầu lâu cùng với vài vòng dây nhẹ được hắn chọn làm phụ kiện.

13. Chap 11

Jun mặc cái quần jean xanh đen cùng cái áo thun đỏ. Hắn khoát ngoài cái áo thể thao màu trắng. Cậu đội cái mũ của áo khoát lên đầu che bớt đi mái tóc màu đỏ của mình. Chân mang giày ba ta trắng của Nike.

Nó ngồi chính giữa hai đứa bạn. Gọi một chai Whiskly cho nó, một chai Volka cho con Ein, còn Nari dùng Cooctai.

- Xin chào, tôi là Nari _ Nari nhẹ cúi người. Bình thường đã lạnh lùng nay trong lúc làm việc thì càng lạnh nhạt hơn.

- Còn tôi là Ein __ Ein cười nhẹ rồi uống ngụm Volka. Katy là tên tiếng Anh của cô.

- Xin chào, tôi là Jun, còn đây là Bin __ Jun đưa tay ra bắt với hai đứa ngồi hai bên nó.

- Còn cô tên gì? __ nãy giờ im lặng nhưng đợi miết không thấy nó giới thiệu tên mình.

- Rin __ nó trả lời cộc lốc. Nó muốn giữ im lặng thật lạnh lùng nếu không hẳn sẽ biết thân phận của mình.

- Đến giờ rồi tí __ Tun chạy lại. Tay cầm ba cái chìa khóa xe đưa tụi nó. Cười nhẹ với thằng bé rồi nó cùng cả bọn đứng lên đi nhanh về phía đường đua. Lâu lắm rồi nó mới tới nơi này, trước kia nó là tay đua hạng một nơi đây, đường đua này đối với nó chỉ dễ như ăn cháo thổi

Đứng vào vị trí xuất phát, nó thì đang kiểm tra lại một số động cơ thì hân và Jun vẫn đang thành thơi xem lại đường đua. Ein thì chạy thử vài vòng.

- 1...2....3 Xuất phát!!! __ tiếng súng nổ lên khiến mọi người càng thêm hứng thú. Hai bên đường đua, các dãy ghế cũng chật kín người hai bang, người nào người nấy la hét cổ vũ.

Nó vặn ga lên tốc độ cao nhất của xe rồi vút đi trong không khí. Thời khắc xe nó chuyển bánh khiến cả đường đua trở nên im lặng. Cùng lúc nó đi, hân cũng không chần chừ mà phóng theo.

Tuy nghe danh tay đua của hân đã lâu nhưng không ngờ lại nhanh đến nỗi chạy song song với nó. Nó rồ ga rồi tan biến vào trong khói đen.

Nari không đua nên cô làm trọng tài cho cuộc chơi này. Đứng ở đích vẫy vẫy nó, tuy vậy vẫn có chút lạnh lùng đâu đó phản phát.

Ein và Jun thì đua song song phía sau. Tuy cách nó không xa mấy nhưng có thể nhìn rõ được tiếng động cơ của hai xe phía sau.

Gió rít vào làn da trắng mịn của nó, đập vào mặt nó, có chút rát nhưng nó quen rồi. Tiếng gió vù vù qua tai khiến nó có chút khó chịu. Hôm nay trời nhiều gió thật!

Lượn lờ một hồi lâu, bây giờ hân và nó chỉ còn cách đích một chút xíu. Từ đây, có thể nhìn rõ khuôn mặt hưng phấn pha chút băng giá của Nari. Cái nhẫn bạc của nó lóe sáng lên trong không gian có bóng tối bao trùm.

“Két...” Tiếng phanh xe gấp gấp ngân dài làm khán giả hồi hộp và bồn chồn, vậy kết quả là....

- HÒA!!! __ tiếng nói vọng của Nari từ cái loa to ở giữa đường đua. Không phải chứ? Trước giờ chưa có ai đuổi kịp tốc độ của nó mà.

Nó ngỡ ngàng, không hổ danh là Justin. Nó cười nhạt rồi gỡ mũ bảo hiểm ra rồi leo xuống xe.

- Vất vả rồi __ nó quay lại nói với hân rồi bỏ đi một mạch. Nó vẫn đang sốc trước kết quả chung cuộc. Nari và Ein chỉ lắc đầu chán nản rồi cũng theo nó về.

”I wish that I could be like the cool kids,
 ‘Cause all the cool kids, they seem to fit in.
 I wish that I could be like the cool kids, like the cool kids.”
 He sees them talking with a big smile, but they haven’t got a clue.
 Yeah, they’re living the good life, can’t see what he is going through.
 They’re driving fast cars, but they don’t know where they’re going.
 In the fast lane, living life without knowing.
 And he says,
 ”I wish that I could be like the cool kids,
 ‘Cause all the cool kids, they seem to fit in.

I wish that I could be like the cool kids, like the cool kids.

I wish that I could be like the cool kids,

'Cause all the cool kids they seem to get it.

I wish that I could be like the cool kids, like the cool kids.”

Tiếng nhạc chuông điện thoại nó vang lên. Gần hết chuông mới có người nhấc máy.

- Nhóc đi đâu rồi? __ anh Kin như hét vào tai nó. Nó chỉ cười hì hì. __ biết mấy giờ rồi không nhóc? Về nhà ngay.

Chưa kịp trả lời thì anh đã cúp máy. Nó nhăn mặt rồi cũng lái xe về nhà. Hôm nay mệt mỏi nhiều rồi, bây giờ nó chỉ muốn được nghỉ ngơi.

Vừa cất xe xong đi vào nhà thì đã thấy hai anh nó đứng khoanh tay trước cửa.

- Em chào hai anh! __ nó cười nhẹ rồi lách người đi vào trong. Tuy chưa hiểu vì sao hai anh lại như vậy nhưng nó cũng kệ. Bây giờ nó chỉ muốn ngủ.

- Nhóc đi đâu vậy? __ Kun nhéo tai nó kéo lại. Nó la oai oái rồi cũng ngoan ngoãn chịu ngồi vào cái ghế sofa kiểu hoàng gia ở giữa phòng khách.

- Em đi chơi với hai đứa kia xúu à? __ nó cười trừ nhưng không dám nhìn mặt hai anh. Nó buồn ngủ nên ngồi nhắm mắt thư giãn xúu.

- Hay nhỉ? Mai đi rồi không ở nhà chuẩn bị đồ mà đi chơi __ anh Kin nhéo má cho nó tỉnh. Thiệt tình, hai anh đang nói chuyện mà nó dám ngủ ngon lành vậy đó.

- Mai em lên trường buổi sáng rồi chiều bay luôn. Em dặn hai nhỏ kia rồi __ nó ưỡn oải đáp. Hên quá nó cúi mặt xuống rồi chứ không hai anh mà nhìn nó như vậy chắc sắp chết vì cười quá.

- Chán con nhỏ này ghê, tự dưng chăm đi học vậy? __ Kun nheo mắt rồi nhẹ nhàng bế nó lên phòng. Chắc chiều giờ nó mệt lắm rồi. Không biết nhóc ăn tối chưa?

Đặt nó xuống giường, anh cảm thấy buồn lắm. Thật sự anh rất lo khi nó lên cái chức vị ấy. Nguy hiểm luôn rình rập nó ở khắp mọi nơi. Tuy nó được rèn luyện từ nhỏ nhưng nó vẫn là nó, một cô bé gốc nghèo, hay cười và yêu đời. Nó chỉ là một con nhóc 16 tuổi. Đáng lẽ giờ này nó phải cùng bạn bè trang lứa vui chơi, học tập nhưng nó lại phải vác trên vai một trách nhiệm cao cả như vậy.

Nhìn đứa em gái bé nhỏ đang yên giấc, anh chỉ thở dài rồi bước ra, tại sao nó lại phải gánh cái trọng trách ấy? Bộ kiếp trước nó gây thù chuốc oán với ông trời à?

Sáng hôm sau, khác hẳn mọi ngày nó dậy thật sớm rồi đi dạo trong vườn. Sáng ra, những ngọn cỏ non còn đang đọng lại vài giọt sương lung linh, hoa thì mới hé mắt đón bình minh sang.

Đôi chân trần nhẹ bước trên thảm cỏ xanh mướt. Nó muốn hít thở không khí yên bình nơi đây một chút, sau này nó sợ không còn cơ hội để trải nghiệm cảm giác này nữa.

Tiếng chim hót líu lo chào ngày mới, vài chú cá nhỏ ở dòng suối nhỏ trong vườn cũng đang quẫy đuôi tung tăng.

- Hôm nay động trời à? __ Kin bước đến trước mặt nó cười gian.

- Hì. Chắc vậy ạ __ nó bĩu môi suy nghĩ.

- Đi vào thay đồ còn đi học nữa. Hôm nay đi sớm lên phòng hiệu trưởng xin phép nghỉ ít bữa. __ Kun lôi hai anh em nó vào nhà.

Hôm nay, cả ba như đẹp hơn trong bộ đồ đồng phục giản dị. Style hôm nay không điệu dàng cũng không quá cá tính mà mang chút cao quí.

Đi đến trường thật nhanh rồi cả ba cùng leo lên phòng hiệu trưởng. Vì còn sớm nên sân trường vẫn chưa thấy bóng người nên nó có thể thông thả đi cùng hai anh. Còn hôm nay và ngày mai nữa thôi, nó chính thức được phép xuất hiện.

- Chào thầy! _ cả ba đồng thanh.

- Có chuyện gì sao? _ ông không khỏi ngạc nhiên khi được diện kiến cả ba anh em. Nhìn kĩ bây giờ ông mới thấy nó có chút điểm giống hai anh.

- Tụi em xin nghỉ vài bữa ạ _ Kun lễ phép cúi đầu. Anh lúc nào cũng vậy điềm tĩnh và lễ độ. Chả bù cho ai kia, nó nhìn sang Kin đang ngồi chễm chệ trên ghế salông.

Nhận được cái gật đầu của thầy rồi cả ba xin phép ra ngoài.

14. Chap 12

- Vừa đi đâu về vậy? _ con Ein thấy nó bước vào bèn lôi nó ra tra khảo.

- Tao xin phép thầy cho chúng mày nghỉ học luôn rồi _ nó ung dung ngồi vào chỗ. Thật đúng à cái con bất cần đời.

- Hớ. Mày troll tụi tao à? _ Nari ngó người ra. cái gì mà nghỉ luôn? CÁi con nhỏ này.

- Không. Thầy nói tụi mày ngu quá học miết không thông nên tao xin cho tụi mày nghỉ luôn _ nó giả bộ nghiêm túc nhưng sao qua nổi mấy đứa bạn chơi thân 14 năm rồi.

- Ủ. Hèn quá, tụi tao đang định đi xin vì cái tội ngu mà còn nói nhiều _ Ein khoái trí trên nó. Còn Nari thì ôm bụng cười.

Tụi bọn mi! Nó chả nói gì rồi cầm điện thoại ra gốc cây sau vườn ngủ. Dạo này nó ít thấy hấn ở đây, nó cũng đỡ phải lo khi đối mặt với hấn. Nó không có dũng cảm.

Nhưng đời nó ác thế đấy, vừa mới nằm xuống thì đã thấy hấn đang ngồi trên cây nhìn nó. Hai mắt nhìn nhau một hồi lâu hấn mới lên tiếng:

- Lên đây ngồi đi _ hấn đập đập sang chỗ bên cạnh. Anh ta ra lệnh ỳnh?

- Lí do?

- Đơn giản lắm, vì ngồi dưới đó lát nữa tôi sẽ thả lá vào mặt đó. Lên đây thì tôi cho ngủ _ hấn cười khi khi. Không ngờ tối qua với sáng nay mà hấn như có hai người vậy

Hừ nhẹ rồi nó nhảy phốc lên ngồi. Nó có học kinh kong nên việc này sẽ như ăn cháo.

- Rồi đó, để im cho tôi ngủ _ nó nhắm mắt rồi nằm sang bên cạnh hấn ngủ. Khuôn mặt thiên thần của nó khiến cho hấn đơ vài giây. Hấn chỉ nói đùa ai ngờ nó lại làm thật.

Nhẹ nhàng ôm tim rồi hấn nằm bên cạnh nó. Cái nhánh cây này khá to đủ để hấn nằm an toàn phía trên.

“Reng... reng... reng...” Tiếng chuông reo hết tiết một khiến nó bừng tỉnh. Còn đang mơ màng thì nó cảm nhận hơi thở của ai đó sau gáy. Theo phản xạ mà quay phắt ra sau.

- Anh dậy ngay! _ nó lay lay người hấn. Hấn chưa mở mắt nhưng bàn tay hấn nắm chặt bàn tay nó. Chưa kịp định hồn lại thì hấn kéo mạnh khiến nó ngã vào lòng hấn. Như dự định nên hấn cười mỉm nhẹ.

Khuôn mặt đỏ bừng, nóng như mới ăn ớt của nó khiến người kia phì cười.

- Anh có bỏ ra không? _ vùng vằng một hồi lâu nhưng do anh khỏe quá nên vẫn chưa nhúc nhích được. Nó cảm thấy có chịu khi nằm trong tư thế này.

- Cô nằm im đi. Ở bên dưới có người __ hấn nói thì thào vào tai nó. Bây giờ nó mới để ý, bác bảo vệ đang đi tuần tra phía dưới gốc cây. Nó gật đầu rồi nằm im trong lòng hấn. Còn hấn thì cười cười.

“Không ngờ cô lại chịu nghe lời như vậy” hấn nghĩ thầm. Bình thường nó có chịu nghe lời ai đâu, lúc nào cũng làm theo ý mình vậy mà lần này chịu để cho hấn ôm.

- Thả tôi ra được rồi đây __ nó vùng vằng ngồi dậy. Bác bảo vệ đi qua đã lâu mà hấn vẫn chưa chịu thả nó ra.

Hấn nói lỏng tay ra, nhanh chóng bắt lấy cơ hội nó vọt xuống dưới.

- Đi vào học. Tiết 2 sắp vào rồi __ nó nói chuyện với hấn mà chẳng buồn nhìn hấn một giây. Nó không muốn hấn thấy khuôn mặt ngại ngùng của nó. Nó mất hết dũng khí rồi.

Cả hai im lặng bước vào lớp. Cúp tiết 1 tự động xuất hiện vào tiết 2 khiến cả lớp sốc nặng, đặc biệt là hai đứa đi cùng nhau mới hài chứ.

Bỏ ngoài tai mấy câu hỏi của hai đứa bạn, nó vào chỗ rồi nằm ngủ tiếp, lúc này đang ngủ thì cái chuông phá giấc. Có ngày tao đập mày nát bét, chuông à!

Cứ tưởng nó giận mình nên hai đứa cuốn quýt xin lỗi. Haizzz, bản cô nương đang ngủ mà cứ bị làm phiền thế nhỉ?

- Tao buồn ngủ, không giận __ nói đủ để hai đứa kia ngie xong lại úp mặt xuống bàn ngủ tiếp. Ở nhà ngủ, đi học ngủ... đi đâu cũng ngủ.

Thở phào trước câu nói của nó, cả hai mừng thầm. Nó mà giận thì đến mình còn phải chui xuống lỗ ngồi.

Giờ ăn trưa cũng đến, cả 5 đứa (nó, Ein, Nari, hấn và Jun) kéo nhau xuống căn tin ngồi. Tuy tin này đã trở nên quen thuộc nhưng vẫn khiến đám fan kia ghen tức.

Hôm nay căn tin rộn rã hẳn lên về vụ việc đăng quang của Akiko Mikado.

- Mày biết chưa? Lần này tham dự buổi đăng quang có cả Nữ hoàng Anh quốc đó. Nghe nói nữ hoàng là bà ngoại của Akiko. __ một đứa nào đó nói vọng lên. Nó gật gù, thì đúng vậy mà nữ hoàng anh quốc là bà ngoại nó, mẹ nó là công chúa cả dòng tộc hoàng gia Anh mà.

- Ủ. Có cả tổng thống Pháp nữa. Nghe nói đầu ông là cha nuôi của Akiko đó __ một đứa khác nhảy vào nói. Tuy không phải là người trong dòng tộc nhưng ông có quan hệ mật thiết với papa nó

- Không biết huyền thoại Akiko Mikado thế nào nhỉ? Công nhận chỉ có đăng quang thôi mà lôi kéo cả bao nhiêu người nổi tiếng. Sau này chắc khó khăn đây __ một đứa thở dài. Khó khăn? Hừ, dám nói xấu ta cơ đấy.

Đang ngồi ăn thì một đợt sóng khác nổi lên. Chắc lại có minh tinh nào nữa. Khi quay lại thì...

- Nhóc con! Lâu rồi không gặp __ anh Huy nở nụ cười trên môi khiến mấy đứa con gái trong căn tin đơ cả người. Đi sau anh là hai anh trai “yêu quý” của mình.

- A!!! anh Huy __ nó nhảy tới ôm cổ anh. Mọi chuyện diễn ra khiến hấn có chút khó chịu. Từ trước đến giờ, hấn chưa từng có cảm giác như vậy.

- Ủ. Chiều nay anh đi cùng mấy đứa luôn. Hai nhóc không chào anh à? __ anh quay sang nhìn Ein và Nari. Ein thì cười cười cúi đầu chào.

- Không ạ __ Nari vênh mặt. Haizzz... cái tính bướng này bao giờ mới bỏ. Muốn đập nó ghê ta, anh Huy mới về nước mà lại bị nó bắt nạt.

- Nhóc lì thật đấy __ anh Huy cùng hai anh yêu quý của nó kéo ghế vào ngồi.

- À.. em quên giới thiệu. Đây là Triết Anh và Minh Vũ bạn em __ nó cười cười rồi chỉ hai thằng.

Nghe nói “Bạn” lòng hấn như có kim châm vào vậy. Hấn buồn vì nó chỉ xem hấn là bạn.

- Chào hai cậu tôi là Huy hay là Kito Mikado __ anh cười nhẹ. Nãy giờ anh đã để ý hẳn rồi, có vẻ hẳn thích nó thì phải, nhìn vào ánh mắt hẳn nhìn nó, cả ánh mắt lúc nãy hẳn nhìn anh lúc nó ôm anh cũng lạ lạ.

- A!!! Anh là một trong những người đứng đầu dòng họ Mikado phải không? __ Jun kêu lên. Cười nhẹ đồng ý rồi cả bọn nói chuyện rất vui vẻ. Nãy giờ có hai hòn đá bị lơ cũng bị lôi vào cuộc tám của bọn nó.

Buổi trưa cũng nhanh chóng qua đi, nó, hai anh, hai con bạn và anh Huy nhanh chóng trở về chuẩn bị cho chuyến bay.

- Con quỷ. Mày xong chưa? __ Ein đập cửa rầm rầm. Cả bọn đứng sau cũng đằng đằng sát khí. Đã 2h10' rồi mà nó còn chưa chịu ra khỏi phòng. Thiệt tình, biết là phi cơ riêng nhưng cũng phải đúng giờ chút chút.

Đập cửa miết mà không thấy nó ra mở nên mọi người có chút lo lắng. Tra chìa khóa dự phòng vào cửa, hên quá mở rồi. Căn phòng im lìm, không có bất kì tiếng động nào.

- Nhóc đâu rồi nhỉ? __ Kin lo lắng tìm trong nhà vệ sinh nhưng không có. Mọi người đang dáo dác tìm thì con Nari hét lớn.

- Chuyện gì vậy? __ tất cả chạy lại chỗ cô. Ai cũng lo lắng hết, bộ cô thấy gì àh?

- Có cái gì dưới cái chăn thì phải? __ cô sợ sệt chỉ vào cái chăn trắng muốt trên giường. Cũng lạ, tự dưng chỗ này bị phòng vậy?

Anh Huy lật tung cái chăn trắng lên. Mọi người như nín thở, còn khuôn mặt đã chuyển sang màu đen xám xịt.

- DẬY MAU!!! __ Như lấy lại được chút tinh thần Ein hét thật to. Nãy giờ gọi muốn mệt đứt hơi, tìm nó lo lắng thế mà nó có thể yên giấc ngủ trên giường.

- Ú... mọi người đi đâu vậy? Sao đứng ở đây? __ nó he hé mắt nhìn mấy cái máy hạnh nhân cỡ lớn đang chuẩn bị nổ. Nó làm gì sai à?

- Ú ó cái con khỉ. Mày có định đi hay không? __ mắt hết kiên nhẫn, Nari hét ầm lên. Ai mà không bức cho được, người đáng lo nhất là nó mà rồi hơi ngủ khò từ trưa đến giờ.

- Đi đâu? __ vẫn cái giọng ngái ngủ đó. Hình như nó chưa tỉnh hẳn thì phải.

- Đi Nhật __ Kun bình thản nói. Có lẽ anh là người bình tĩnh nhất. Haizzz... lúc nào cũng như anh thì tốt biết mấy. Như nhớ ra điều gì đó nó gơ tay ra xem giờ.

“Chết!!! Trễ nửa tiếng rồi, hèn gì mấy người nhìn thấy ghê quá. ” Nó rùng mình rồi nhảy nhanh xuống giường. Lúc đang thử đồ thì buồn ngủ quá nên nó lăn ra ngủ luôn... ai ngờ lại ra cơ sự này.

Nó chạy nhanh ra. Bây giờ nó đang mặc một cái váy màu trắng được mix cùng với cái áo trơn màu đỏ đô, ở giữa thắt một cái dây nịch đen nhỏ. Khoác nhẹ cái áo len màu nâu mỏng rộng. Tay cầm một túi xách nhỏ màu đen hiệu coco. Chân mang boots đen cao đến mắt cá chân. Tóc xỏa được tết gọn sang một bên.

- Hi. Đi thôi __ nói rồi nó chạy một mạch xuống nhà, không quên kéo thêm cái va li đồ. Chạy nhanh để trốn mấy anh đây mà. Biết tính con em hay quên nên Kin cầm luôn một sấp giấy tờ gì đó cho nó.

Đã leo lên máy bay rồi, chọn cái phòng VIP rồi nó ném hết mọi thứ rồi ngủ tiếp. Lúc nãy đang ngủ dở thì bị gọi dậy.

“Bốp” một cái gì đó mềm mềm bị ném trúng đầu nó. Nó tức sôi máu, cứ đang ngủ là bị phá.

15. Chap 13

- Mày điên à? __ nó như hét lên. Con Nari đứng ngoài vẫn bụm miệng lại cười. Đám khỉ khô này!

- Không. Đi ra chơi đi. Ngủ hoài sắp thành lợn rồi không ai dám rước đó. __ Nari nhăn nhó rồi bước ra ngoài.

“Ý nó nói mình ế?” Sau một hồi não bộ cuối cùng cũng cho ra kết quả. Cứ giỡn, nó đây bao giờ lại ế: người đẹp, nét tốt, học thì khỏi nói, xuất thân danh giá. Nó cười tự đắc rồi cũng chịu ra ngoài

- Á, thánh heo đã xuất hiện __ Kin vớ đầu được cái khiên giả rồi ra sức chặn nó. Lớn xác rồi mà còn như con nít.

- Em vặn cổ giờ nói ai là heo hả? __ nó nhảy lên lưng Kin rồi vòng tay qua cổ hăm dọa. Mọi người chỉ biết ôm bụng mà cười anh em nhà nó.

Nó đu anh đến khi thấy mệt mới tha.

- Chúng ta chia tay từ đây __ Kin phẩy phẩy tay. Khuôn mặt anh đã thấm mồ hôi, khuôn mặt đỏ lựng vì mệt.

- Không. không được. Anh còn phải chịu trách nhiệm __ nó bù lu bù loa cả lên chỉ vào cái bụng. Anh chơi em, em tiếp ạ.

Cả bọn đờ người nhìn nó, không ngờ nó càng ngày càng....gian.

- Không em ơi. Cái đó là thằng nào chứ đâu phải anh __ Kin cũng Không phải dạng vừa đâu. Nhóc à, chuyện này nhóc thua anh xa.

- Làm gì có, em chỉ có anh mà __ nó khóc nức lên. Trong tiếng khóc có vài nụ cười gian manh xem lẫn. Diễn xuất của nó được chấm trên cả Park Shin Hye luôn kìa.

- Xạo bà cổ. Ngày nào tôi cũng thấy cô đi cùng mấy thằng vào bar chơi __ anh lắc đầu. Cả bọn chỉ ôm bụng cười, không dám xen vào vở kịch đâu ra mà có.

- Anh xạo vừa thôi. Thế anh đến bar làm gì mà thấy em? Anh đúng là người làm mà không chịu nhận. Hèn quá __ nó vẫn tiếp tục diễn tiếp. Lần này nó phải tấn anh đến cầu xin mới thôi.

- Anh không làm tại sao phải nhận? Ok. Bây giờ như thế này nhé, chúng ta kết hôn sau đó em đẻ ra rồi chúng ta li hôn. Ok? __ anh cười nham nhở. Bó tay với anh, như vậy mà cũng nghĩ ra.

- Để gì? Nãy giờ em nói anh đánh vào bụng em nên anh phải chịu trách nhiệm mua thuốc chứ __ nó tỉnh bơ nhìn anh. Còn 4 cái mồm ngoài cuộc thì mở to chữ O.

Ngớ người ra: “Con nhỏ troll mình?” Kin đỏ mặt im thin thít. Không ngờ có ngày anh lại thua nó.

Nó cười đắc thắng rồi về chỗ ăn dưa hấu. Ai bảo kêu nó là heo?

- Nhóc khá lắm __ Kun giơ ngón cái lên. Nó hí hửng cười rồi nhìn anh ba của mình.

- Cấp độ của em đã được Update __ Huy gật gù hài lòng. Xa nó có mấy ngày ai ngờ nó lại có thể đạt được trình độ troll đó chứ.

- Hớ hớ. Cơ mà sao anh không nói gì vậy? __ giả vờ tới an ủi Kin. Vừa đấm vừa xoa kìa.

- Nhóc gan lắm! Đợi đấy anh mày không thua __ Kin le lưỡi với nó rồi thanh thần ăn trái cây. Như biết trước những gì sắp xảy ra nên nó lui ra xa.

Tiếng cười đùa cứ thế vang lên cho đến khi có người mặc áo đen bước tới:

- Thưa thiếu gia và tiểu thư, đã đến sân bay rồi ạ __ người này cung kính cúi đầu rồi bước về từng phòng. Theo sau người đó cũng là mấy người mặc đồ vest đen khác. Họ xách ra mấy cái va li rồi đi sau cả bọn xuống sân bay.

Nơi bọn nó đang đứng là sân bay riêng trong khuôn viên biệt thự của dòng họ Mikado. Tuy không phải đến nhiều lần nhưng nó vẫn có thể nhớ rõ từng nơi trong khuôn viên này.

Nó cất bước đi vào cửa của một tòa nhà lớn, mang phong cách hoàng gia. Đây chính là đại sảnh của dòng họ. Vừa thấy tụi nó bước vào, mọi người trong tòa nhà đều dừng lại và xếp hàng dọc thẳng tắp chào nó. Tuy họ vẫn chưa biết nó là ai nhưng nó vẫn được tiếp như một vị khách quý.

Nó an tọa trên ghế một lúc thì nó được mời lên phòng ông nội. Hiện tại, ông chính là người nắm giữ quyền hành cao nhất trong dòng họ, chỉ ngày một nửa thời chức vị ấy sẽ là của nó. Nó nhắc bước tiến vào một căn phòng lớn được trang hoàng lộng lẫy.

- Cháu về rồi à? _ âm thanh bằng lãnh khiến nó có chút mất tự tin. Đi nhanh về phía phát ra giọng nói thì nó thấy ông đang ngồi trên một cái ghế bành lớn nhìn ra xa.

- Cháu chào ông _ nó cúi gập người 90° theo qui định của dòng họ. Nó biết ông yêu nó lắm, nó là cháu gái bé nhỏ mà ông muốn bảo vệ nhất.

- Cháu không nhớ ta sao mà không về thăm? _ ông mắng yêu nó. Đúng là nó đi lâu lắm rồi, chắc khoảng 10 năm rồi. Hồi nhỏ nó sống ở đây với ông, tuy chỉ có 2 năm nhưng nó đủ trưởng thành để hiểu rõ tình cảm của ông dành ỉnh.

- Hì. Cháu xin lỗi mà. Cơ mà ông nhìn cháu gái ông lớn lên có đẹp không này? _ nó xoay một vòng rồi tùm tùm cười. Ông cũng bật cười theo nó, chỉ có nó mới làm ông cười được.

- Đẹp lắm. Cháu ta đương nhiên xinh nhất rồi _ nói rồi ông ôm nó vào lòng. Cháu chịu nhiều vất vả rồi, bây giờ phải nhanh chóng đăng quang để được vinh danh chứ.

Nó tung tăng theo chân ông ra ngoài. Đi xuống phòng khách thì nó đã thấy papa và mamy yêu quý của nó đang ngồi đó.

- Con chào papa và mamy ạ _ nó nghiêng đầu cười.

- Ủ. Con gái cưng vừa troll anh ba à? _ mamy nó chống cằm suy tư. Ô mô, không lẽ anh ba kể amy và papa nghe à?

- Hì. Làm gì có ạ _ nó diu ông ngồi vào chỗ rồi xì mắt nhìn anh ba. Anh chỉ nhún vai vô (số) tội.

- Lại chối. Lúc đó ta vừa gọi điện cho Kun thì con đi từ phòng ra, sau đó ta nói Kun không tắt nên nghe được trọn bộ kịch. Ta còn lưu lại một bản này _ bà hươ hươ cái điện thoại ip6 rồi cả nhà cùng cười lớn. Ông nó là người cười nhiều nhất, còn mặt nó thì đen như đất nồi.

- Ảnh đánh còn con hát mà _ thì đúng là vậy, anh Kin khơi chuyện trước mà.

- Thôi, tao xin. Tao đau bụng lắm rồi _ Ein thúc vào sườn Nari rồi cả hai khoái chí cười. Bị bắt nạt trầm trọng luôn. Ai đi ngang đào giùm cái hố để nó chui xuống cho đỡ quê đi.

- Con lên phòng đây _ nó hậm hực bỏ đi. Vừa đi ra nó đã nghe tiếng cười khúc khích của cả nhà.

Nó ung dung vừa đi vừa nghe nhạc. Biệt thự nhà nó nằm ở phía Đông của tòa nhà. Mỗi gia đình trong dòng họ đều có một căn biệt thự nằm rải rác trong khuôn viên này. Khuôn viên này có thể coi là một khu đô thị riêng biệt. Hệ thống an ninh ở đây chặt và nghiêm ngặt đến nỗi con kiến cũng không bò qua được

Mọi thứ vẫn vậy, trên đường đi về căn biệt thự nó để ý từng hàng cây, hàng hoa nằm xung quanh đường đi. Đặc biệt, khuôn viên này không cho phép dùng xe ô tô. Tất cả ô tô của mỗi gia đình đều được cất giữ ở một trung tâm giữ xe nằm ngay cổng vào khuôn viên này.

Nhà nó là căn biệt thự rộng và lớn nhất nơi đây. Căn biệt thự to và kéo dài. Xung quanh được bao bọc từng hàng cây. Nó thông thả mở cửa bước vào. Trước mặt nó là hàng vệ sĩ cao to mặc vest đen đang cúi đầu nhìn nó.

Nó khẽ gật đầu rồi chui nhanh lên phòng. Tuy ngồi máy bay không lâu lắm nhưng nó có chút mệt mỏi. Lăn đùng ra ngủ chẳng biết trời đất ra sao nữa.

- Lúc nào cũng ngủ, thiết tình _ Kin lắc đầu ngao ngán nhìn nó đang ngủ yên trên giường. Hai đứa kia cũng chỉ biết cười trừ. Tất cả dọn về đây sống, đáng lẽ hai đứa nó sẽ ở biệt thự cho khách nhưng vì là bạn thân của cháu gái cưng nên bọn nó được phép ở lại biệt thự nhà nó.

Ngày hôm sau diễn ra không mấy bình thường cho lắm. Khách thì ùn ùn kéo đến, tuy còn một ngày nữa nhưng hầu hết đã có mặt đầy đủ, trong đó có cả bà ngoại và bố nuôi của nó. Mọi thứ đã được đem ra trưng bày, mọi an ninh đã được kiểm tra kỹ lưỡng. Tối mai nó sẽ chính thức ra mắt công chúng, báo chí.

16. Chap 14

- mày còn chưa dậy? __ Ein hốt hải chạy vào. Hôm nay là ngày đăng quang mà gần đến giờ mà nó vẫn còn ngủ. Vô lo!

- dậy, dậy. Được chưa? __ náo hậm hực chui ra khỏi chăn. Nó biết là nó sắp trễ nhưng dù sao cũng kệ.

- Nhanh lên! Ông gọi __ Nari thúc giục nó đi. Nó chỉ vào đánh răng, rửa lại cái mặt. Còn đồ và trang điểm thì qua bên chỗ ông nó, ông đã đặt trước cho thợ may riêng đồ cho nó, trang điểm thì nó có stylist riêng.

Nó đi ra với quần sooc trắng, đóng thùng cái áo thun đỏ đô rồi chạy nhanh về tòa nhà chính. Đến khổ, tuy đã mở hết cửa chính, phụ nhưng vẫn còn đông quá. Nó không ngờ ngày này lại qua trọng đến thế.

Chạy nhanh theo hướng cầu thang, sau nó vẫn là hai đứa bạn thân. Tụi nó sợ nó lại chậm trễ nên đi cùng hối thúc. Dưới ngay chân cầu thang là dãy bàn ăn cho học sinh trường Star. Vừa thấy nó xuất hiện nhưng trong bộ đồ khá... không liên quan nên bọn nó khinh thường:

- Ôi trời, nhà quê đi dạ tiệc kìa. __ một đứa con gái nào đó đứng chằm chọc.

- Ai cho cô ta đi vậy? Bộ có vấn đề về não bộ à? __ một con nhỏ khác nhảy vào đổ thêm tí muối.

- Nhìn là biết, chắc ăn bám theo hai tiểu thư kia thôi __ nhỏ nào đó phá lên cười.

Vì biết chậm trễ rồi nên nó chạy nhanh lên trên mà không đếm xỉa gì tới bọn chúng. Nãy giờ cũng vì thế mà nó không để ý có người đang nhìn nó chằm chằm.

- Nhỏ đó làm gì ở đây vậy? __ Jun lay lay hấn. Nãy giờ bọn hấn đang đi tham quan thì thấy tụi nó chạy vào đây.

- Mày hỏi ngu. Sao tao biết __ hấn quay lại cốc vào đầu anh. Thật bực khi có thằng bạn ngố như vậy. Jun cũng chẳng nỡ gì lẳng lặng kéo hấn về bàn ngồi.

Hai người không ngồi ở bàn trường Star mà ngồi với phụ huynh. Đương nhiên ngày lễ trọng đại này mời gia đình anh và Jun.

- Nhóc cũng đến à? __ Kun từ đâu tới vỗ vai hấn. Đi cùng anh là anh Huy và anh Kin.

- Dạ. Em hóng em gái ca quá __ đứng dậy cười nhẹ. Thật ra, anh có biêta chút ít về người sẽ đăng quang hôm nay. Nghe nói là con gái và là em gái của hai ca. Akiko Mikado huyền thoại sắp được bật mí rồi.

- Ha ha. Không ngờ thiếu gia thừa kế của dòng họ Williams lại có hứng thú đây __ Kin nhảy vào trêu nó. Anh nghĩ lát hấn mà biết Akiko là ai chắc sốc lắm.

- Hai ca quên em hay sao nói chuyện với nó không vậy? __ Jun bĩu môi. Thật tình giống con nít ghê. Hấn và Jun xem hai anh như là anh ruột và cũng là người mà cả hai quý trọng nhất.

- Quên em được cũng mừng __ Kun đá đểu. Nhiều lúc anh cũng nguy hiểm phết.

- Thôi mấy đứa ở đây nhá, tụi anh đi tiếp khách __ Huy lên tiếng rồi kéo hai thằng bạn đi. Đứng trước mặt hấn, anh luôn có cảm giác gì đó là lạ. Ánh mắt mà hấn lia đến làm anh lạnh sống lưng.

“XIN CHÀO MỌI NGƯỜI ĐẾN VỚI NGÀY ĐĂNG QUANG CỦA DÒNG HỌ MIKADO” Tiếng chào đón của MC được đáp trả bằng những tiếng vỗ tay lớn.

- Chào mọi người vì đã đến chung vui cùng chúng tôi, ngày hôm nay chính là ngày mà tôi sẽ giao quyền kế thừa này cho đứa cháu gái yêu dấu của ta __ Ông nghiêm nghị đứng giữa sân khấu.

Ở bên dưới, Sami ăn mặc rất đẹp trong bộ đầm màu đỏ ôm sát người. Cô cho rằng người đăng quang lần này không ai khác chính là cô. Đang cười rất vui thì bóng đèn vụt tắt.

- Sau đây, tôi xin giới thiệu cháu gái mà tôi đã giấu kín 16 năm nay __ Vẫn là tiếng của ông vang lên từ các loa xung quanh đại sảnh.

Vừa dứt lời thì ánh đèn chiếu ngay lên phía trên đầu cầu thang lớn giữa đại sảnh. Trên đó, tuy khó có thể nhìn rõ khuôn mặt cô gái nhưng có thể thoát lên một vẻ đẹp quyền rũ, đáng yêu và bí ẩn đến lạ thường.

Nó mặc trên người một bộ váy màu trắng pha chút hồng phấn. Phía trên, váy được viền ren công phu khiến cho người mặc trở nên cuốn hút. Phía dưới là váy xòe nhẹ có màu tương tự. Ở giữa eo được thắt một cái nơ trắng nhỏ, có thể nhìn thấy được vòng eo nhỏ, thon của nó. Đi cùng với bộ váy là đôi guốc không cao lắm màu trắng toát. Cái tóc đen thẳng tự nhiên nay được uốn dập sóng dịu dàng, để lộ rõ cái móc lai xanh nhạt. Nó dùng một cái băng đô nhỏ màu trắng kẹp lên đầu. Đặc biệt, cái nhẫn chim ưng được nó sử dụng triệt để. Bây giờ nhìn nó chẳng khác gì công chúa.

- Chắc mọi người ngạc nhiên lắm nhỉ? Tôi chính là Akiko Mikado - người thừa kế dòng họ Mikado __ nó nhẹ cúi đầu. Nó đã trở lại với khuôn mặt lạnh băng đến đáng sợ. Ở dưới bắt đầu bàn tán to hơn, rõ hơn nhất là cái bọn trường nó. Còn đám phóng viên thì cứ nhắm nó mà chụp hình.

- Chuyện... chuyện này là sao? __ Jun lẩm bẩm. Mình có nghe lộn không nhỉ? Nó là Akiko huyền thoại đây sao?

- Nghe rồi đó. Cái thằng __ hần lẩm bẩm. Không ngờ người con gái mà hần ôm trên cây chính là người thừa kế của dòng họ Mikado quyền lực này

“Bây giờ chính là lúc trao lại quyền hành cho tiểu thư Akiko” Tiếng MC vọng lên từ dàn loa khổng.

Nãy giờ Sami và mẹ cô vẫn còn đứng như trời trồng. Người mà họ đã bắt cóc, hành hạ chính là người có quyền năng lớn nhất trong dòng họ.

- Từ nay, mọi chuyện trong dòng họ là do con quản lí. Hãy thay ta làm cho Mikado càng trở nên già mạnh nhé. __ Ông nhẹ nhàng gỡ một miếng giấy bạc trên tay nó ra. Đây chính là cái bốt hình chim ưng mà nó có từ nhỏ.

- Con hứa __ nó nhẹ cúi đầu. Dù cho cái bốt trên người mình nhưng chưa bao giờ nó tận mắt nhìn thấy cái bốt kì lạ này.

- Chúc mừng con gái __ papa và mamy nó bước lên ôm nó. Vậy cuối cùng nó đã trở thành công chúa của dòng họ Mikado này.

- Chúc mừng mày nha __ Ein và Nari cười cười rồi ôm chầm lấy nó. __Bọn tao luôn bên mày

- Chúc mừng nhóc nha __ Hai anh đồng thanh rồi cười cười tiến về phía nó. Bây giờ em mình nó có quyền hơn mình rồi.

- Cháu gái ta giỏi quá. Đồng thời nhân danh nữ hoàng Anh quốc ta công bố công chúa Stephanie Williams chính thức được công nhận __ Bà ngoại nó - nữ hoàng Anh quốc vừa đi vừa cầm tay nó và trao cho nó một cái vương miện vàng đính kim cương lấp lánh.

Cả khán phòng đang trầm trồ khen ngợi thì có giọng trầm của ai đó vang lên phía sau sân khấu.

- Con gái quên ta rồi? __ tổng thống Pháp - ba nuôi nó bước lên. Không phải nó quên mà là chưa nhắc tới.

- Dạ chưa __ nó phụng phịu.

- Của con __ Ông vừa nói vừa trao cho nó một cái dây chuyền kim cương hồng ngọc. __ Công chúa của Pháp quốc

Lại thêm một bất ngờ nữa. Cả khán phòng như muốn nổ tung. Chỉ trong vòng 10' thôi mà nó đã trở thành công chúa dòng họ Mikado, công chúa Anh quốc và công chúa Pháp quốc.

- Hôm nay không chỉ là ngày đăng quang mà còn là ngày đính hôn của hai hoàng tử Akihiro và Akuhiro __ ông vẫn là thái độ bình thản.

Hai anh nó thì mồm chữ O mắt chữ A nhìn ông. Cái gì vậy? Đính hôn á? ĐỪNG mà con có người yêu rồi.

- Ông... con không muốn __ Kun ngập ngừng, anh biết làm vậy là có lỗi nhưng không thể đính hôn được. Anh vẫn đang yêu một người

- Anh không muốn đính hôn với em? __ Velia từ dưới chỗ bàn hắt rồi đi lại sân khấu. Đây chẳng phải Marry Williams sao?

- Velia? __ Kun hét lên rồi chạy lại ôm chầm lấy Velia. Không lẽ anh sẽ đính hôn với cô sao? Anh mừng lắm, không ngờ ông cũng hiểu anh phết.

- Thế còn con đính hôn với ai? __ Kin ngơ ngác nhìn anh hai. Anh hai được đính hôn với người yêu thế anh có được như vậy không?

- Con đoán thử đi __ papa nó cười nhẹ

- Hali? __ nó nheo mắt theo dõi câu trả lời của ba và ông.

- Anh đi làm thầy bói được rồi đấy __ Hali đang ngồi cùng Jun rồi cũng nhanh chóng tiến về phía sân khấu. Sự xuất hiện của hai tiểu thư nhà Williams và Suzuki khiến ột đợt sóng khác đổ bộ.

- Woa~ không ngờ đó anh Kun và anh Kin có bạn gái rồi kìa. Giấu kĩ ghê nha __ một cô gái nào đó tấm tắc

- Hơ hơ... thế là toi công theo đuổi __ một đứa khác chán nản úp mặt vào bàn.

- Chị... chị là bạn gái của Kin ca? __ Jun chớp chớp mắt. Anh không thể tin nổi, anh Kin sắp trở thành anh rể của mình. Hali cười nhẹ rồi gật đầu.

- Em không có gì nói với chị gái chuẩn bị đi lấy chồng à? __ Velia nháy mắt nhìn hắt. Thằng em trời đánh, này giờ chả thèm chúc một câu.

- Chỉ là đính hôn thôi mà. Với lại, CHỊ CÓ BẠN TRAI MÀ KHÔNG NÓI EM __ hắt hét lên. Thật mất kiên nhẫn với tên này. Nó chỉ muốn chạy tới bịt cái mồm đó lại.Ồn ào hết sức.

Cả đại sảnh được trận cười đau cả bụng với hắt.

- Bữa tiệc bắt đầu, mọi người cứ ăn uống tự nhiên __ nó cúi đầu chào rồi bước xuống dưới. Vương miện và dây chuyền đã được nó cho người đem đi cất. Còn vết bớt ngay bên vai thì cũng che lại.

17. Chap 15

Nó nhẹ bước ra hồ bơi sau tòa nhà. Nó muốn nghỉ ngơi xịu, này giờ nó khá mệt mỗi khi đi tiếp khách này giờ. Đang đứng đưa chân tạo nên những vòng tròn huyền bí trong hồ bơi thì nó nghe có tiếng bước chân. Chưa kịp quay lại thì đã có giọng nói vang lên.

- Mất công điều tra thân thể của cô mà lời nào chẳng ra, ai ngờ cô lại là công chúa nhà Mikado đó __ hắt thần nhiên ngồi xuống bên cạnh nó.

- Tài không? Đến hoàng tử của Williams còn mệt mỗi __ nó vẫn khuôn mặt lạnh băng.

- Cô giận tôi? __ hắt nheo mày. Bình thường nó có như vậy đâu. Bộ hắt làm gì sai?

- Không! __ trả lời cộc lốc rồi nó toan đứng lên thì bị trượt chân. Sẵn sàng cho cuộc tiếp đất ngoạn mục thì... có cái gì mà mềm và ẩm vậy?

- Hay cô giận tôi chuyện trên cây phượng? __ hần cười gian. À... thì ra là hần đỡ cô chứ không giờ cô đang được đưa đi chồng hàm giả. Tay hần bỗng dừng luôn qua eo nó.

Khuôn mặt nó giờ đỏ gay, không nói nên lời.

- Ồ... Cảm ơn! __ nó ngồi phất dậy rồi ngồi lại chỗ cũ. Hình như nó đang suy nghĩ gì đó.

- Cảm ơn kiểu vậy á? Phải thành ý vào __ hần vênh mặt. Nó đây xuống nước cảm ơn rồi mà còn đòi hỏi. Cái đồ được voi đòi tiên.

- Dạ, cảm ơn nhiều ạ! __ nó nhấn mạnh chữ cuối rồi liếc hần. Hần cười hài lòng. Ở bên nó hần thấy bình yên quá.

- Sau này cô phải gọi tôi bằng anh đó __ hần hất cằm ra lệnh. Anh ảo tưởng sức mạnh à?

- Lí do? __ nó nói mà mắt vẫn dán vào không gian tĩnh lặng trước mặt.

- Tôi sinh ra trước cô mà __ hần cười nham nhở. Không hiểu sao hần muốn nó gọi là anh nữa. Nhưng cứ nghe theo con tym nó bảo đã.

- Không! Nhiều chuyện __ nó nhếch mép. Còn lâu nó mới gọi hần là Anh nhé. Người gì đâu thấy mặt phát ghét mà bày đặt Anh với em

- Do cô hết đó __ hần cười gian rồi chồm tới nó. Nó đang suy nghĩ gì đó nên không cảnh giác thế là bị hần chiếm gọn đôi môi đỏ mọng.

“Cái... cái gì xảy ra vậy?” Nó mở mắt to hết cỡ. Đừng đùa chứ. Hần... hần đang hôn nó.

Nụ hôn của hần không quá mạnh nhưng cũng không nhẹ, có chút cuồng nhiệt ở hần. Hần cũng hơi bất ngờ khi làm vậy, đã lâu rồi hần không hôn ai... nhưng tại sao lại là nó?

- Cậu... cậu làm cái gì vậy? __ nó chưa định hồn lại nữa, hần đã rút tron không khí trong nó nên tình hình là não chưa hoạt động trở lại.

- Hôn. Ai bảo cô không nghe lời __ trả lời cộc lốc rồi quay đi. Hần đang cố kìm nén sự ngại ngùng trong mình, bước nhanh ra khỏi không gian ngọt ngào ấy hần thả mình vào một chiếc xích đu trắng gần đó.

- Yah!!! Nụ hôn đầu của tôi. Ai cho cậu lấy __ nó tức giận hét lên. Đây thì chịu hết nổi rồi, suốt ngày hần cứ bắt nó thôi.

“Từ nay bản cô nương sẽ không bị ai bắt nạt” nó hùng hổ đi về phía hần, khuôn mặt hiện rõ những vết gân đỏ.

- Quà sinh nhật của cô. Chúc cô sinh nhật vui vẻ __ hần cười tươi. Hần... hần đang cười với mình sao? Trước giờ hần chưa cười với ai bao giờ mà.

- Quà cái con khỉ. Bắt đền đó __ tự dưng nó òa khóc. Cứ đứng trước hần nó lại trở thành một con người mới: ngóle nghếch, dễ thương.

- O... tôi xin lỗi __ hần cuống quyết chạy đến đỡ nó. Hần chỉ muốn đùa nó tí ai ngờ nó lại “mít ứt” như vậy. Với lại ai mà biết hoàng tử nhà Williams chọc công chúa Mikado khóc thì chắc chết.

Càng dỗ nó khóc càng to, trên khuôn mặt trắng mịn in lại vài vệt nước dài.

- Nè... ưm... ưm __ đang định nói vớ hần nếu đền công bằng thì nó thôi khóc... ai ngờ hần lại chiếm môi nó lần nữa.

“Hèn quá, hết khóc rồi” hần hôn nó để nó im lặng bớt, hiệu quả thật.

- Cái tên chết bầm nhà cậu. Hừ __ nó ngúng nguẩy bỏ đi. Làm nó khóc rồi còn chọc tức thêm, sao cái tên này thích đổ dầu vào lửa vậy nhỉ?

- Gọi tôi là anh, không thì đừng trách. __ hần xiết chặt tay nó như cảnh báo.

“Hần dám uy hiếp mình?” nó quay lại nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn. Còn lâu đi nhá. Tôi chưa gọi anh biến thái thì thôi chứ còn lâu tôi mới gọi anh như vậy.

- Cô... đừng trách tôi __hắn nhấn mạnh từng chữ rồi kéo nó vào lòng mình. Vì giữ thăng bằng không được nên nó ngã nhào vào lòng hắn. Tuy không phải lần đầu nó được dựa vào lòng ngực rắn chắc này nhưng nó vẫn thấy có chút gì đó ngượng ngùng.

- Cần thận nhé! __hắn ghé sát vào tai nó. Hơi ẩm lời nói của anh nhanh chóng được truyền đi khắp cơ thể, như bị điện giật

Sau đó hắn bỏ đi vào. Trên mặt hắn vẫn còn hiện rõ nụ cười ma mĩnh. Nhẹ nhàng sờ lên môi mình, vị ngọt của nó vẫn còn vương vấn đầu đây. Lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác này.

- Đồ điên __ nói vồn vện hai chữ rồi nó cũng vào đại sảnh nhưng đi cửa khác để tránh hiểu lầm, ai ngờ mọi chuyện nó và hắn đều được một vài người chứng kiến.

- Tội nhỏ hơn dự kiến của chúng ta rồi __ ba hắn cười cười. Tuy vậy, ông vẫn toát lên vẻ quyền quý.

- Vậy phải nhanh chóng cử hành lễ thôi, hai đứa kia thì cuối năm nay cưới nha __ mẹ nó lên tiếng. Nó và hắn có hôn ước đã khá lâu nhưng vẫn được giữ bí mật.

- Được thôi mà! __ mẹ hắn nháy mắt rồi choàng cổ mẹ nó đi xuống. Mẹ nó và mẹ hắn là bạn thân từ nhỏ nên hai người cứ như hai chị em vậy.

Vào trong mà mặt nó cứ bí xị như có tang lễ không bằng. Thì đúng là có tang, nhưng là tang lễ của First Kiss.

- Mà sao vậy? Có gì buồn àh? __ Nari cùng Ein và anh Huy bước tới chỗ nó. Nó chẳng nói gì chỉ khẽ lắc đầu. Ngu gì khai ra, tội gì này lại nghĩ lung tung thì khổ.

- Anh mới thấy Bin đứng kia. Nhưng có vẻ khá ngược với em. __ anh Huy chỉ ra phía cái bàn lớn ở giữa đại sảnh. Hắn và gia đình đang ngồi nói chuyện cùng ông.

- Ngược? __ cái con này, ăn nói thế đấy. Nó chả để ý đến ai nữa mà nhâm nhi li Whiskly trong tay.

- Ủ. Đúng rồi, hình như hắn có chuyện vui __ Ein nhảy vào tay cầm mấy miếng bánh ăn. Là tiểu thư đài các nhưng cô chả bao giờ để ý đến bên ngoài, vô tư, hồn nhiên như con điên.

“Dám vui khi làm thế với mình. Có ngày anh sẽ bị tôi xử cho đến khi cầu xin thì thôi” nó bậm môi.

“Rầm” tiếng động mạnh ngay bên tai làm nó giật mình. Nhìn lại cái váy đầm của mình nó mới thấy có vết nước màu đỏ, chắc là rượu vang đỏ.

- Chuyện gì? __ ông từ tốn quay sang hỏi nó. Nhìn cái váy thôi cũng khiến ông khó chịu, đứa nào dám làm cháu gái cưng của ông như vậy?

- Da... dạ cháu xin lỗi, cháu lỡ bị vấp __ Sami cố gắng ra từng chữ, cô chỉ định đùa chơi ai ngờ ông lại thương nó vậy. Bây giờ trong đại sảnh im phăng phắc không một tiếng động.

- Thôi kệ đi ạ. Cháu lên trên thay đồ __ nó nhếch môi nhìn Sami. Nó biết cô cố tình mà, làm gì có chuyện hai con bạn đứng trước nó không sao mà chỉ nó bị bắt. Nó quay đầu bước đi, vẫn cái dáng nhỏ nhắn ấy nhưng nghiêm nghị, lạnh băng.

Hắn cũng hơi ngạc nhiên trước thái độ của nó. Hắn vẫn nhớ khuôn mặt cô ta, người mà bắt cóc nó mấy ngày trước.

- Hình như là cô gái hôm bữa __ Jun khều hắn. Trong mắt anh hiện rõ vẻ ngạc nhiên và khó hiểu. Chắc hẳn gia đình nó phải biết chuyện này rồi chứ, tại sao cô ta vẫn còn dám xuất hiện?

- Ủ. Tao nghe nói Rin muốn tự xử lí __hắn vẫn dõi theo bóng dáng nó khuất dần ở trên lầu. Đạo gần đây hình bóng nó luôn ẩn hiện trong đầu hắn. Có nhiều lần ngủ mà hình bóng nó vẫn luôn hiện lên.

Chả biết nói gì hơn, Jun lại tiếp tục công việc Ăn đang bị vô dử. Hắn cũng thôi nhìn theo nó mà quay lại hướng Sami, vẻ mặt cô bây giờ sụ xuống do lời cảnh cáo của ông.

Đương nhiên ông biết chuyện nó bị bắt cóc, và càng biết rõ ai là chủ mưu nhưng ông chiều theo ý nó, ông sẽ để nó tự giải quyết. Cũng coi như kiểm tra sơ về tài năng của nó vậy

Tại phòng của nó trên lầu hai,

- Giặt sạch vết bẩn. Lấy bộ nào đó đưa tôi __ nó có chút bụi bước vào. Nó bụi không phải vì dơ bộ váy mà nó bụi vì nhỏ kia mà nó sắp lên điã lần nữa.

Tự dưng nhớ đến cái cảnh lúc thay bộ kia để xuống dưới đăng quang nó bị quay như chong chóng vậy, hết làm đầu, làm tóc, trang điểm, thay đồ.... chỉ nhớ tới thôi mà nó cũng rùng mình.

Lần này chả khác là bao nhưng được giảm công đoạn trang điểm vậy.

Nó đi từ từ xuống cầu thang. Lần này nó chơi hẫng một cây đèn từ đầu đến cuối. Cái đèn đen hở vai ngắn nhưng bông bành khiến nó càng thêm quyến rũ. Điểm nhấn của chiếc váy là cái nơ đen to thắt ngay eo. Lần này nó đeo một sợi dây chuyền to đính kim cương lấp lánh. Tóc được búi gọn trên cao bằng một dây thun nhỏ có đính kim cương bên ngoài. Với đôi giày cao gót đen, nó cao hơn được một khúc. Tay đeo vòng có viên ngọc đen bản to.

Đi xuống đến nơi cũng là lúc mà mọi bàn tán đã im lặng. Nó nhẹ bước xuống sân khấu.

18. Chap 16

- Cô Sami, nhân tiện buổi đăng quang này tôi có điều muốn nói với cô __ nó cao giọng. Nhìn nét mặt nó hiện rõ sự tự tin, có vẻ như nó muốn giải quyết tất cả tại đây.

- Chuyện gì? __ Sami ở một bàn đứng lên. Về mặt cô ta khá ung dung không có chút gì gọi là lo sợ.

- Cô biết bí mật của nhà Mikado chứ? __ nó cười nhẹ. Thật ra, dòng họ Mikado có một bí mật khá lớn nhưng ít ai biết, cũng nhờ bí mật này mà mọi người có thể nhận ra dòng họ Mikado

- Bí... mật? __ cô ta hơi hoảng vì từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghe qua bí mật nào cả. Nó cười đắc thắng, nó biết chắc chắn cô ta sẽ không biết.. vì chỉ có dòng họ Mikado mới biết.

- Dòng họ Mikado có một loại gien di truyền khá lạ, đó là tất cả những ai thuộc dòng họ đều có tròng mắt màu tím, màu mà chưa hề có một ai coa riêng gia tộc này __ nó vừa dứt lời thì khiến cho cả đại sảnh nháo nhào. Nó biết trước chuyện này xảy ra nên cũng không khó chịu mấy.

- Màu tím? Cô nói hơi mắc cười trong khi mắt cô màu đen, tôi chưa từng thấy một ai có mắt tím cả __ cô ta cười khinh. cô nghĩ nó bịa? Đúng thật, chưa bao giờ có ai có mắt màu tím.

Nó chẳng nói gì chỉ ngẩng đầu lên trời rồi lấy ra khỏi mắt một bộ tròng mắt đen.

- Hơ? Thì ra đó chỉ là tròng mắt giả __ một phóng viên nhanh chóng chụp lại cảnh lúc đó.

- Không ngờ lại có mắt màu tím đó __ một ai khác lên tiếng.

Còn bọn hẫng và hai con bạn cũng ngạc nhiên không kém tại vì trước đến giờ ngoài dòng họ không một ai biết chuyện này.

Theo sau nó là hàng loạt những người trong dòng họ đều tháo tròng mắt ra, kể cả ông nó. Đôi mắt tím huyền bí tự dưng chiếm trọn không gian nơi đây.

- Cô không hề biết chuyện này vì ... cô không phải là người của dòng họ __ tiếng nói băng lãnh của anh Kin vang lên. Bây giờ nó mới để ý, anh Kin đã lên đứng cùng nó từ hồi nào, bên kia thì anh Kun đang cười cười châm chọc cô ta.

- Nực cười. Không phải trong dòng họ thì tôi là ai? __ cô ta cười nhếch mép.

- Cô phải biết rõ điều đó chứ, tiểu thư nhà họ Hạ __ nó cười nhạt. Nó biết chuyện này từ lâu rồi vì trong một lần tình cờ nó nghe mẹ cô ta nói chuyện với một ai khác.

- Cô... cô... đừng nói bậy

- Chú Hoda đã chịu đựng khá lâu rồi, bây giờ đã đến lúc đòi lại công bằng cho chú chứ nhỉ? Chỉ vì tiền mà mẹ cô đã bỏ lại người chồng của mình để cưới chú trong khi đang mang thai cô. Mẹ cô sinh cô ra và cũng đặt điều cho cô là cháu gái nhà Mikado. Tôi nói không sai chứ? __ nó lạnh tanh nhìn cô ta. Nó biết chú nó biết lâu rồi nhưng không nói.

Vừa dứt lời cả đại sảnh trở nên ồn ào hơn hẳn. Không ngờ hôm nay lại có nhiều điều thú vị như vậy.

“Bóp bóp” Tiếng vỗ tay to từ chỗ hắt. Hắt nhẹ nhàng đứng lên đi về phía nó.

- Nói hay lắm. Không ngờ cô lại nhạy bén như thế đó __ hắt cười rạng rỡ nhìn nó. Quả là hắt không sai khi nhìn nhầm nó!

- Cảm ơn __ nó nói cộc lốc, chuyện lúc nãy nó vẫn chưa quên đâu. Nhìn thấy hắt máu nó lại sôi lên. Cái tên chết bầm nhà anh!!!

- Chỉ vậy thôi sao? __ hắt nhướn mày, đáng lẽ nó phải nói “Anh” chứ nhỉ?

- Ủ. __ nó gật đầu rồi lơ hắt luôn __ Cô và mẹ cô nên nói gì đi chứ, bình thường khả năng đối đáp của hai người cao lắm mà

- Cô nói hơi nhiều đó __ cô ta cười nhẹ rồi phẩy tay. Hàng loạt những tên mặc đồ đen che mặt nhảy vào. Thì ra có chuẩn bị trước. Cả đại sảnh như nghẹt thở khi thấy bọn chúng. Cả không gian lặng như tờ, các người đồ đen thì đằng đằng sát khí.

- Cô nên đầu hàng đi. Chắc cô biết băng đảng Silver Hawk lừng danh của thế giới đêm chứ? __ mẹ cô ta đứng lên phía trước.

- Không biết từ bao giờ Silver Hawk lại trở nên như vậy nhỉ? __ nó nhẹ bước về phía đám đồ đen. Silver Hawk là gì nó là người nắm rõ nhất. Tuy không trực tiếp điều hành băng nhóm bên Nhật nhưng nó luôn có anh em đặc lực ở đây.

- Cô bước tới nữa sẽ bị bắn đó __ mẹ ta có chút hoảng khi thấy nó như vậy. Đáng lẽ nó phải sợ và cầu xin bà ta chứ?

- Nè, cô đi đâu vậy? __ hắt chạy theo giữ lấy tay nó. Hắt không muốn nó đụng đến tụi này. Nó không nói gì chỉ hất tay hắt ra rồi tiếp tục tiến về trước.

- Thăng Selka đâu? __ nó cao giọng. Chỉ có Selka mới sai được băng đảng này thôi.

- O... ơ... Rin tỷ __ Selka bước ra khỏi đám đông. Anh nhanh chóng cúi gập người chào nó. Hành động đó khiến bọn đồ đen có hơi ngạc nhiên, còn mẹ và cô ta đang đứng bất động

- Từ bao giờ chuyện này xảy ra vậy? __ Ein bước tới chỗ Selka. Selka thì biết rõ Ein và Nari, còn nó anh chỉ mới nghe giọng chứ chưa bao giờ gặp mặt.

- Em... em xin lỗi các tỷ __ Selka quì rạp người. Sau đó hàng loạt người áo len quì xuống theo. Tuy chưa từng gặp mặt nhưng tất cả đều biết đến cái tên Rin huyền thoại thế giới đêm.

- Cho lui ngay. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa, đúng chứ? __ Nó ra lệnh. Selka từ trước đến giờ giúp nó rất nhiều nên không thể xử ở đây được.

- Chắc chắn ạ __ Selka cúi đầu. Anh bây giờ cảm thấy rất có lỗi. Vì mẹ ta và mẹ anh có mối quan hệ thân thiết nên mới nhờ anh giúp, chứ không thì còn lâu

- Cô là người lần trước đưa xe cùng tôi? __ hắt hơi ngỡ ngàng khi biết nó là Rin - người đứng đầu trong thế giới đêm. Ein và Nari gật đầu thay nó.

- Cô.... tôi sẽ không tha __ Sami cầm cây dao găm rồi chạy thẳng về phía nó. Cả không gian như im lặng và ngột ngạt đến chết người.

- Cần thận __ hắt chạy ra đá bay con dao đi. Hắt có linh cảm xấu từ lâu khi băng Silver Hawk đi vào. Hên quá! Con dao bay đi rồi.

- Cô gan thật đấy __ nó đưa nhanh chân đá con dao đang phi nhanh sang hướng khác về phía cô ta. Sự phối hợp hoàn hảo của hấn và nó khiến mọi người kinh ngạc

“Phập” con dao cắm thẳng xuống đất, dính trên con dao là những vệt máu dài.

- Á... __ cô ta hét lên. Con dao nó đá bay ngang qua má cô làm đứt một đường khá sâu, in rõ vết đứt. Vết sâu này sẽ khó lành lắm đây.

- Đó chỉ là cảnh báo. Dem hai người họ nhốt vào nhà tù Mikado ở phía Bắc. __ âm thanh bằng lãnh vang lên từ miệng nó. Sau đó có vài người tới đưa mẹ con cô ta đi, nhưng trên miệng vẫn tiếp tục chửi rủa nó. Nó tiến về phía một người đàn ông đang đờ người.

- Tôi muốn ông trả lại toàn bộ tài sản mà ông lấy từ chú tôi __nó chống nạnh nhìn người đàn ông họ Hạ. Nhìn thôi cũng biết ông đang lo lắng cỡ nào.

- Dễ ợt. Không có bằng chứng nào cho thấy tôi lấy tài sản của gia đình cô

“Bộp bộp” sau tiếng vỗ tay của nó thì một màn hình lớn hiện ra. Cái video được quay lên khiến cho ông đứng đờ người.

- Tại... sao... lại như vậy? __ ông nói trong vô thức. Đã đụng đến dòng họ Mikado đâu phải dễ, đã đụng vào rồi thì chỉ có kết cục... bi thảm mà thôi.

Trong đoạn video là lúc ông nói chuyện với mẹ con Sami. Chính là lúc mà bà ngồi lên đùi ông vuốt ve cười tươi rồi nói đến vụ lấy tài sản thừa kế của chú Hondo.

- Vậy đã đủ chứng cứ? __ nó khế cười. Bây giờ nó và ông ta là tâm điểm hàng đầu. Ai cũng thán thán phục nó, tuy trẻ tuổi nhưng rất tài năng, con người đầy triển vọng.

- Tịch thu toàn bộ tài sản nhà họ Hạ, đồng thời sáp nhập công ty Thượng Hạ vào Hawk. __ nó bước đi đầy uy quyền.

Hấn vẫn đứng đó, mắt vẫn dõi theo từng cử chỉ cho dù nhỏ của nó. “Cô cũng khá lắm!”

Bữa tiệc kết thúc cũng đã 2h sáng. Nó mệt mỏi lê chân về phòng, hôm nay dài thật.

- Hôm nay em tuyệt lắm __ Kun vỗ vai nó. Nó chưa từng bật mí cho kế hoạch trà thù này vậy mà ai ngờ nó chọi hấn vào ngày hôm nay.

- Hi. Cảm ơn anh __ nó cười nhẹ rồi chui vào phòng. Bây giờ nó chỉ muốn ngủ thôi.

- Ê! Ngày mai về hay mốt? __ vừa mới nhắm mắt thì con Ein xồng xộc chạy vào. Trời ơi, hết thời gian để hỏi rồi à?

“Bụp” cái gối nó ném hạ cánh an toàn trên mặt Ein. Cho chừa, ai bảo nó đang ngủ mà phá.

- Con quỷ cái, mày đối xử với tao như vậy hả? __ Ein mặt méo xẹo. Chỉ muốn hỏi thăm xịu để biết đường xếp đồ.

- Ra ngoài. Tao buồn ngủ __ nó ôm con cá sấu bông bên cạnh rồi ngủ.

- Đã vậy tao ày khỏi ngủ __ Ein cười gian rồi vác cái loa sang phòng nó. Gì vậy trời? Không lẽ cô ta định mở nhạc nghe à?

“Xập xình...” tiếng nhạc như muốn rung chuyển cả căn phòng của nó. Nari nghe tiếng nhạc nên cũng chạy qua xem.

- Mày có muốn chết không? __ nó nhăn nhó. Hên quá cô là bạn thân nó chứ không nó đem ra băm dằm rồi.

- Cho chừa, ai bảo ném gối vào mặt tao.. __ Ein hất cằm. Nari cũng hiểu phần nào cái lí do đang giữa đêm nó lại được nghe nhạc.

Ở cái khách sạn gần đó,

- Rin giỏi thật, tao không ngờ đó __ Jun tấm tắc khen. Ai ngờ được một con nhỏ nhà quê bị bọn kia khinh bỉ thiệt ra là một công chúa danh giá

- Ủ. Thú vị thật __ tay bám vào bậc cửa sổ. Gió nhẹ thổi qua cái áo sơ mi mỏng của hắn. Hắn khẽ cười, hôm nay nó làm mọi người bất ngờ mấy lần luôn, đau cả tim.

19. Chap 17

Sáng hôm sau, vào lúc 11h trưa

- Oáp! __ nó vươn vai rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Ngày hôm qua nó bị con Ein hành đến tận sáng sớm nay. Chẳng biết ăn trúng cái gì mà càng ngày nhỏ càng lì lợm, còn hay trêu nó nữa chứ.

Nhìn vào khuôn mặt có quầng thâm mờ dưới mắt làm nó có chút bức mình. Tại nhỏ cả, bây giờ nó chả khác gì một con gấu trúc xổng chuồng cả. Thay nhanh cái áo pull xám dài cùng với cái quần đùi ngắn khiến nó trở nên năng động hơn. Mũ đội ngược ra sau, nhìn nó bây giờ ai mà tin được nó là một công chúa quyền quý.

Hôm nay, nó sẽ đi chơi xung quanh thành phố. Về Nhật mà chỉ ở trong nhà thì chán lắm. Xách cái ba lô đi xuống nhà.

- Ăn cơm đi rồi cùng đi __ Kin ngoắc tay gọi nó vào. Nó le lưỡi trêu anh rồi cũng đi lại ăn cơm. Nãy giờ bụng nó biểu tình khá dữ dội rồi, nên không đợi gì nó nhảy ngay vào bàn ngồi ăn.

- Ngon không? Tao nấu á. __ Nari nhìn thái độ của nó. Nó từng ăn đồ cô nấu rồi.... nhưng bị nhập viện 2 ngày.

-Ặc.. __ nó sặc, ho dữ dội. Nó sợ đồ ăn của con bạn mình lắm, bị một lần nó sợ tới già luôn rồi.

- Con đâu cần biểu tình dữ vậy? __ mamy nó châm chọc. Còn cả nhà chỉ phá lên cười.

- Tao nói giỡn á, đồ mamy nấu kia, không phải tao __ Nari nháy mắt tinh nghịch. Thì ra là bộ lừa, hên quá nó chưa chê dở. Thở phào nhẹ nhõm rồi tiếp tục ăn.

- À, hôm nay Huy, Bin với Jun cũng đi nữa. __ anh Kun vừa mới dứt lời thì nó ho còn nhiều hơn nãy. Bịt miệng nó chạy nhanh về phía nhà vệ sinh.

“Sao đang ăn mà toàn gặp những điều nguy hiểm không vậy trời?”

Nó chạy đi trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, sao tự dưng nó lại vậy?

- Tao nghi ngờ mối quan hệ của nó với thằng Bin. Hôm qua cả mấy lần Bin lo cho nó lắm á __ Ein vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ. Cả đám gật gù theo chỉ có papa và mamy nó thò cười cười ả ý gì đó.

- Con chào hai bác ạ. Em chào mấy ca __ Bin và Jun đồng thanh đi vào cùng lúc nó đi ra.

- Bộ không có hai tên đó không đi được sao? Jun còn được chứ nhất định Bin không được đi __ nó hằm hằm đi ra. Nó vẫn chưa hề để ý đến sự hiện diện của hai “bạn hiền”.

Mặt Bin bắt đầu chuyển màu, anh biết nó đang còn giận lắm nhưng không đến nỗi này chứ. Nó ghét anh?

- Lí do? __ hắn đứng sau đứng đưng hỏi nó. Nó nghe giọng có vẻ quen nên trả lời thẳng mà không để ý là ai

- Không thích. Cái tên chết bầm __ nó đứng đưng trả lời. Vừa dứt lời thì cả nhà thay đổi sắc mặt. Bộ có chuyện gì nghiêm trọng lắm à?

- Cả nhà sao vậy? Không lẽ con nói sai. Mà thôi con lên nhà xú, cả nhà ăn ngon miệng __ ánh mắt nó hiện rõ chữ “chả hiểu”, nhắc đến hắn mà nó ngán đến nỗi không dám ăn.

“Oạch” vừa mới bước vài bước thì nó đụng trúng cái gì đó. À nhầm, ai đó nên té bịch xuống sàn nhà.

“Hừ tên nào dám” vừa nghĩ nó vừa tức giận ngẩng đầu lên..... Nó đơ người ra, khuôn mặt thì biến đổi đủ mà xanh-đỏ-tím-đen. Xui xẻo!

- Có vẻ cô thích nói xấu người khác thì phải? __ ánh mắt hắt ánh lên nhìn kiêu khiêu khích. Không lẽ hắt nghe hết rồi? Ặc, cơ mà lo gì, chả sợ.

- Đúng vậy __ nó đứng dừng đứng lên rồi đi ra vườn. Đầu óc đang bị bao kín bởi làn khói đen nên nó không để ý lắm mọi chuyện quanh đó.

Ra đến vườn chẳng chút ngại ngùng, nó nhảy thẳng lên cây táo ngủ. Hôm qua chắc vì thức quá khuya nên ngủ hoài mà nó vẫn thấy mệt. Ánh nắng chói chang của ông mặt trời trên cao làm nó khó chịu nhíu mày lại.

- Cô gan lắm khi nói xấu tôi __ hắt nhảy phóc lên cây, ngồi chồm hổm nhìn nó. Khuôn mặt điển trai cùng dáng điệu cool của hắt làm nó có chút xiêu lòng. Còn chiếc bông tai hình con rồng thì cứ lấp la lấp lánh dưới ánh nắng.

- Anh có điểm gì tốt mà tôi không nói xấu __ nó le lưỡi nhìn hắt. Đúng thật, ngoài cái học giỏi, tài năng, đẹp trai,..... thì chẳng còn gì. /dấu ba chấm có vẻ dài/

- Bộ cô không thấy điểm nào tốt ở tôi? __ hắt chồm người lên, mặt đối mặt với nó. Chẳng hiểu sao, dạo này hắt lại hay làm những điều này với nó nữa.

- Không __ nó thẳng thừng. Có chút ngượng khi trong tư thế này cơ mà bỏ qua, dù gì hôm qua anh ta cũng lợi dụng nó

“Còn lâu bốn cô nương đây mới xiêu lòng” Nó nhếch môi tạo nên một đường cong quyến rũ.

- Nằm im! __ tự dưng hắt nói to, trong mắt hắt ẩn chứa điều gì khá lo lắng. Hắt chồm sát hơn nó nữa, bây giờ nó và hắt chỉ cách nhau mấy cm. Hơi thở dồn dập của nó làm hắt có chút do dự.

“Này! Cô đang quyến rũ tôi ư?” hắt nheo mắt nhìn khuôn mặt nó bừng của nó. Ngốc nghếch! Hắt cười nhẹ rồi với lấy cái gì đó ném đi.

- Gì... gì vậy? __ nó lo lắng nhìn hắt. Cái gì mà làm hắt có vẻ như hốt hoảng vậy?

- Không có gì. Vào nhà đi, ngoài này nhiều sâu lắm đấy __ hắt đứng bật dậy. Khuôn mặt lúc này đã giãn đi khá nhiều.

- Không... lẽ lúc này là sâu? __ nó như mất bình tĩnh, cả người nó run run. Nó sợ sâu và cực kì ghét côn trùng.

- Ủ. Nhưng không sao cả rồi __ hắt nắm chặt hai bên vai đang run run của nó. Chẳng phải anh đã vứt đi rồi ư?

Nó không nói gì rồi nhảy xuống, không quên tặng hắt nụ cười nhẹ trên môi. Hắt lại sững người một lúc, đến khi nó gọi xuống mới tỉnh lại. Cho dù chỉ là nụ cười nhẹ thôi cũng khiến hắt ấm lòng lạ thường.

- Hai người này giờ ngoài đó à? __ nhìn nó đi vào từ vườn, Nari chợt nháy mắt trêu chọc. Cái con nhỏ này, hôm nay liếc mắt đưa tình với mình à?

- Ai là người chăm cây anh đào sau vườn vậy bác? __ lơ luôn câu hỏi của nhỏ bạn nó đi thẳng tới chỗ bác quản gia.

- Là Lin người giúp việc ạ __ bác cung kính cúi đầu.

- Sa thả ạ. __ nó khẽ nói rồi quay phắt sang ghế ngồi.

Cả bọn đứng hình, sai thả người chăm cây, không lẽ... Nhìn sang nó và hắt, cả hai đều đứng đưng như bình thường. Sao lúc này không thấy nó hét nhĩ?

- Sao nhìn em ghê vậy? __ nó nhíu mày, nó hơi khó chịu vì những ánh mắt đó. Hắt cũng ngẩng đầu lên xem.

- Có sâu? __ Kun cộc lốc hỏi nó. Anh có chút lo lắng nhưng nhìn nó ổn nên cũng thôi. Nó khẽ gật đầu rồi quay sang phía cổng. Có người tới?
 - Chào cả nhà __ Velia cùng Hali chạy vào, khuôn mặt hớn hở thấy rõ. Không lẽ hai người cũng đi?
 - Sao hai em tới trễ vậy? __ Kin tươi tắn chạy lại chỗ Hali. Ánh mắt anh trở nên dịu dàng hẳn.
 - Chị may mắn ghê đó. Ngoại trừ em ra anh chưa nhìn ai với ánh mắt đó đâu __ vừa nhâm nhi trái dâu trong miệng vừa phán. Mặt chị đỏ bừng lên, còn anh Kin cũng ngại ngại đi về chỗ.
 - Mấy nhóc không chào hai chị à? __ Velia đứng bên cửa chống nạnh.
 - Chị quen Rin, Nari và Ein sao? __ hấn với Jun đồng thanh. Cách nói chuyện của tụi nó với hai chị chắc hẳn phải có quan hệ gì đấy.
 - Ủ. Quen ở Pháp __ Ein nói ngắn gọn. Hơ hơ, nhỏ cũng bị lây bệnh nói ít hiểu nhiều của nó rồi.
 - Em quên Stephanie, Katy và Minzy rồi à? Chị nhớ kể hai đứa rồi mà __ Hali vuốt cằm. Hấn, Jun, Velia và chị thường hay tới nhà nhau chơi nên hay kể nhau nghe chuyện lắm. Sau lần về Pháp cách đây mấy tháng chị có kể cho hai đứa kia nghe về tụi này. Ai ngờ lần này lại gặp lại như vậy.
 - Hả? Là 3 con nhóc quậy phá của trường á hả? __ Jun hét lên kinh hoàng. Làm gì mà tỏ thái độ quá vậy?
 - Con nhóc quậy phá? __ nó hần học từng chữ nhìn hai chị dâu “thân yêu”. Còn hai anh nó chỉ biết ôm bụng cười. Thằng Jun nói đúng quá còn gì.
 - Hi hi. cơ mà mọi người biết bọn em gặp mấy nhóc như thế nào không? __ Velia hí hửng cười gian. Ấy đừng! Chuyện đó là bí mật. Nhanh tay nó nhảy sang bịt mồm Velia lại, như hiểu chuyện Nari cũng chạy lại giữ Hali.
 - Có phải là cái lần gặp ở chỗ thầy hiệu trưởng không? __ hấn nhìn Velia khó hiểu. Nó đơ người ra,... vậy là biết hết rồi còn gì.
 - Ủ. __ Velia gật đầu lia lịa cùng lúc đó anh Huy chạy nhanh vào nhà. Vừa vào tới anh đã thở hồng hộc rồi ôm tim thở.
 - Sorry mọi người. Tại có chuyện đột xuất nên chậm trễ xịu__ anh cười nhẹ, trên mặt vẫn đỏ lên vì chạy quá sức.
 - Không cần gấp vậy đâu __ nó cầm li nước tới đưa anh, còn “khuyến mãi” một nụ cười.
- Hấn thấy nó cười thì có chút buồn và đau. Anh cảm nhận được đâu đó con tim mình bị chảy máu.
- Thôi, bây giờ bốc thăm đi xe nhá. Bốc cùng trúng một loại thì đi chung. ok? __ Kun chìa ra cái hộp nhỏ. Cả bọn gật đầu rồi chạy lại bốc.
 - Bây giờ thì dựa vào mấy cái ghế này đi, ai bốc trúng số mấy thì đứng vào đó __ Kun chỉ vào hàng ghế lớn ở phía sau. Mấy cái ghế dự phòng này lâu lâu cũng có lợi. Nó nhanh chóng đi về cái ghế cuối cùng.

20. Chap 18

Hấn cũng dừng đứng đi về phía cuối của dãy đó. Hấn cũng hơi ngạc nhiên khi nó đang ung dung đứng ở đó. Không lẽ hấn ngồi với nó? Hấn tự đứng mừng thầm

- What? Tôi đi cùng anh á? __ nó trợn mắt nhìn người con trai đứng đối diện. Bây giờ nó nhìn lại mọi người.... đều đứng theo cặp.

- Biết vậy em sẽ không chọn hoa hồng __ nó hậm hực. Bây giờ nó mới biết bên trong những cái miếng giấy đó có ghép sẵn. Anh Kun thích ô tô bên trong có số 1, đồng thời Velia thích âm nhạc bên trong cũng có số 1 thế là cả hai đi cùng nhau.

- Nhóc biết thì trễ rồi em ơi __ Kin le lưỡi nhìn nó. Cơ mà tại sao ghép nó với hân? Ồi trời, số nhỏ quá đi.

- Hừ. Thôi kệ đi thôi __ nó bỏ đi một mạch ra ngoài. Mọi người cũng di chuyển theo.

Tất cả 5 chiếc xe đều là Lamborghini. Cái của Kun-Velia màu xanh nước biển bóng loáng. Kin-Hali sang trọng hơn với màu xám. Chiếc thứ ba màu đỏ được Ein-Jun chiếm giữ. Màu trắng được Nari-Huy chọn lựa. Cái cuối cùng của nó và hân thì màu đen bóng quyền quý.

Leo vào xe mà nó thấy lòng nặng vô cùng. Cả xe im lặng như tờ.

- Cô không thích đi cùng tôi? __ hân nhìn gương mặt lạnh băng của nó mà lòng thấy nhói. Tại sao lúc nào nó cũng lạnh lùng với hân vậy?

- Một chút

- Cô ghét tôi? __ hân nheo mắt nhìn nó. Nó nhẩn tâm như vậy sao?

- Không __ nó nhìn thẳng vào mắt anh. Nó không muốn trốn tránh nữa! Nhẹ thở dài rồi nó lấy lại nụ cười tươi trên môi.

Nó nhẹ nhàng nghiêng đầu vào ghế. Nó muốn ngủ một xíu, lúc này bị hân phá bình chẳng ngủ được tí nào. Nó rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hân cười nhẹ nhìn nó, nhìn nó lúc ngủ trông khác xa với lúc nó tỉnh. Khuôn mặt búng ra sữa cùng với đôi môi chúm chím của nó làm hân có chút xiêu lòng.

Ngoài đường cả phố đang rì rầm bàn tán. 5 chiếc siêu xe đang chạy bon bon trên đường, tuy không phải lần đầu nhưng lần này là 5 chiếc xe của dòng họ Mikado.

5 chiếc cùng bắt ngờ dừng ở bên cạnh một công viên giải trí lớn của thành phố. Cả bọn bước ra chưa gì đã thành mục tiêu bàn tán của mọi người xung quanh. Không mấy khi tất cả những thiên tài và người thừa kế của các dòng họ lớn lại xuất hiện cùng nhau như vậy.

- Đến đó đi __ nó chỉ tay vào cái tàu lượn siêu tốc. Nó mê tốc độ nên cái này có vẻ thích hợp. Cả đám gạt đầu rồi chạy lại chỗ trò chơi.

“Áaaaaaa...” tiếng hét của hai nàng chị dâu. Hai người một mực không chơi nhưng bị nó trói lại dẫn lên tàu.

- Hừ. Hai chị ồn ghê __ nó quay ngoắc lại sau lưng. Ha ha, bắt người ta đi rồi lại nổi giận.

- Ai biểu nhóc lôi hai chị mày lên đây __ Velia hất cằm rồi tiếp tục la hét trên tức nó. Như mọi người biết, nó ghét tiếng ồn.

“Hừ. Biết vậy khổ lôi lên” nó bịt hai tai lại rồi tiếp tục thả mình vào không trung, phó mặc cho cái tàu muốn đi đâu.

Nari nép đầu vào người anh Huy mỗi khi đến đoạn dốc, tuy có sợ độ cao nhưng cô vẫn can đảm không hét lên một tiếng nào. Chả bù cho hai thánh kia.

Ein và Jun thì ngồi cười tươi rói. Tuy thấy nhỏ như vậy nhiều lần rồi nhưng là lần đầu nhỏ như vậy với một thằng con trai. Cả hai tíu tít rồi ôm bụng cười sặc sụa.

Hân thì trầm ngâm nhìn nó đánh đưa mắt nhìn xung quanh.

- Anh biết vì sao tôi thích tàu lượn không? __ nó biết hân để ý mình này giờ nên lên tiếng phá tan sự ngột ngạt đó.

- Vì lên đây, cô sẽ thấy mình nhỏ bé lại, cô muốn được không gian rộng lớn này bao phủ, ôm trọn. Cô muốn lên đây để ngắm nhìn mọi thứ, tuy nhiên cô sợ độ cao nên không chơi vòng quay được. Nên tàu lượn thích hợp nhất. Có phải không? __ hân hơi trầm ngâm rồi cũng nói ra. Hân không biết sao mình lại có thể hiểu được như vậy nữa, nhưng hân nghĩ mình nói đúng.

Hơi bất ngờ trước câu trả lời của hắn, nó sững người lại. “Hắn đọc được mình nghĩ gì à?” nó quay phắt lại dò tìm phản ứng của người con trai bên cạnh. Lần đầu tiên có người biết và hiểu lí do nó thóch tàu lượn, cái lí do mà nó che dấu bao năm bỗng dưng bị hắn nói thẳng ra hết.

- Sao... sao anh biết? _ nó hơi sợ nên mắt rơm rớm nước. Một cô gái manhn mẽ, cương quyết giờ đây sợ ai đó sẽ đọc được hết suy nghĩ của mình.

- Nhìn là biết _ hắn nghiêng đầu nở nụ cười thật tươi. Hai mi nhắm tịt lại, bây giờ nó mới để ý đến đôi mắt cười của anh. Lúc đó, anh hết như một thiên sứ vậy.

- Cô thích ngắm tôi vậy à? _ khuôn mặt tươi cười trở thành khuôn mặt khó hiểu. Nó muốn xách dép ném vào mặt hắn quá.

- Đồ điên _ nó vùng vằng quay sang chỗ khác. Hắn tưởng nó giận nhưng thật ra nó đang che giấu đi cảm xúc lúc đó của mình.

Kun trầm ngâm nhìn hai đứa ngồi ghé trước. Nãy giờ anh luôn để ý hai đứa. “Hai đứa gốc này, thật là!” hắn lắc đầu nhìn con em gái đang e thẹn quay sang phía bên ngoài, nhìn lại thằng em kết nghĩa còn đang lúng túng. Có phải đây là hoàng tử lạnh lùng và cô công chúa bằng giá không vậy?

“Nhóc lớn rồi!” cười hiền nhìn nó.

- Ấu dè! vui quá đi _ Ein nhảy xuống tàu lượn, miệng cứ luyên thuyên mãi. Jun thì theo sau đệm thêm mấy từ. Hai người hợp thật đấy!

- Có mình nhóc vui thôi _ Hali mặt xanh như tàu lá chuối. Chị chóng hết cả mặt rồi dựa vào anh Kin.

- Chưa chắc à. Có người vui hơn hai nhóc kia nữa _ Kun đánh mắt về phía nó. Nó chỉ cười trừ rồi quay phắt đi.

Cả bọn chơi chán chê rồi ghé vào mua vài cây kem.

- Em hương sôcôla _ nó vắt chân lên ghế. Người chịu trách nhiệm đi mua không ai khác là cặp Kin-Hali, vì lí do rất đơn giản là làm dân F.A Gato quá.

- Dâu và Vani _ Ein lên tiếng. Không ngờ mới nói chuyện có xú mà nó biết thằng Jun thích hương Vani luôn à? Ghê thật. Cả bọn quay lại đưa cặp mắt khó hiểu nhìn nhỏ và Jun.

- Sôcôla ạ _ hắn điềm tĩnh. Hắn ít dùng kính ngữ với chị mình - Velia mà lại thường xuyên sử dụng với hai anh.

- Sữa và Chuối _ Nari hồn nhiên như con diên chạy đến cuốn sổ ghi ghi. Cô gọi dùm anh Huy luôn, cô thì nắm chắc khẩu phần ăn của anh mà không ai bỏ nổi.

- Như bình thường đề _ Velia nhăn nhó. Nói một câu nhưng ý gọi giúp cả “ông chồng” mình. Kin và Hali gật đầu lia lịa rồi chạy đi, còn ở lại mọi người bắt đầu bàn tán.

- Cô quen anh ta à? _ hắn nghi hoặc nhìn anh Huy. Có vẻ hai người thân thiết lắm.

- Đúng rồi. Hai người đó là người yêu đó, Nari nó giận anh Huy nên mới về đây nè. Chắc lúc đầu còn giận nên mọi người không nhận ra chứ họ đều là hoa đã có chủ _ Ein cười khanh khách. Hở? Chứ không phải về vì nó à? Bọn bè thế đấy.

-Ồ. _ Jun lên tiếng. Nari và Huy ngồi đó trong im lặng. =>) họ là những người yêu hòa bình.

Cùng lúc đó, Kin về cùng Hali, trên tay hai người đầy đủ cái loại kem đủ màu sắc. Ánh mắt sắc lẹm nhìn cái cây sôcôla trên tay Hali.

- Ô. Tui lấy trước mà _ nó và hắn giằng nhau cây kem yêu quý. Rõ ràng nó đến trước mà, huhu.

- @*#&%;%&#/#;/?';%+

“Bịch” cây kem rơi xuống đất. Nó thất thần đứng sững người vì tức giận.

- Nhưng cô đó __ hấn chỉ tay xuống que kem đang chảy ra dưới đất. Anh điên à? Hấn thì cũng vừa lấy ra cây kem sôcôla còn lại nhâm nhi.
 - Anh... thật chẳng đáng mặt đàn ông __ nó bực bội hét lên, không bực mới lạ tự dưng dành kem của nó rồi để nó rút rồi bắt nó ăn cây này.
 - Thế lại đây __ hấn kéo tay nó ngồi xuống bên cạnh mình. Nó nhú mày chờ đợi hấn sẽ làm gì. Hấn đưa cây kem lên trước mặt nó.
 - Gì?
 - Ăn chung __ vừa dứt lời hấn đút vào miệng nó mảnh kem to. Nhưng nó không chịu nghe liền nhổ ra ngoài.
 - Anh quá đáng lắm rồi đó __ nó tức giận đứng phắt lại. Hấn nghĩ nó là đồ chơi sao? Đâu có như vậy.
 - Cô... gan lắm. Tôi có lòng tốt cô không miến vậy phải dùng cực hình rồi __ hấn kéo tay nó lại ngồi lên đùi hấn. Còn mọi người nhìn cả hai như hai người ngoài hành tinh.
 - Ừm...ừm __ nó cố vùng vẫy thoát ra nhưng vô ích. Hấn đút kem cho nó nhưng không phải như lúc này nữa... mà là hấn đút kem qua miệng. Hấn biết nó sẽ không mở miệng nên đành ngậm trong miệng rồi hôn truyền qua cho nó vậy.
- Nó đang khổ sở thì xung quanh vang lên những tiếng cười khúc khích. Hừ! Ai dám cười?
- Cái tên biến thái nhà anh __ nó hét ầm lên khi vừa thoát ra khỏi cái kiểu “đút” quái dị của hấn. Đồ biến thái!!!
 - Không ngon? __ hấn nhướn mày. Làm gì ghê vậy? Chỉ là mi nhẹ thôi mà.
 - Hừ. Kem ngon cũng bị anh làm cho dở __ nó bực tức lượm lại cái mũ mà lúc này bị rút rồi bỏ đi. Cả đám thở dài. Vẫn vậy, cái con nhóc này lớn thật rồi.
- Sau khi nó đi mất hấn của đen lại. Hấn chỉ giỡn xiu thôi mà nó làm ghê quá.
- Thằng ngốc này! Ai lại như vậy hả? __ Velia đá cho hấn một cú vào bụng cho tỉnh. Cô không ngờ có thằng em đại ngốc này.

21. Chap 19

Đi một đoạn nó dừng lại ở một khu vườn đẹp ở công viên. Các khóm hoa hồng cùng với hàng cây tùng cảnh làm nó để ý. Đi nhanh vào trong nó sững người với những khóm hoa hình trái tim to lớn. Ai làm vậy?

- Cô thích chứ? __ hấn từ từ bước vào trong. Hấn quyết định rồi, hôm nay hấn sẽ tỏ tình với nó.
 - Ừ. Xin lỗi chắc tôi vào lộn rồi __ nó nhanh bước ra ngoài. Nó sao vậy? Nó buồn khi hấn chuẩn bị mấy thứ này. Lòng nó không hiểu sao mà bỗng chốc không ngừng.
 - Cô vào đúng rồi. Tôi định sẽ dẫn cô vào nhưng không ngờ cô lại tự vào __ hấn cười đắc thắng, tay nó thì bị hấn giữ chặt như sợ nó sẽ bỏ đi.
- “Thình..thịch” tim nó đập càng mạnh càng nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Không được, bình tĩnh...bình tĩnh....
- Không dám. Diễm phúc đó tôi... ừm.. __ nụ hôn mãnh liệt của hấn làm nó như muốn nghẹt thở. Tên này thích cưỡng hôn người khác ghê.
 - Em là bạn gái anh nha __ hấn bế nó đặt vào cái xích đu trắng gần đó.

Hấn... hấn vừa nói cái gì? Nó như đứng tim vì câu nói đó. Tại sao lại đi tỏ tình với nó chứ? Như trong vô thức nó khẽ gật đầu.

“Hơ. Chết. Tại sao gật đầu” bây giờ nó tỉnh lại thì đã nằm trọn trong lòng hắn rồi. Hơi thở ấm áp của hắn truyền khắp cơ thể của nó như bị điện giật.

- Lúc nào cũng phải đeo nó nha __ hắn nhẹ nhàng đeo lên nó một sợi dây chuyền nhỏ có hình trái tim lấp lánh. Đặc biệt, mặt sau của trái tim là chữ “B R” được khắc sâu vào dây chuyền.

- Cái còn lại đâu? __ nó vênh mặt, tay trái giơ thẳng trước mặt hắn. Phải có một đôi môi được chứ.

- Em nói chuyện với Honey mình như thế hả? __ hắn cốc đầu nó. Trời đánh cái nét vẫn còn. Nó nhăn mặt nhìn hắn. Còn hắn thì lôi trong túi ra một cái dây chuyền còn lại trong túi. Nó nhanh chóng giật.

- Anh đứng im đó, không là em lỡ tay thất cổ anh luôn đó __ nó đứng phắt dậy chồm qua người hắn.

“Anh ăn gì mà cao vậy?” Nó khó khăn lắm mới với tay qua cổ hắn. Hắn nhìn thấy khuôn mặt khó nhọc của nó cũng phì cười. Nó khẽ cài hai đầu dây lại rồi ôm chầm lấy hắn.

- Anh ăn gì mà cao vậy? __ nó nhe những cười. Còn hắn vẫn đang còn đơ trước hành động của nó. Hôm nay nó dám chủ động tấn công anh à?

- Tại em lùn chứ có phải anh cao đâu __ hắn nhéo mũi nó rồi chạy mất. Dám nói nó lùn thì anh gan to đấy. Nghĩ rồi nó vất gào lên dí hắn.

- Anh đứng lại cho em __ nó vừa chạy vừa hét toáng lên. Còn hắn vừa chạy vừa cười cái kiểu chạy ngổ của nó. Cả hai dí nhau một hồi cũng thấm mệt.

- Ủa mà mọi người đâu? __ bây giờ nó mới để ý mọi người không có ở đây.

- Về rồi. ừ __ hắn cười nhẹ rồi kéo nó ra xe. Nó rút tay ra khỏi tag hắn không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không được. __ Em lì nữa thì anh phạt đó __ mắt hắn gian gian rồi cũng nhét nó vào xe.

Đang ngồi chơi điện thoại thì hắn chồm qua nó. Nó như bị điện giật nên bất ngờ run lên.

- Anh làm gì vậy? __ hắn ngồi sát bên nó. Khuôn mặt nó bây giờ đỏ bừng sức sống luôn.

- Em nghĩ anh sẽ làm gì? __ hắn cười gian gian rồi đến sát nó hơn. Cái đầu nó bây giờ muốn nổ tung ra

- Sao em.... biết được __ nó ấp úng. Nhìn nó bây giờ chả khác gì chú mèo con nhỏ cả. Hắn cười nhẹ để lộ răng khểnh.

Đầu óc đang rối bời thì nó thấy hắn lôi ra cái dây. Dây gì đây? Căng cái mắt ra nó mới thấy cái dây an toàn đã được đặt đúng chỗ. Bây giờ thì nó hiểu rồi, hiểu vì sao hắn lại làm vậy.

- Lúc này em nghĩ gì vậy? __ hắn cười gian rồi nhìn nó bằng ánh mắt đầy “triu mến”. Về mặt lo lắng và hồi hộp hiện rõ lên khuôn mặt của nó.

Nó lắc đầu nguầy nguậy rồi lôi điện thoại ra chơi game tiếp. Hắn thì lo lái xe lâu lâu lại liếc nhìn nó.

22. Chap 20

Sau khi đi chơi về, cả đám đều leo lên giường ngủ để tới khuya hôm đó sẽ bay về Việt Nam.

12h đêm, một chiếc máy bay riêng của Mikado đón tất cả đi, lần này Jun và Bin cũng đi cùng tụi nó vì gia đình của cả hai đều đã về từ sáng rồi.

Sau khi trở về với tốc độ bay khủng của chiếc máy bay, bọn nó cũng đặt chân vào đất Việt Nam.

Sau đó 2 tiếng ở cổng trường Star,

- Thiên Băng là Akiko Mikado đó __ một vài đứa bàn tán ở gốc cây trước trường.

- Không ngờ. Chúng ta gặp trùng Huyền thoại ở đây đó __ hai đứa con gái đi ngang qua cúi đầu chào.

- Xưa giờ đắc tội làm người rồi __ một thằng con trai tắc lưỡi lắc đầu.
 - Phiền ghê __ nó nhăn mặt. Hôm nay nó giản dị hơn với bộ đồng phục đơn điệu. Cái headphone màu trắng của nó tinh khiết giữa nắng sớm cùng mái tóc đen xõa dài. Cái dây chuyền trái tim lấp lánh dưới ánh nắng. Hôm nay nó không đeo kính áp tròng để lộ rõ đôi mắt tím huyền bí, cái nhẫn chim ưng cũng được nó đem ra sử dụng.
 - Hiểu nỗi khổ của tụi anh chưa? __ Kun và Kin đồng thanh. Đúng là hai người dùng chung bộ não nên hiểu nhau dữ. Nó cười nhẹ với hai anh rồi bỏ vào lớp.
 - Này! Con bé kia, nay nổi tiếng rồi bỏ tụi anh đi nha __ Kin hét vào lớp nó.
 - Em sẽ nhớ kĩ lời đó. Hai anh yên tâm __ nó vừa vút cặp vào chỗ vừa nói lại. Nghe nó nói mà hai thằng mặt mày xám xịt, con nhỏ ngày càng lấu cá mà.
- Vừa lúc đó, hấn và Jun cũng tới lớp.
- Hai ca! __ Jun nhảy tới ôm hai anh. Làm gì dữ vậy ta?
 - Mới gặp cách đây đúng hai tiếng __ Kun nhăn nhó nhìn cái đồng hồ.
 - Ai cho nhóc ôm anh ấy __ Hali nhéo tai lôi Jun ra xa. Ghen với thằng em ==))
 - Mọi người cứ tự nhiên ạ __ Nó cầm cái máy quay đi ra, mặt mày thì nham hiểm khỏi nói.
 - A!!! Bà xã __ hấn thấy nó thì như bắt được vàng mà ôm chầm lấy nó. Hấn vừa dứt lời thì hành lang, trong lớp, lớp bên cạnh toàn tiếng hét ầm lên.
 - Anh có cần làm quá vậy không? __ nó quắc mắt nhìn hấn. Đã phiền phức rồi mà hấn còn gây thêm chuyện này. Biết vậy hôm qua không ngu mà đồng ý.
 - Ha ha em rể __ Kin chạy đến ôm chầm lấy hấn. Nó thì đơ người ra.
 - Mà đi học không đợi tụi tao __ Ein liếc mắt nhìn nó. Sau đó có Nari cùng anh Huy.
 - Bình thường tao có đợi tụi mày à? __ nó neho mắt. Lũ nhố nhăng này, xưa giờ nó có bao giờ đợi tụi nó đi học đâu chứ, cũng vì cái tính nường khét giường cả thôi.
 - Hi. Hình như không __ Ein tỉnh bơ. Không thì nói làm gì? Sáng nay không biết nhỏ uống thuốc chưa nhỉ?
- “Reng...reng” cuối cùng tiếng chuông cũng kêu, lôi nó khỏi đám bạn ngốc nghếch này. Cả buổi cũng như thường lệ.... nó ngủ, hai đứa bạn chơi game, hấn và Jun thì nghe nhạc.

23. Chap 21

- Em là heo hả hay sao ngủ hoài vậy? __ hấn nhăn mặt hỏi nó. Nó đã ngủ 5 tiết trong lớp, bây giờ ra sau vườn lại ngủ tiếp. Bó tay!
 - không. tại em buồn ngủ thôi __ nó cười cười rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Hấn cũng không nói gì thêm rồi nằm nhẹ bên cạnh nó ôm nó vào lòng ngủ. Nó nằm im tựa như chú mèo vậy.
- Không biết từ bao giờ cúp tiết buổi chiều và ra sau ngủ đã trở thành thói quen của nó nữa. Hầu như chiều nào cũng vậy, nó và hấn đều ra đây ngủ. Mí mắt khép hờ, làn da trắng mịn cùng đôi môi đỏ hồng tự nhiên tạo nên vẻ hấp dẫn lạ thường của nó. Nó đẹp, nó sắc sảo nhưng đầu đó vẫn có nét tinh nghịch, đáng yêu.
- Anh không ngủ mà cứ nhìn em là em đạp xuống đó __ đôi mắt vẫn khép lại nhưng giọng điệu thánh thót của nó vang lên.
 - Em có giác quan thứ 6 à? __ hấn nhướn mày. Hấn tưởng nó ngủ rồi chứ thì ra nó vẫn thức.
 - Hi. Chắc vậy á __ nó cười nhẹ rồi quay sang hướng khác ngủ để che đi sự ngại ngùng trên mặt.

Cuối tuần, nó và mọi người kéo nhau ra biển chơi nhưng mọi người thì lại đi ra chợ vào buổi tối ngắm những món hàng lưu niệm xinh xắn . Nó thì không thích chốn đông người nên đi ra biển ngắm sóng . Đôi chân trần trắng muốt của nó nhẹ bước trên bãi cát trắng. Hôm nay, nó dịu dàng hơn trong bộ đầm ngang gối màu trắng, tai đeo headphone đồ đồ.

Hắn từ tối đến giờ biển đâu mất dạng , nó cũng chẳng quan tâm lắm . Tuy nói là quen nhau , yêu nhau nhưng nó và hắn chưa thân đến mức đi đâu cũng dính lấy nhau như mấy cặp kia. Hắn thấy nó đứng ngắm biển , nên cũng đi xuống , hôn nhẹ lên mái tóc óng mượt mà của nó . nó khẽ nhủ mày lười hắn một cái rồi đi lên bờ .

Tròn mắt nhìn chiếc xe đạp trong tay hắn , nó hiểu được thì ra từ tối đến giờ hắn biến mất là vì tìm chiếc xe . hắn chở nó chạy trên đường nhựa . Ánh trăng sáng lấp lánh rơi vào người tụi nó thật đẹp . hắn chở nó chạy khắp bờ biển , dưới ánh trăng sáng , nụ cười rạng rỡ trên môi hai người làm cho cả thế gian như chìm vào thế giới riêng tư đầy lãng mạn

- Này anh có thích biển không? __ giọng thánh thót có chút đánh đá của nó vọng lại từ các vách đá phía xa.

- Có. Còn em? __ hắn cười nhẹ.

- Đương nhiên, em thích biển lắm. Em thích ngắm biển vào ban đêm như vậy nè, nghe tiếng sóng tràn vào bờ, tiếng sóng đập vào đá, tiếng chim âu trên trời. Tất cả làm em cảm thấy yên bình lắm. __ nó ngẩng mặt nhìn ra xa, nơi mà đường chân trời dài vô tận.

- Khi nào em muốn ngắm biển thì cứ nói anh, anh sẽ đưa em đi nhé __ hắn nhéo mũi nó. Nó lo lắng, nó sợ sau này sẽ phải rời xa anh. Nhưng nó biết điều đó sẽ nhanh đến thôi.

Cả hai im lặng tiếp tục thưởng thức khoảng không bị màu đen bao trùm. Nó thích bóng tối, nó chỉ muốn ở trong bóng tối để rồi không ai có thể nhìn thấy nét mặt của nó.

- Anh về rồi nè! __ Kín nhảy đến ôm nó vào lòng. Hớ. Làm gì dữ vậy anh?

- Nè nhóc, thằng Bìn ghen đó __ Kín vừa nhéo tai anh vừa chỉ vào khuôn mặt khó coi của hắn.

“Sặc” nó khuôn mặt trắng bệch. Hơi thở gấp gáp của nó làm mọi người lo lắng, nó không ngừng ôm tim thở. Nhận thấy sự bất thường của nó, hai anh nhanh chóng chạy lại che cho nó. Sức khỏe hiện tại của nó đã rất yếu rồi.

- Rín. Em... sao vậy? __ hắn đứng hình nhìn hai anh bế nó đi. Tất cả chạy theo nhưng bị Kín cản lại.

- Nó... nó bị bệnh à? __ Nari lo lắng nhìn theo cái xe ô tô đã lẩn bánh. Trước giờ, cô cùng Ein đã nhiều lần thấy nó ho và mặt xanh xao nhưng chưa bao giờ lại dữ dội đến vậy. Bệnh của nó là gì?

- Ba người không biết sao? __ Jun khó hiểu nhìn hai con bạn cùng anh Huy. Đáp lại chỉ là lắc đầu nhẹ của cả ba.

Hắn vẫn đứng đó nhìn theo cái xe đã khuất sau ngọn đồi gần đó. Tại sao hai anh không cho hắn biết chuyện gì đang xảy ra? Tình yêu của hắn chưa đủ để biết chuyện liên quan đến nó sao?

Tại bệnh viện, hàng loạt nhân viên cùng bác sĩ đang đứng trước cổng chờ. Lúc này trong xe, Kín có gọi cho giám đốc bệnh viện này nên tất cả đứng chờ thì không có gì to tát.

- Cậu chủ! __ mọi người cung kính chào hai anh.

- Khẩn trương đưa cô chủ vào phòng cấp cứu __ một bác sĩ đã đứng tuổi hô to. Bác là Ome - bác sĩ riêng gia đình nó. Từ nhỏ ông đã chăm sóc nó và hai anh nên chỉ nhìn qua ông cũng biết rõ nó bị sao.

24. Chap 22

Nó được đưa đến một căn phòng lớn màu trắng toát. Bây giờ nếu còn sức nó sẽ chạy nhanh ra ngoài để tránh cáo mùi thuốc khử trùng tanh nồng này.

Sau 30' cánh cửa cấp cứu cũng mở ra.

- Con bé sao rồi ạ? __ Kun lo lắng đứng phắt dậy.
- Hai đứa phải nhanh chóng thuyết phục con bé phẫu thuật sớm thôi, tình hình nghiêm trọng lắm rồi __ bác Ome từ tốn. Ông coi cả ba như ba đứa con của mình, nhìn nó ngày càng yếu mà lòng ông cũng thất lại.
- Vâng ạ __ hai anh cúi đầu.
- Con còn bao lâu ạ? __ một cô y tá dìu nó ra ngoài. Khuôn mặt trắng bệch cùng vài giọt mồ hôi còn vương trên vầng trán nó.
- Nhóc ra đây làm gì? Lập tức về phòng __ Kin chạy tới đỡ nó. Sao em ngốc vậy, tại sao không biết lo cho bản thân chứ?
- 3 tháng, trong khoảng thời gian đó con sẽ mất dần cảm giác. Nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật đi. Nếu không phẫu thuật con chỉ sống thêm được 5 tháng. Ta biết tỉ lệ thành công rất thấp nên càng sớm càng tốt. __ Ông cũng nhẹ nhàng dìu nó vào phòng VIP.
- Nó im lặng nhìn ra xa, phía ngoài cửa sổ kia. Nó chỉ mong thời gian dừng lại, dừng lại một chút thôi cũng được để nó kịp nói với hân “Em yêu anh!”
- Chuyện này mấy anh đừng để ai biết nhé. Em không muốn mọi người lo lắng đâu __ trong câu nói có chút gì đó buồn buồn, trầm tư.
- Ừm. Anh biết rồi. Cơ mà ông nội và bà ngoại đã biết bệnh tình của em rồi. Hai người đều không ngờ bệnh phát triển nhanh như vậy __ Kun nhìn em gái mình - một con nhóc tinh nghịch, đáng yêu nhưng giờ đây trong mắt nó thoáng vẻ đau đớn và mệt mỏi.
- Em sẽ đi học bình thường __ nó gượng cười nhìn hai anh mình. Nó không muốn, không muốn người ta cảm thông, càng không muốn trở thành gánh nặng của mọi người.
- Hai anh chỉ biết thở dài nhìn đứa em búng bình của mình. Hai anh đã rất sợ khi lần đầu biết em mắc căn bệnh quái ác này. Tại sao vậy? Nó đã chịu đựng quá nhiều rồi, tại sao ông trời lại chẳng thương nó vậy?
- Kun ca... Rin sao rồi ạ? __ giọng nói hoảng hốt của hân vang lên. Nãy giờ anh để chế độ im lặng nên không biết hân gọi. Mở cái điện thoại ra là 50 cuộc gọi nhỡ của hân và hàng loạt tin nhắn của Ein, Nari và Huy.
- Ổn rồi em. Nó chỉ bị cảm cúm thôi __ Kun từ tốn. Cái lí do anh lấy cũng có ý đúng nên hân cũng ậm ừ rồi hỏi địa chỉ nhưng anh nhất định không cho.
- Thôi. Nhóc ngủ đi __ Kin kéo chăn lên đắp cho nó không quên tắt đèn. Nó cười hiền với hai anh rồi lăn ra ngủ. Nó thương hai anh, thương lắm, hai anh lúc nào cũng ân cần, chu đáo chăm sóc nó.
- “Không biết sau này em còn được hai anh chăm sóc không nhỉ?” một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nó. Nó khóc... trong im lặng.
- “Tink” vừa mới nhắm đôi mắt mệt mỏi thì máy nó có tin nhắn.
- “Mau khỏe nha! Mai nếu đỡ rồi thì đi chơi với anh, 4h chiều nhé. Anh đợi ở cổng công viên. Trả lời nhanh nha. Ngủ ngon nhé!” nó đọc hàng chữ trên máy mà bất giác cười. Nó không ngờ hoàng tử lạnh lùng như hân mà có ngày lại sến súa như vậy.
- Nhắn lại một tin cụt lủn: “Ừ” Hân thì chả mấy may chuyện nó nói cộc lốc nhưng lại vui hết tả. Vậy là nó đồng ý đi chơi với hân rồi.
- Sáng hôm sau,
- Alô! Tôi nghe __ mới sáng sớm mà bị lôi dậy. Nó nheo đôi mắt có quần thâm xung quanh lại. Chả là hôm qua nó lo nghĩ về chuyện hôm nay nó đi chơi với hân nên đến tận 3h sáng mới ngủ được.
- A... em là Bun ạ __ nghe thấy cái giọng bực bội của nó làm cậu giật mình.
- Ừm. Có chuyện gì? __ nó nheo mày rồi nhìn vào màn hình di động. Đúng là số của Bun rồi, ánh mắt nó dịu hân đi. Dạo này nó ít tới bang nên mọi việc đều giao cho cậu.
- Em đã điều tra được tên đứng sau chuyện vừa rồi. Nhưng vẫn chưa tóm được hân ạ __ Jun cung kính

- Ủm. Chị sẽ qua bang liền. Cho xe đón chị ở bệnh viện nha

- Vâng ạ

Nó nhanh chóng ngồi dậy thay đồ. Hai anh có đem cho nó vài bộ đồ để thay. Nó cầm trên tay cái croptop màu trắng và cái quần đùi jean cạp cao. Nó đeo nhanh cái dây chuyền dài màu đen có hình thánh giá và đội cái snapback màu đỏ. Vì biết tính nó nên hai anh mang tới đôi ba ta trắng để nó thay khi xuất viện.

Nó đi vòng ra cầu thang bộ rồi phóng nhanh xuống dưới. Nó mà dùng thang máy thì chắc sẽ gặp y tá và có thể gặp mấy anh.

Khi xuống đến nơi nó thở dốc. Chạy từ lầu 10 xuống không mệt mới lạ.

25. Chap 23

“Kittttt” một chiếc xe mô tô đen bóng phân khối lớn dừng ngay trước mặt nó.

- Không cần nhóc đến tận nơi đón chị đâu __ nó ra về trách móc rồi cũng đội cái mũ bảo hiểm to lên xe. Bun thì chỉ cười nhẹ rồi phóng về căn cứ với tốc độ ánh sáng

Cái xe dừng ở trong sân của bar Black Rose. Những người hai bên đều cúi rạp đầu chào nó và cậu. Gật nhẹ cái đầu rồi nó chui nhanh vào cái phòng riêng của nó ở đây.

- Hồ sơ đây ạ __ Bun chìa ra trước mặt nó một tập tài liệu mỏng. Tuy mỏng nhưng chứa đầy đủ mọi thông tin nó cần biết.

- Lập tức phong tỏa khu vực nhà hấn. Chắc hấn vẫn chưa biết chuyện này đúng chứ? __ nó gật nhẹ đầu rồi nhấp môi vào chai Whisky yêu thích.

- Vâng ạ __ Bun cúi đầu rồi bước ra ngoài.

“mới 1h. chắc sẽ kịp” nó gật gù nhìn cái đồng hồ hiệu Nike trên tay.

1 tiếng sau, Bun cùng nó bước ra khỏi tư phòng mà tiến thẳng vào quán.

- Rất vui được gặp lại __ nó nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại mang chút khinh bỉ. Thằng đó chẳng trả lời mà quay phắt mặt đi chỗ khác. Nhìn thái độ của tên đó mà tay nó vo tròn thành nắm đấm. Định là sẽ giải quyết nhanh nhưng bây giờ nó lại muốn chơi mèo vờn chuột cơ.

Nhận được cái gật đầu của nó, mọi người trong bang đều tiến vào đánh tên xấu số đó. Nó muốn tên đó phải chịu đau đớn chứ giết nhanh thì nhẹ tay quá.

Sau khi tiêu diệt được tên đó nó mới sực nhớ ra có hẹn với hấn. Thật tình, đi hẹn hò kiểu này thì... chỉ khổ hấn dài dài.

“Ào ào” nãy giờ ở bên trong nên nó không biết trời mưa. Giờ tay hứng từng giọt mưa nhỏ xuống từ mái nhà mà lòng nó bồn chồn. Lắc đầu để ý nghĩ đó tan biến “Chắc hấn về rồi” Tuy nghĩ vậy nhưng nó vẫn lúi xe mô tô ra phóng đi vào màn mưa trắng xóa.

“Thật tình...” xe nó bây giờ đã đứng trước cổng công viên. Đảo mắt xung quanh thì nó thấy một người con trai tóc đen đang đứng dựa vào gốc cây.

- Đồ ngốc! __ nó đứng trước mặt hấn. Có vẻ nó chả khá hơn hấn bao nhiêu khi bộ đồ và mái tóc nó ướt nhẹp.

- Em tới trễ 30' đấy __ hấn nheo mày chỉ vào cái đồng hồ.

- Anh không thấy mưa sao? Làm ơn đi đừng đợi em như vậy chứ __ nó vùng vằng. Nó giận, nó tức nhưng cũng vì thương hấn cả. Ai lại đợi người khác 30' dưới mưa cơ chứ.

- Anh tin em sẽ đến. Chẳng phải em đến rồi sao? __ hấn kéo nó vào lòng.

- Hừ. __ nó kéo hấn lên xe rồi vặn ga về nhà. Định sẽ vứt hấn về nhà của hấn nhưng dù gì cũng do nó nên hấn mới như vậy nên nó nhanh chóng về nhà.

- Nhóc đi đâu? _ Kun mất bình tĩnh hét lớn khi thấy con em lì lợm của mình đi vào mà quên nhìn hấn ở sau.

- À... em đi có chút chuyện _ nó cười hồi lỗi.

- Em chào hai ca _ hấn cúi đầu chào hai anh đang tức giận. Bây giờ hai anh mới nhìn thấy hấn. Khẽ gật đầu cười nhẹ với hấn. Chưa kịp nói thêm gì hấn bị nó lôi xềnh xệch lên phòng mình.

- Hừ. Anh thay đồ đi _ nó tức giận ném bộ đồ khác cho hấn thay. Bộ đồ nó mới chôm chĩa của anh ba đây. Gật đầu rồi hấn vào nhà tắm thay đồ. Nó ở ngoài cũng chui tọt vào phòng thay đồ.

Hấn bước ra thì chẳng thấy nó đâu. Vừa nghĩ xong thì nó ra, linh thật. Nó mặc một cái áo phong đen cùng cái quần đùi đỏ. Hấn thì mặc một cái áo thun màu trắng cùng cái quần dài tối gối.

- Anh... thiệt tình _ nó vừa lôi cái hộp thuốc vừa than. Hấn cười trừ nhìn người yêu bé nhỏ trước mặt.

- Thôi mà. Đừng giận chứ. Anh có sao đâu mà lo dữ vậy? _ hấn cười gian rồi lấy thuốc từ tay nó.

- Lo á? Còn lâu đi anh _ nó ngúng nguẩy đi xuống bếp. Nó muốn tự tay nấu ít cháo cho hấn. Uống thuốc mà không ăn thì đau dạ dày thì khổ.

- Hai đứa đi đâu mà ướt như chuột vậy? _ Kin cười gian. Chẳng đáp lại nó lườm anh suýt cháy áo rồi bỏ vào bếp.

- Do em nên Rin mới vậy. Hai anh đừng lo quá _ hấn nhẹ nhàng bước xuống cầu thang đi lại phòng khách.

- Ủm. Hai đứa tiến triển nhanh nhĩ? _ Kun cười cười chỉ vào bếp. Lâu lắm rồi hai anh mới thấy nó vào bếp đó. Tuy vừa nấu vừa học công thức nhưng những món nó làm đều ngon lạ lùng.

Hấn cười để lộ răng khểnh trắng muốt. Cùng lúc đó nó đi ra, nhìn thấy nụ cười của hấn mà nó đứng hình vài phút. Hên mà nghe tiếng hấn gọi nên nó mới bình tĩnh lại chút.

26. Chap 24

- Anh ăn đi _ nó cộc cằn đặt tô cháo lên bàn rồi bỏ lên phòng. Leo lên phòng, nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hôm nay nó mệt lắm rồi.

Sáng sớm hôm sau,

- Á.... _ tiếng hét thất thanh của nó khiến mọi người cũng phải bật tai. Mới ngủ dậy, nó đã cảm nhận được hơi thở ở phía sau gáy. Quay sang phía đấy thì nó thấy hấn đang ngủ ngon lành

- Mới sáng sớm mà sao em ồn quá vậy? _ hấn bị đánh thức nên uể oải nói. Nó hất tay hấn đang ôm eo mình ra rồi đi vào phòng tắm.

Hấn nhìn nó đóng cửa cái rầm ròi ngồi bật dậy. Đúng rồi, hôm nay thứ hai nên phải đi sớm. Hấn tiếc nuối rời khỏi giường rồi đi về nhà.

Khi đi ra không thấy hấn đâu thì nó thấy khó hiểu. Cầm cái điện thoại trên tay nó mới nhận ra hôm qua nó có hơn 50 cuộc gọi nhỡ.

“Anh về chuẩn bị đi học. Lát gặp em. Cơ mà hôm qua anh không làm gì đâu nên em đừng lo quá nha” đọc dòng tin nhắn mà nó ôm bụng mà cười. Không ngờ hấn lại trẻ con như vậy đây.

- A!!! Chào mày _ Jun chạy tới trước mặt nó làm nó hơi giật mình. Hôm nay tên này bị thần kinh à?

- Em không sao chứ? _ hấn nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng lên phần nào của nó. Nó cười nhẹ rồi lắc đầu.

- Hai ca nay bị vứt mất rồi _ Kin chống nạnh, mặt hầm hầm như mới ăn ớt xong. Hai đứa cười trừ rồi kéo nó chạy mất.

Vì áp suất của không khí tăng nên nó có hơi khó chịu. Không được, phải cố lên! Nó cố gắng chạy theo để hai người không lo lắng.

- Tới sớm ha __ nó thở hồng hộc nhìn hai đứa bạn đang ngồi vắt vẻo trên ghế của nó.
- Ủ. Đến để xử con nào đó bị bệnh mà không nói __ Ein gần từng chữ. Có vẻ như nhỏ giận rồi.
- Thôi mà. Lát về tao bao đi ăn. Chịu không? __ nó cười xoa vỗ vai hai đứa bạn. Không chần chừ cả hai gật đầu cái rụp. Bạn bè có khác, nắm rõ điểm yếu của nhau.
- Lát anh với Jun đi cùng nha __ mắt hắn long lanh. Nhìn điệu bộ lúc đó của hắn, nó cũng phì cười rồi gật đầu.

Buổi chiều đó bọn nó được nghỉ nên kéo nhau đi ăn luôn. Nó thì lôi cả bọn ra quán cóc ăn, nhưng cả đám lại kéo nó vào cái nhà hàng 5 sao gần đó. Muốn đốt tiền của nó thật à? Tuy là công chúa nhưng nó cũng chỉ được cho tiền vặt đầu tháng thôi. Ăn xong cả đám kéo nhau vào bar ngồi. Nó như ngọt ngào hơn khi mùi rượu cùng hàng ngàn loại thuốc khác nhau. Tuy khó chịu lắm nhưng nó chỉ giữ trong lòng, không dám nói ra.

- Về thôi __ Nari kéo tay bọn nó ra ngoài. Cũng khá trễ rồi nên nó ngoan ngoãn đi theo.
 - Mọi người về đi. Tao đưa Rin về __ chưa kịp để bọn kia trả lời hắn đã kéo nó đi.
 - Nè __ nó nhón chân lên đeo một bên tai phone cho hắn rồi mở đại một bài hát trong máy. Bây giờ, nó đang đi song song với hắn, được hắn nắm tay mà nó cứ lảng lảng. Khoảng thời gian này sẽ kéo dài được bao lâu?
 - Em nói chuyện với người yêu mình như thế àh? __ hắn giữ tay nó lại.
 - Hì __ nó cười nhẹ rồi hôn vào hắn má một cái. Hắn nheo mày tỏ vẻ không phục, còn nó thì quay phắt đi che đi khuôn mặt phản chủ.
 - Con gái là không được chủ động, nghe chưa? __ hắn nắm chặt tay nó dắt đi. Đứng nép sau tấm lưng rộng của hắn mà nó không khỏi sợ ngại ngùng.
 - Hôm nay sao đẹp nhỉ? Em có thích sao không? __ hắn chỉ tay lên bầu trời đầy sao sáng. Đẹp thật đấy, có lẽ đây là lần đầu nó thấy sao lại đẹp đến vậy.
 - Ủm. Đẹp lắm __ nó cười mỉm, mắt vẫn nhìn vào khoảng không vô tận trên bầu trời đen ấy.
 - Thôi em vào nhà nha __ nó vẫy vẫy tạm biệt hắn. Mới đó mà đã đến nhà nó rồi. Sao khoảng thời gian trôi qua nhanh quá vậy?
 - Ủm. Ngủ ngon __ hắn hôn phớt lên trán nó. Nói là trán nhưng thật ra hôn lên tóc mái của nó. Nó không nói gì rồi chạy thẳng vào nhà. Chả là nó ngại ấy mà
- Nó không đi vào nhà mà đi vòng ra sau vườn. Có lẽ nơi đây sẽ làm nó thanh thản, bình yên hơn. Ngồi dựa lưng vào cái xích đu trắng muốt dành cho công chúa. Cười khê rồi lôi điện thoại ra.
- Sao vậy anh? __ giọng nhẹ nhàng của nó vang nhẹ vào không gian tối nơi đây.
 - Công ty có chút chuyện. em có thể về một chút được không? __ anh Huy nói lại qua điện thoại. Sau ngày trở về Việt anh cũng bay về Pháp để lo chuyện công ty.
 - Đương nhiên ạ. Giám đốc như em đương nhiên phải về rồi. Mai em về anh giữ công ty ổn định lại hộ em nha __ giọng nó có chút lạnh lùng. Mọi chuyện công ty nó đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Dạo này các người mẫu do nó đào tạo lại đồng loạt bỏ công ty và qua đầu quân ột công ty cạnh tranh của công ty nó. Sao lại có chuyện này nhỉ? Tắt điện thoại đi rồi nó về phòng ngủ. Ngủ một xiu mai còn đi xa nữa.

Sáng hôm sau,

- Ủa? Rin không đi học à? __ Bin lo lắng nhìn bọn nó cũng đang lo lắng. Sao vậy, đã vào tiết một rồi mà nó vẫn chưa đến.
- Không biết nữa __ Ein lắc đầu, trong mắt cô có nét suy tư. Bình thường nó đi đâu cũng nói với hai người mà. Dạo gần đây nó có chuyện gì vậy? Máy thì không liên lạc được, gọi về nhà thì họ nói nó đi rồi, gọi hai anh thì máy bận.

- A!!! Gọi anh Huy hỏi thử. Biết đâu nó bên đó __ Nari giật nảy lên. Cả bọn gật đầu lia lịa rồi bấm số gọi anh Huy.
- Alô! __ giọng trầm của anh dội lại từ loa máy.
- Con Rin có bên đó không ạ? __ Nari hỏi thẳng vào vấn đề.
- Có. Công ty có chuyện nên nhóc đã bay qua đây sáng sớm nay. Bây giờ nhóc đang làm việc __ anh Huy
- Nghiêm trọng không anh? __ Nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt đáng yêu của cô. Bình thường nó sẽ chỉ đạo cho bên đây nhưng không ngờ lần này nó đích thân về.
- Có một chút nhưng anh tin nhóc sẽ làm được __ anh cười nhẹ. Anh tin nó, đương nhiên vì công ty này do chính tay nó sáng lập. Vốn thì do cả 3 làm thêm mà có. Nó làm giám đốc của công ty, Nari, Ein và anh là 3 phó giám đốc, cũng là những người anh em nó tin tưởng nhất. Nari chào hỏi xong cũng cúp máy để anh làm việc
- Công ty? __ Jun đơ mặt ra. Nó điều hành công ty nào à?
- Các cậu có biết công ty H3G không? __ Ein bình tĩnh. Đương nhiên họ không biết rồi, vì từ lúc lập công ty cả 4 người điều hành chính của công ty chưa hề ra mặt. Tất cả bản hợp đồng đều được kí qua bức tường.
- Không... không lẽ __ Jun ngạc nhiên mở to hai đôi mắt đen láy của mình. Hai đứa cười nhẹ đồng ý rồi lên mạng search web tìm hiểu. Nãy giờ cả ba rất chi là tự nhiên, tự do và hồn nhiên trong khi đầu bà cô đang bốc khói ngùn ngụt. Tương lai bọn nó là được phơi mặt cho cả trường ngắm.
- Tại sao lại xảy ra chuyện này? __ nó ném xấp hồ sơ trên bàn ra trước mặt các nhà điều hành chính. Hiện tại, nó đang trong phòng họp với khuôn mặt lạnh như cắt.
- Xin lỗi giám đốc, chuyện này đang điều tra ạ __ một người trung niên đứng tuổi lên giọng cùng lúc cả phòng cúi đầu xin lỗi nó.
- Không cần. Tôi biết rõ chuyện này rồi __ nó cười lạnh rồi bước tới chỗ của một thanh niên đang ngồi. Nhìn khuôn mặt lạnh như tàu lá chuối của cậu ta làm nó sứt bặt cười

27. Chap 25

- Chuyện này anh là người biết rõ nhất phải không, Kenqi? __ nó dừng tại chỗ cậu ta. Mọi ánh mắt nhanh chóng đổ dồn về người đó. __ Anh quản lí tiền rồi ăn bớt không ít tiền của công ty, sau đó gọi mở cho người mẫu bên mình qua bên KX. Tôi nói không sai chứ? __ nó lạnh lùng chỉ vào cái màn hình lớn.
- Màn hình liên tục hiện ra cái bản hợp đồng, bản mua biệt thự.... cậu ta mở to mắt, mặt xanh xao. Gan anh to lắm, đã sợ như vậy mà vẫn phản bội nó.
- Cô... cô... __ cậu lấp ba lấp bắp không nói nên lời. Còn khắp nơi rộ cả lên, ai cũng khâm phục nó cả. Mới bước ra khỏi máy đây cách đây 2 tiếng mà nó đã có thể điều tra tường tận mọi thứ.
- Anh bị sa thải. Đồng thời phải theo họ, còn đi đâu chắc ai rõ chứ __ nó lạnh băng nhìn anh rồi hướng mắt ra cửa - nơi có các cảnh sát viên đang đứng. Anh run cầm cập nhưng vẫn cố lết ra cửa. Thật không có gì nó không thể làm. Gật đầu nhẹ rồi nó tịch thu toàn bộ các căn biệt thự, thu toàn bộ tài sản của cậu ta.
- Xong xuôi mọi chuyện, nó trở về phòng để thiết kế tiếp các bộ đồ đang dang dở.
- Em cứ nghỉ ngơi đi. Từ từ cũng được __ anh Huy lo lắng nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi của nó.
- Không sao ạ. Em phải xong sớm để còn nghỉ ngơi chứ __ nó cười hiền. Đây chính là lí do vì sao nó thường xuyên ngủ trên lớp. Chưa ra mắt một bộ nào nhưn đã có hàng trăm đơn đặt hàng cho bộ thiết kế mới này. Biết cái tính nó nên anh bước ra ngoài. Nó sẽ tạm thời bên này một tuần để tiện việc theo dõi sức khỏe.

- Ngày mai em sẽ đi thăm bố mẹ. Anh đi chứ? _ bố mẹ nuôi nó lúc nào cũng mong nó tới thăm. Họ coi nó như con ruột của mình vậy.

- Ok em. Nhưng với điều kiện em nghỉ ngơi đi. Anh sẽ đưa em về _ anh Huy cười tươi đưa ánh mắt nhìn nó. Là con trai út nên anh không có em chính vì vậy anh xem nó như em gái mình.

- Ok anh. Anh làm khó em rồi _ nó thở dài rồi cầm áo khoác ra ngoài. Đành phải nghe thôi, dù gì bố mẹ cũng quý anh nên chắc chắn anh phải đi cùng.

Sáng hôm sau,

Bước chân nhẹ nhàng ra cửa, nó có thể cảm nhận được một cái lạnh thấu xương ở đây. Nhưng nó lại thích cái lạnh này, nó thích ngắm nhìn những bông tuyết trắng rơi rải rác khắp sân. Nó thích màu đông. Gió tay ra nó nhẹ nhàng đón lấy những bông hoa tuyết bé nhỏ.

- Lạnh đấy. Em vào nhà đi _ anh Huy từ từ bước vào sau khi đã đóng cửa cẩn thận.

- Em không lạnh. _ nó bưng bình chạy lại chỗ anh bằng đôi chân trần. Cái lạnh nhanh chóng thấm vào da thịt mỏng manh của nó.

- Em lên thay đồ đi _ anh Huy giục rồi đạp nó vào nhà. Anh cúi đầu chào bác quản gia rồi leo tót lên phòng khách. Anh thường tới nhà nó chơi nên được coi như khách quen của nhà. Với lại anh cũng trong gia tộc nên bác quản gia coi anh như người nhà vậy.

Một lúc sau, nó bước xuống với bộ đồ đông cực đẹp. Nó mặc một cái quần Legging đen có vài đường rách cùng với một áo thun đơn giản màu trắng được đóng thùng tươm tất. Bên ngoài nó khoác Duffel Coat màu be cá tính. Đi cùng đó là cái mũ len màu trắng và đôi boot cao có lông thú. Tuy cách mix đồ đơn giản nhưng tạo nên một vẻ cá tính và năng động cho nó.

Anh Huy cười nhẹ rồi đi ra xe cùng nó. Anh đơn giản trong cái quần jean xanh đen và cái áo thun trắng buông thả. Anh khoác ngoài là một cái áo phông xanh dương đậm cùng cái khăn quàng cổ màu xám trước cổ. Đi đôi giày ba ta trắng. Bây giờ anh chẳng khác nào một thanh niên 16 tuổi cả. Nhìn nét trẻ trung của anh mà các hầu gái trong nhà cũng nghiêng mắt nhìn.

Dinh thự riêng tổng thống Pháp,

- Chào công chúa và cậu Kito _ mọi người trong nhà đều cúi đầu chào nó và anh. Anh nổi tiếng vậy, ai mà không biết chứ.

- Chị, anh!! _ một cô nhóc chạy ra ôm chầm lấy nó và anh. Đây là Lisa - con gái một của bố mẹ nuôi. Theo sau là một phụ nữ đã đứng tuổi nhìn nó với vẻ mặt âu yếm.

- Con chào mẹ _ nó cúi gặp người rồi nhanh chóng chạy lại chỗ người phụ nữ ấy.

- Con chào bác _ anh vui vẻ cười thật tươi.

- Lâu lắm mới gặp hai đứa đó. Nhớ hai đứa ghê _ bà ôm nó vào lòng rồi cười với anh. Bà là một người phụ nữ hiền từ, nhân đạo và rất thương gia đình.

28. Chap 26

- Dạ. À... hôm nay để con trở lại nấu ăn nha. _ nó cười khi khi. Nó nấu ăn cũng cho là tạm được đi, nhưng nó tập 1 buổi cho bữa ăn lần này.

Không để bà kịp trả lời, nó thẳng tay kéo Lisa vào bếp. Đi qua vài con đường, rẽ qua vài góc... cuối cùng nó cũng tới nhà bếp. Hôm nay nó có hứng với lại đang vui nên nó không ngừng hát hò cùng Lisa

- Em và chị nhất định phải làm thật ngon để bố bất ngờ nha __ Lisa huých vào eo nó. Cười nhẹ như gật đầu rồi nó và Lisa lao đầu vào các đồ ăn tươi sống trên bàn. Nó thì hí hoáy làm cá, còn Lisa thì nhanh chóng đọc cách chế biến và vài sách nấu ăn.

Sau một hồi vật lộn cùng đồng đồ dùng trong nhà bếp, cuối cùng kết quả đã có. Nhờ vài người hầu gái bưng phụ đồ ăn qua phòng ăn, nó và Lisa nhanh chóng lên mời cả nhà.

- Con chào bố __ nó và Lisa đồng thanh khiến cả nhà giật mình. Họ đang nói chuyện gì đó nhưng cũng theo nó xuống phòng ăn.

- Đồ ăn hai đứa làm đây á? __ anh ngạc nhiên mở to mắt. Không ngờ hai công chúa nhà mình có thể nấu ăn ngon như vậy á.

Nó và Lisa cười cười nhìn thái độ của anh rồi cũng nhanh chóng ngồi vào bàn.

- Nhìn hấp dẫn mà không biết có ăn được không nữa? __ ông trêu hai đứa con của mình rồi ăn ngon lành. Nó nghe xong thì xụ mặt ra, còn Lisa thì cười trừ.

Ăn uống ngon lành xong thì cả nhà đi dạo trong vườn. Vườn mùa đông se se lạnh. Trên các cành cây vẫn còn vương những bụi tuyết trắng phau. Ngồi nói chuyện một hồi thì nó và anh phải về, cùng lúc ông cũng phải đi làm.

- Lần này không có hai đứa kia nhưng mẹ yên tâm lần sau con sẽ lôi đầu bọn nó đi __ nó cười xòa rồi vẫy chào tạm biệt bà và Lisa.

Về đến nhà thì nó lại lao đầu vào làm việc.

- Khụ... khụ... __ nó ho mạnh rồi ôm tim mình đang đau. Nghe tiếng ho nên bác quản gia chạy nhanh lên phòng.

- Gọi bác sĩ mau __ bà hô lớn. Nhanh chóng sau đó có một hầu gái chạy đi gọi điện. Còn bà thì vào phòng đỡ nó lên giường.

- Con không sao đâu mà __ nó cười nhẹ rồi thiếp đi vào giấc ngủ. Bà khẽ lắc đầu. “Sao con không lo ỉnh?”

Ông bác sĩ khám xong rồi đưa nó hộp thuốc giảm đau, cùng vài loại thuốc khác nhau. Ông cũng không quên hỏi giục nó phẫu thuật. Nó không đáp rồi lặng đi. Chắc nó ngủ rồi.

Tại trường,

- Xin chào các bạn, mình là Trâm, các bạn có thể gọi mình là Davi __ một cô gái có mái tóc xoăn cúp đuôi với khuôn mặt sắc sảo mỉm cười. Thì ra lớp có học sinh mới chuyển tới. Mới thấy cô ta, mặt hấn đã biến sắc nhanh chóng.

Hắn im lặng rồi quay sang nhìn cái bàn trống mà nó hay ngồi. Người con gái trên kia không ai khác chính là mối tình đầu của hắn, người mà bỏ hắn để theo đuổi giấc mơ của mình. Tại sao bây giờ cô ta lại xuất hiện?

- Cô ới. Em có thể ngồi bàn kia được không ạ? __ cô nhẹ nhàng chỉ vào cái bàn nó hay ngồi. Ngay lập tức hai đứa bạn đứng lên phản đối. Hắn thì im lặng quay đi chỗ khác, Jun như hiểu tâm trạng của hắn nên bắt mắt nhìn lên cô giáo như ý không muốn.

Mặc kệ hai đứa nó và Jun thì bà cô vẫn xếp cô ta vào chỗ đó.

- Các em trật tự, dù gì đó cũng chỉ có một người ngồi nên không sao đâu __ bà cô mặt lạnh tanh rồi chỉ cô vào chỗ. Lúc đi ngang qua, Nari có thể nhận thấy ánh mắt kì lạ của cô.

- Anh không nhận ra em sao? __ cô ta quay qua hỏi hắn. __ Lần này em trở về là vì anh đó __ mắt cô tự dưng có một màng nước trong suốt bao quanh.

Ein và Nari không hẹn mà cùng nhìn nhau khó hiểu. Chuyện gì vậy?

Cuối cùng cũng được giả lao, Ein, Nari, hắn và Jun lôi nhau xuống căn tin.

- Cho em đi với __ Davi chạy theo bám lấy cánh tay của hắn. Hắn vẫn vậy, im lặng mà bước tiếp.

- Hai ca! _ Jun chạy lại chỗ Kin và Kun đang ngồi. Hai anh ngẩng mặt lên cũng ngạc nhiên không kém khi thấy Davi đang ôm tay hân. Có vẻ như thân mật thật!
- Chuyện gì vậy? _ Kin thay đổi hân thái độ bình thường nhìn Davi. Kun cũng không kém đi lại chỗ cô ta.
- Cô là ai? _ Kun vẫn lạnh băng nhìn đứa con gái đang bám lấy hân. Cô có vẻ run nhin thái độ của anh rồi ôm hân lấy hân.
- Em là Davi _ khuôn mặt xanh xao của cô nhìn hai anh chàng đẹp trai trước mặt.
- Ý tôi cô có quan hệ gì với nó? _ Kun hét lên. Anh giận lắm rồi. Hân để cho con người này tung hoành vậy sao?

29. Chap 27

- Em là người... yêu _ cô ta ấp úng nhìn anh. Anh nhếch môi rồi đá thẳng cái ghế bên cạnh mình. Âm thanh to ấy khiến cả căn tin đều hướng mắt về phía cả bọn. Nghe thấy tiếng động lớn Hali và Velia cũng chạy lại xem.
 - À... em tôi mới đi có 2 ngày mà thành ra thế này rồi _ Kin cười lạnh rồi ném cho hân và cô cái nhìn viên đạn.
 - Cô... không phải cô đi rồi sao? _ Velia chỉ vào mặt cô ta. Làm khổ em mình rồi quay về lúc em mình đang hạnh phúc. Quá quái!
 - Hai anh... bình tĩnh _ Ein và Nari cũng chạy theo hai người đi ra ngoài. Cả hai cũng không chịu nổi cảnh hân để cho cô ta muốn làm gì thì làm.
 - Cô đi ra _ hân hất mạnh tay mình ra. Cô ta đứng như trời trồng nhìn hân. Khuôn mặt hân lạnh tanh rồi quay phắt đi.
 - Em nên đi nói chuyện với hai ca đi. Hai người giận lắm đó _ Hali nhẹ nhàng khuyên hân. Chị cũng có biết sơ qua về Davi, cô là con gái của một tập đoàn lớn của thế giới.
- Hân không nói gì rồi bỏ đi. Hân đi vòng ra sau trường - nơi có hàng phượng tím mà hân và nó vẫn hay ra. Bây giờ hân không biết phải giả quyết ra sao nữa? Cô ra đi và để lại tim hân một vết thương khá sâu. Cứ ngỡ đã quên được cô nhưng tại sao lại xuất hiện ngay lúc này chứ, lúc mà hân đang hạnh phúc. Chọn ai đây? Chọn cô - một con người dịu dàng, dễ mến, người mà hân đã từng rất yêu. Hay chọn nó - một con người cá tính, mạnh mẽ nhưng bên trong đâu đó vẫn có sự yếu đuối, là người mà hân đang yêu.
- Vò đầu bứt tai một hồi rồi hân cũng bước vào lớp. Hân nhớ nó, hân muốn vào lớp để tránh những kỉ niệm của nó và hân ở đây.
- Anh đi đâu vậy? _ mới bước vào lớp mà đã bị Davi bám lấy. Hân nhăn mặt nhưng không nỡ đẩy cô ra, dù gì cô trở về cũng vì hân mà.
 - Mà không đi xin lỗi hai ca à? Hai ca giận lắm đó. _ Jun đẩy cô ra khỏi hân rồi hỏi. Jun cũng khá bức bối vì hân cứ im im.
 - Tao không có lỗi _ hân khó nhọc nặn ra từng chữ nhưng rồi cũng trưng thái độ ngông cuồng của mình ra. Davi đứng bên cười nhẹ.
- “Chát” Velia từ đâu đi vào tát hân một phát mạnh.
- Em thay đổi rồi _ buông một câu lạnh tanh sau đó cô đi ra ngoài. Định tới an ủi thằng em thì lại nghe được câu nói đó. Cô ta có gì tốt mà hân theo đuổi?
- Ôm cái má đang sưng tấy lên vì đau, hân khẽ nhăn mặt rồi đẩy cô ra. Ein này giờ vẫn đang quan sát hân, cô có thể hiểu cảm giác của hân nhưng có vẻ hân hơi quá rồi.

Mấy ngày sau đó hần vẫn vậy - im lặng, Davi thì cứ bám lấy hần, hai ca cùng Hali và Velia thì chẳng nói gì cứ thấy hần thì mặt hầm hầm. Chuyện này đương nhiên là giữ bí mật không cho nó biết rồi.

Nó thì ngày càng yếu, bản thiết kế đã hoàn thành và bán ra thị trường. Sau đó, nó và anh Huy cùng về Việt Nam.

30. Chap 28

- A.... Thiên Bằng trở về rồi kìa _ một đứa con gái vui sướng.

- Bằng Tỷ về rồi, sắp có kịch hay _ một thằng con trai nhảy dựng lên có vẻ thích thú.

- Con nhỏ kia sớm muộn cũng die _ một đám con gái cười to đắc thắng.

“Gì vậy? Bộ có chuyện gì ở trường sao?” nó quay sang hai anh tỏ vẻ thăm hỏi. Nhìn khuôn mặt thoáng chút buồn nên nó cũng im bặt. Dù gì lát cũng biết mà.

“Reng...reng” tiếng chuông reo lên cùng lúc nó và hai anh vừa bước đến cầu thang. Nhìn thấy nó mấy đứa con gái bỗng trở nên vui sướng, còn bọn con trai thì reo hò cổ vũ. Riêng nó vẫn đực cái mặt ra vì không hiểu chuyện. Đang ồn ào thì không gian ấy trở nên im bặt.

- Chuyện gì vậy? Mấy người ồn ào quá đây _ Davi đang khoác tay hần đồng đánh xuất hiện.

- Cô bớt chảnh giùm _ Nari đi vòng ra sau nó, giọng đầy mỉa mai. Cô ghét con nhỏ kia lắm nhưng hai anh dặn không được rút dây động rừng mà phải đợi nó về giải quyết.

- Cô là cái thá gì mà tôi phải nghe _ nhỏ hất cằm khiêu khích. Hần nhìn thấy nó rồi cũng đẩy cô ta ra. Thì ra còn có tính người.

- Câm miệng _ nó nãy giờ im lặng nhưng bỗng dừng để âm thanh lạnh lẽo đến buốt sống lưng vang lên. Cô ta và mọi người xung quanh đều khẽ rùng mình.

- Cô là ai mà có quyền sai tôi _ cô ta vẫn cái mặt chững chững không biết. Nhìn thấy khuôn mặt đó mà hai anh, hai nhỏ bạn cùng thằng Jun chỗ muốn đâm một phát mạnh.

“Chát” ai đó tát cô ta. Mọi người đang nhìn xung quanh thì nhìn thấy ánh mắt hần vờn rõ một tia lửa điện.

- Anh... sao anh đánh em? _ cô ta nước mắt giàn dụa ngồi thụp xuống dưới.

Đang định nói gì thêm thì bà cô chủ nhiệm bước tới. Nó cũng chẳng muốn nói gì nhiều nên đi thẳng vào lớp. Nhìn thấy một cái giỏ màu đỏ trên bàn nên thuận tay vứt ra cửa sổ.

- Cô... cô làm cái gì vậy? _ cô ta chạy lại, mặt mày xám đen trừ chỗ còn in 5 dấu ngón tay hần. Nó cười khẩy rồi về chỗ ngồi. Hai anh đã về lớp rồi nên khung cảnh bớt ồn ào xú.

- Tôi đã nói mà không nghe. Cho chừa _ Ein vênh mặt đắc thắng.

- Anh... nó vứt cặp của em _ cô ta nước mắt lưng tròng chạy lại ôm hần. Nãy giờ toàn bộ hành động của cô ta đều bị nó nắm giữ.

- Nó? ý cô nói tôi à? _ đang định giơ tay ra tát cô ta thì bị ai đó giữ lại. Là hần, hần đang ngăn nó đánh ả kia. Nó cười khẩy hất mạnh cái tay của hần rồi đập mạnh vào lưng cô ta làm cô ta ôm chầm lấy hần.

“Chết rồi...” Nó quay mặt đi nhanh ra cửa. Nếu ai để ý kỹ sẽ thấy khuôn mặt trắng bệch cùng hơi thở gấp gáp của nó. Bệnh lại tái phát rồi, nó lấy trong túi ra một vỉ thuốc rồi uống nhanh. Nó đi thẳng ra vườn trường.

Nhìn xung quanh nó có thể biết rõ đã lâu không ai tới. Nhẹ nhàng bước tới cái thảm cỏ mà nó và hần hay ngủ, nó khẽ cười nhẹ rồi nằm xuống thiếp đi vì quá mệt. Lâu lâu tim nó nhói lên từng đợt làm khuôn mặt nó trắng bệch ra và vương vẩn vài giọt mồ hôi. Nó chỉ còn 2 tháng....

“Xào xạc...” nó giật mình tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng chân người. Ngồi nhồm dậy, nó đưa tay ôm lại phía bên ngực trái...

- Chuyện gì? _ nói với âm điệu lạnh lùng nhưng vẫn không bằng khuôn mặt lạnh lẽo đến đáng sợ của nó.

- Cô là ai? Hình như có quan hệ với anh Bin? _ cô ta nói giọng giễu cợt, tay thì vẫn đang nghịch mấy lọn tóc xoăn đuôi.

- Bộ anh ta là gì của cô? _ nó đứng dậy mặt đối mặt với cô ta. Bây giờ để ý nó mới thấy mặt cô ta trét đầy mỹ phẩm cao cấp cùng đôi môi đỏ chót nhờ vào son. Nó cười lạnh. Thì ra hán thích kiểu người này.

- Người yêu. Cô đi chậm thời đại quá khi không biết chuyện này đây _ cô ta cười tươi đắc ý. Người yêu? Nó đoán không sai mà.

- Thế à? Cô khéo chọn đây _ nó nhếch môi tạo thành đường cong quyến rũ. _ vì đụng vào người của tôi rồi.

- Cô... _ cô ta định giơ tay đánh nó nhưng bị nó nhanh chóng giữ lại. Không dễ để đụng vào nó đâu

- Chuyện gì vậy? _ hán từ đâu xuất hiện đằng phía xa. Cô ta nhanh chóng ngồi thụp xuống ôm khuôn mặt của mình rồi khóc nức nở. Lại diễn.

- Tôi hỏi có chuyện gì? _ hán hét to khi thấy cô ta khóc. Nó cười nhạt nhẽo rồi không quên để ý cô ta.

- Em... em chỉ muốn xin lỗi vì không biết... hai người là người yêu... nhưng chị ta không đồng ý... mà còn... _ câu nói lấp lửng của cô làm nó khó chịu. Lại giỏi bịa, nó ghét nhất loại này.

- Chuyện này phải không em? _ Tuy là giọng ngọt nhưng nó biết trong đó ẩn chứa bao nhiêu là căm giận. Thì ra vẫn còn biết nói chữ “em” cơ đấy.

- Tùy. Muốn nghĩ sao thì nghĩ _ Buông một lời lạnh lùng rồi nó khẽ nhếch môi. Lòng tin của hán hết rồi à?

- Thôi.. anh... đó là lỗi của em _ cô ta thút tha thút thít ra vẻ đáng thương. Tốt lắm, cô lấy được lòng tin của hán rồi.

- Em... sao em làm vậy? Chẳng phải Davi đã xin lỗi rồi sao? _ hán ra vẻ bức bối. Cũng đúng thôi, nó bây giờ chỉ là... người yêu cũ.

- Tôi đã nói muốn nghĩ sao thì nghĩ. Tôi chẳng quan tâm _ nó gần từng chữ rồi nhìn cô ta vẻ giễu cợt. Nó chỉ muốn được vui vẻ và hạnh phúc bên hán những ngày cuối của cuộc đời thôi, nhưng giờ nó biết là không được rồi.

- Em... thật là độc ác _ hán nói lạnh lùng rồi bế cô ta đi... bỏ lại nó ở đây. Hán đi rồi, đi thật rồi.

Trời đông ở đây se se lạnh, gió lồng lộng thổi vào cơ thể mảnh mai của nó. Nó nhìn bóng hán đã khuất dần sau dãy lớp học rồi tự cười bản thân.

- Em có bị sao không? _ anh Huy bước ra từ dãy lớp nó đang đứng. Nó lắc nhẹ đầu. Thì ra này giờ anh đứng sau dãy lớp đó. Vậy chắc anh nghe được lúc nó nói chuyện rồi.

- Đi vào lớp thôi. Thuốc của em đâu? _ anh lo lắng hỏi nó vì này giờ thấy nó mệt mà không uống. Nó lục lọi trong túi nhưng không thấy đâu. Như nghĩ ra được gì nó chạy nhanh đến bãi cỏ lúc này. Không được, nếu ai nhặt được thì sẽ biết bệnh của nó. Nó sợ hãi tìm kiếm khắp nơi. Anh cũng lo lắng không lém nhìn đứa em của mình.

- Tại... tại... sao không thấy? _ nó lấp ba lấp bắp, nó như muốn gục xuống. Thật ra lọ thuốc này chỉ có bên Pháp bán vì khá cao nên ít ai sử dụng, mà khổ nỗi nó chỉ có 1 hộp. Vì hộp thuốc có hạn sử dụng khá ngắn nên nó chỉ lấy ít sau này lấy tiếp. Bây giờ mất đi nó phải làm sao?

Tại phòng y tế,

- Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh không nên đến với cô ta. Bây giờ nhìn em đau khổ anh không thể chịu đựng được. _ đôi mắt hán ngập đầy sự hối hận. Nhưng hán nào biết nó bị oan, bị con nhỏ kia hãm hại.

- Hi. Không sao đâu ạ __ cô lắc đầu nguầy nguậy. Quay mặt vào tường, cô nhếch môi ranh mãnh vì kế hoạch thành công. Hắn cũng không để ý cô, chỉ nhìn lên bầu trời xanh ngoài cửa sổ rồi thở dài.

“Cộp” có tiếng gì đó trong túi cô. Hắn không để ý nên chẳng hề quay lại nhìn.

Khẽ cầm lọ thuốc màu trắng toát lòng cô bỗng thích thú kì lạ. Lúc này giằng co với nó, cô thấy lọ này rơi ra khỏi túi nó nên tiện tay đút luôn vào túi mình. Nhìn vào nhãn hiệu in trên bao bì - một nhãn hiệu nổi tiếng về tim mạch.

- Sao vậy em? __ hắn nhíu mày nhìn cô đang trân trân nhìn hộp thuốc. Cô khẽ lắc đầu rồi cười tươi.

- Anh... anh có thể quay lại với em không? __ cô ấp úng nhìn hắn - người mà cô rất yêu. Hắn hơi đơ vài giây vì cô dám táo bạo tỏ tình với mình.

- Đương nhiên __ hắn cười nhẹ nhàng, ánh mắt hắn bay giờ thoáng về âm áp, ân cần. Đặt một nụ hôn phớt lên đôi môi mà hắn từng nhung nhớ suốt mấy năm.

- Rin... Rin... mày sao thế? __ đang cùng đi dạo với hai con bạn cùng mấy anh thì bỗng dưng nó thấy khó thở. Khuôn mặt trắng bệch in lên khuôn mặt trắng mịn, đôi môi mỏng trở nên nhạt dần rồi tím bầm lên. Cả đám hết hoảng nhìn nó.

- Gọi... gọi taxi mau __ Kun hét lên. Ein ngoan ngoãn rút điện thoại ra gọi xe, vì hay đi taxi nên cô nhớ rõ số.

- Nari! Em lên xin thầy cho Rin nghỉ nhé. Còn Ein xin cho bọn anh nha __ anh Huy hạ lệnh. Hai đứa đang đứng đờ nhìn nhau, sao vậy? Nhìn ba người đưa nó đi mà hai cô không thể nào không lo lắng. Tại sao mỗi khi nó bệnh thì chỉ có 3 người họ được đưa đi? Dù gì hai cô cũng là bạn nó mà.

- Thôi. Đành nghe lời vậy __ Nari chán nản bỏ lên lớp, sắp vào lớp rồi nên phải đi nhanh thôi. Ein gật đầu rồi chạy về phía lớp mấy anh. Hên là cả ba học chung nên đỡ mất công nói nhiều. Cô về đến lớp thì cũng là lúc cô giáo bước vào.

- Xin cô cho Rin nghỉ tiết chiều nay ạ __ Nari tuy lời nói lễ phép nhưng thái độ của cô có thể hiểu được cô đang bức. Sau câu nói cả lớp rộ hẳn lên.

- Rin sao vậy? Hình như dạo này cậu ta khá mệt mỏi __ một đứa con gái đưa mắt lo lắng nhìn lên bàn cô ngồi.

- Ừm. Lúc này mình thấy anh Kin bế Rin chạy ra cổng, theo sau hình như có anh Kun với anh Kito. __ hs2

31. Chap 29

- Ủ. Mình cũng thấy, họ có vẻ sốt sắng và lo lắng lắm đấy __hs3

Nãy giờ hắn nghe rõ mồn một từng chữ nhưng vẫn xem như không nghe gì. Cô ta ác độc nên bị báo ứng là phải.

- Mày quá đáng lắm rồi __ Jun nói nhẹ nhàng nhưng trong câu ẩn chứa bao nhiêu gai nhọn. Nhìn vào đôi mắt cậu, hắn có thể cảm nhận rõ sự tức giận đang được kìm nén.

- Tao làm gì? __ hắn nhíu mày. Rõ ràng nó là người có lỗi mà sao ai cũng bênh cô ta vậy?

- Hừ __ Jun không đáp lại rồi đi thẳng ra phía Ein và Nari đang xin cô nghỉ đi thăm nó. Hắn nhíu mày với thái độ của thằng bạn thân.

- Em sẽ đi cùng hai bạn __ không đợi bà cô trả lời cậu kéo thẳng Ein đi ra. Ein thì kéo Nari đi cùng. Bà cô với cái đầu ngùn ngụt khói nhìn cả ba đứa, bà chưa đồng ý mà dám tự ý bỏ đi, đúng là coi trời bằng vung mà.

Hắn không tin vào mắt mình nữa, thằng bạn thân đang quay lưng với hắn sao? Nhớ lại khuôn mặt lạnh tanh của cậu nhìn hắn lúc này làm hắn có chút hụt hẫng.

“Mình quá đáng đến vậy sao?” hắn suy nghĩ mãi rồi quay xuống chỗ Davi đang ngồi. Cô rất thông thả cười tươi rói.

Hắn mỉm cười nhẹ làm cô và bao nhiêu trái tim trong lớp ngưng hoạt động.

- Sao rồi ạ? __ Kin lo lắng nhìn bác Ome bước ra từ phòng cấp cứu. Cái vẻ mặt lo lắng của ông có thể bị mọi người nắm rõ.

- Nguy lắm rồi. Ta không biết sẽ ra sao nữa __ Ome lắc đầu nhìn thân hình bé bỏng của nó đang nằm trên giường bệnh trắng toát. Nhìn nó ngày một yếu, ngày một suy sụp ông đau lắm, ông sợ sẽ không tròn trách nhiệm của mình - đứa con thứ ba ông yêu quý.

- Cháu sẽ cố gắng ạ. Nhưng tính con bé chắc bác hiểu? __ Kun nhướn mày nhìn nó. Anh cũng không hiểu nổi tại sao nó lại muốn kéo dài cuộc phẫu thuật này. Có vẻ nó sẽ làm gì đó trước khi phẫu thuật.

- Đương nhiên. Sau 1 tuần nữa chắc chắn ta sẽ tận tay phẫu thuật cho con bé __ ông danh mặt lại. Nhận được cái gật đầu của ba anh ông mới thở dài bước đi.

- Anh... Rin nó bị sao ạ? __ Ein, Nari và Jun hồng hộc chạy vào hàng ghế mấy anh đang ngồi. Tuy đã cấp cứu xong nhưng nó vẫn đang quá yếu nên chưa thể vào thăm. Nhìn nét mặt khó hiểu của cả ba vì mấy anh đã dặn không cho ai biết chuyện nó đang ở đây mà.

- Em dò sóng điện thoại Rin __ Nari lắc lắc cái điện thoại vẫn còn đang có cái chấm đỏ nhấp nháy. Kun chau mày lại, anh quên mất cái điện thoại của nó. Công nhận bọn nhóc này khôn lỏi ghê.

- Khá khen ấy nhóc __ anh Huy vỗ tay, nhưng mặt vẫn không có một tí biểu cảm nào.

- Rin bị bệnh gì? Sao mấy anh giấu bọn em? __ Jun lo lắng nhìn vào căn phòng trắng. Tuy không có tình cảm đặc biệt với nó nhưng cậu sẽ tạm thời chăm sóc nó thay hắn.

- Không có gì nghiêm trọng cả chỉ là sốt thôi __ Kin cười trừ. Tuyệt đối phải giữ bí mật giúp nó, cả ba anh đã hứa với nó rồi nên chắc chắn phải giữ lời

Ba đứa nhỏ nheo mắt nhìn nhau. “Anh Kin nói dối phải không?” bọn nó thầm nghĩ nhưng không có tư cách để hỏi.

- Tiểu thư đã tỉnh ạ __ một cô y tá đáng người thanh mảnh bước ra chào mấy cô chiêu, cậu ấm ở ngoài. Kun và Kin gật đầu rồi đi vào trong đóng cửa lại. Anh Huy thì ở ngoài canh bọn nhóc.

- Em muốn vào __ Ein đẩy nhẹ cánh cửa thì bị Huy giữ lại. Nét mặt anh nghiêm nghị làm cho nhỏ có chút sợ.

- Ba đứa nhóc đang ở ngoài. Có vẻ họ nghi ngờ rồi __ Kin thở dài nhìn đứa em gái tiều tụy trên giường.

- Họ sẽ không sao đâu. Em sẽ thu xếp nhanh __ Rin cười nhẹ cảm ơn hai anh. Nó biết thời gian của nó không còn nhiều, nó biết mọi người sẽ lo lắng nhưng.. chuyện của nó vẫn chưa xong.

- Em nhanh lên. Anh không muốn mất em __ Kun ôm nó vào lòng, anh biết nó đang bị một cú sốc lớn về tinh thần như vậy sẽ ảnh hưởng không ít đến bệnh.

Nó siết nhẹ cánh tay ôm anh hai, đôi mắt nó đã ngấn lệ. Nó mong sẽ kết thúc sớm. Nhìn sang anh ba nó ngồi dậy tới ôm chầm lấy anh. Hai anh, em sẽ không sao đâu!

- Mọi người vào đi, nhẹ nhàng thôi nha Rin vẫn còn yếu lắm __ Kin và Kun bước ra mà lòng nặng trĩu.

- Con bé sao rồi? __ giọng nói ồm ồm phát ra từ đằng sau bức tường. Chỉ nghe qua giọng mà ba anh có thể biết rõ người đó là ai.

- Con chào ông __ cả ba cúi đầu chào người ông đáng kính. Tại sao ông lại ở đây? Tuy đã trao quyền lại cho nó nhưng ông vẫn tiếp tục điều hành mọi thứ vì nó còn đang đi học và ông biết rõ bệnh của nó.

- Chào các con __ ông bước ra cười nhẹ nhàng rồi quay sang xoa đầu ba anh. Đằng sau ông là bốn người vệ sĩ vest đen.

- Rin sẽ khỏe nhanh thôi ạ __ Nét mặt Kun dần ra chút xịu. Nó và hai anh là ba đứa cháu cưng của ông nên ông rất thương, khi biết tin căn bệnh của nó, ông không hề tức giận nhưng ông luôn động viên nó cố gắng.

“Con sẽ cố khuyên em phẫu thuật sớm ạ” tin nhắn được Kin gửi qua máy ông. Ông nhận được cái điện thoại, đọc cái dòng tin trên máy ông cười mỉm.

- Chúng con chào ông __ ba nhóc này giờ vẫn còn đứng hình khi được tiếp xúc gần như vậy với ông. Ông gật nhẹ đầu rồi đi thẳng đến căn phòng trắng nó đang nằm.

“Sao không ai vào?” nó nằm trong mà bốn chồn không dứt. Rõ ràng hai anh sẽ nói để mấy đứa vào thăm mà. Đang suy nghĩ vẫn vơ thì cánh cửa hé mở. Nó giữ bình tĩnh rồi quay đầu lại xem.

- Ông? __ nó tưởng mình hoa mắt nên dụi dụi hai con mắt tím to. Ông cười hiền rồi đến xoa đầu nó.

- Cháu nhanh chóng phẫu thuật đi. Ông sẽ luôn phù hộ cho con __ ông cười hiền rồi kéo cái ghế đến ngồi cạnh nó. Nhờ có giọng nói mà nó có thể chắc chắn đây là ông. Nó cười nhẹ gật đầu. Ông không nói gì mà im lặng nhìn đứa cháu gái thân yêu như đang dần mất sức sống.

- Mai con nghỉ học, ông sẽ xin phép. Khi nào khỏe mới được rời khỏi bệnh viện __ như biết trước tính nó nên ông nghiêm nghị. Ông không muốn chuyện này xảy ra lần nào nữa.

- Dạ __ nó gật đầu. Đúng là chỉ có ông mới ra lệnh cho nó được. Sau đó, ông đi ra rồi tiến thẳng về phòng bác Ome. Còn bọn kia thì nháo nhào chạy vào thăm nó. Đứa cắt bánh, đứa gọt trái cây, đứa rót nước... hiện tại nó chả khác gì một bà hoàng.

Hai ngày sau,

- Em lên lớp đây __ nó bước lên cầu thang rồi tạm biệt hai anh. Nghỉ hai ngày rồi nên nó thấy khỏe hơn nhiều. Hai anh gật đầu rồi để nó một mình lên lớp.

- A... Thiên Bằng đi học kìa __ một đứa con trai hét lên làm cả lớp quay sang nhìn nó.

- Nghe nói cậu bị bệnh? __ một đứa khác chạy lại hỏi thăm. Hai ngày nghỉ liên tiếp của nó làm mọi người rất lo. Nó khẽ gật đầu rồi về chỗ mình.

- Khỏe chưa mà đi? __ Nari chống cằm nhìn con bạn của mình.

- Mày khỏi lo __ nó cười nhẹ rồi ngồi xuống bàn.

“Rầm” một lực mạnh tác dụng lên bàn nó. Nó đang đọc sách rồi cũng chau mày quay sang nơi phát ra tiếng ồn.

- Davi đâu? __ hần hét lên làm cả lớp giật mình.

- Không biết __ khi nhận ra là ai nên nó lại dán mắt vào cuốn sách dày. Hần như muốn điên lên trong khi nó bình thần vừa đọc sách vừa nghe nhạc

- Không còn cô thì còn ai có thể bắt Davi chứ __ tia lửa giận hần lên xung quanh tròng đen của hần. Đây không phải là lần đầu nó bị hần nói to tức giận nhưng nó vẫn có chút e dè trước thái độ này.

- Nhảm nhí. Cậu nghĩ tôi hèn hạ? __ nó cố gắng giữ nét bình tĩnh trên khuôn mặt sắc sảo này. Không ngờ có một ngày hần lại vì con nhỏ đó mà nghĩ xấu cho nó, vậy mà đã từng nói sẽ yêu nó mãi mãi đó. Con trai các người đúng là những tên lừa đảo.

- Cậu có thôi đi không? Cậu thì biết cái gì mà nói __ Ein tức giận đập bàn. Đến cô còn không ngờ hần làm vậy, Bin, Bin luôn quan tâm, chăm sóc và yêu thương Rin đâu rồi?

- À. Các cô cũng là đồng lõa cả thôi. __ hần nhếch mép khinh khỉnh nhìn tụi nó. Đang định nói thêm nhưng hần cảm nhận được có vật gì đó bay lại phía này. Nhanh chóng hần tránh vật kia khi chỉ cách nhau vài milimét.

“Phập” một mũi dao găm nhọn cắm phập xuống bàn nó. Nó neohà nhìn về phía con dao lao tới.

- Mày làm trò gì thế? _ hấn nhướn mắt nhìn Jun. Đúng vậy, con dao lúc này là do cậu ném về phía đó, cậu muốn cản lại thằng bạn thân của mình đang dần đi sai lối.

- Chẳng phải tao đã nói mày quá đáng lắm rồi sao? Mày nghĩ gì mà lại đi nói Rin bắt con nhỏ đó vậy? _ Jun bước tới rút con dao găm ra rồi nhét lại vào túi.

- Quá đáng? Từ khi nào mày về phe tụi nó vậy? _ hấn càng ngày càng thấy thằng bạn mình chống lại nó. Tuy trước giờ là bạn thân nhưng cậu vẫn không chống lại hấn như vậy.

32. Chap 30

- Tao không ở phe nào cả. Ok mày. Mày bỏ Rin tao sẽ thay mày chăm sóc cô ấy _ Ánh mắt cậu sáng lên một tia lửa giận nhìn hấn. Nói xong cậu kéo tay nó và hai cô bạn vẫn đang còn đờ như con chim cu đi.

“Thay tao chăm sóc?” hấn khinh thường câu nói đó. Chẳng phải đã nói cô ta không xứng vậy sao hấn vẫn tức giận khi nghe câu nói này. Hấn không dám quay đầu lại, nếu quay lại hấn sẽ không tìm được bản thân mà đến ôm nó mất. Bây giờ đáng lẽ hấn đang vui mới phải chứ, vì hấn đã bỏ nó, từ giờ có Jun rồi hấn sẽ đỡ thấy có lỗi hơn.

- Lúc này cậu nói nhằm gì vậy? _ Nari tay xoay xoay cốc nước cam trong tay. Lúc này, Jun kéo tụi nó ra khỏi trường rồi kêu xe đến chỗ ra quán cà phê này.

Cái tên “Lỗi Nhịp” của quán cà phê làm nó dâng lên cảm xúc khó tả. Tuy nằm giữa trung tâm của một thành phố lớn, nhưng nó lại mang phong cách âm áp lạ thường. Cả quán cà phê như hòa mình vào màu nâu của gỗ ngập tràn trong quán, từ bức tường, trần nhà, sàn gỗ đến bàn ghế.

- Hi. Tôi nói thật, từ nay tôi sẽ thay hấn chăm sóc Rin _ cậu cười cười đáp lại rồi quay sang xem thái độ của nó. Nó không trưng mấy loại biểu cảm như thường ngày mà là khuôn mặt không cảm xúc. Không buồn, không giận khi người mình tin tưởng lại nghĩ xấu mình thì đúng là không bình thường.

- Nay mày không sao chứ? _ nhận thấy sự im ắng khác lạ của mọi người nên Ein lôi chuyện ra tám.

- Tao thì bị sao được. Đáng lẽ tao không nên đặt quá nhiều niềm tin vào cậu ta _ Nó lắc đầu cười trừ rồi nhâm nhi li cappuchino màu nâu sữa trước mặt.

- Con nhỏ xảo quyệt đó không ngờ lại lấy được niềm tin của hấn đấy _ Nari cười lạnh.

- Trước kia, cậu ta chưa bao giờ như vậy _ ánh mắt Jun rời khỏi li cà phê trước mặt mà quay sang cửa sổ ngắm dòng xe tấp nập qua lại.

Một lần nữa, cái khoảng lặng ấy lại được mấy con người náo nhiệt thường ngày tạo nên. Mỗi người mỗi suy nghĩ mỗi cái nhìn khác nhau về đời sống nhưng duy nhất một điều là ai cũng lo cho nó.

- Bọn mày không cần lo cho tao. Mày nghĩ tao sẽ chịu thua con nhỏ đó sao? _ Nó cười gian rồi quay lưng bước đi _ Tao mệt tao về trước nha, để tao trả tiền luôn. Mai gặp _ Nó cười xòa nhìn mấy đứa bạn còn đang phân tích câu nói của nó.

- Cô chủ về nhà sớm vậy? _ bà quản gia từ tốn ra đón nó.

- Cháu mệt nên về sớm. Ai tới gặp con thì bà kêu con chưa về nha _ nó cúi đầu chào lại rồi đi thẳng lên phòng. Hiện tại nó chỉ muốn không gian yên bình.

Sáng chủ nhật,

- Xin lỗi vì làm mất thời gian của anh _ nó đứng dựa vào cái cây trong công viên. Sáng nay nó ăn mặc theo phong cách cá tính thường ngày. Cái áo phông dài che đi cái quần đùi màu đen. Đôi boot đen cao đến mắt cá cùng cái mũ snapback đỏ.

- Có chuyện gì nói mau __ hấn gắt gỏng. Mới sáng sớm hấn đã nhận được tin nhắn của nó hẹn ra công viên có chút chuyện. Không chần chừ hấn thay đồ rồi chạy ra đây luôn.
- Tôi sẽ thả Davi với điều kiện __ nó cười lạnh.
- Tôi biết mà, Davi bị cô bắt mà còn chối __ hấn nhìn nó khinh thường.
- Làm người yêu tôi trong một tuần. __ nó cười nhẹ để lộ hàm răng trắng muốt. Chả là tuần sau trường nó được nghỉ nên nó muốn kiếm trò chơi xú. Tiếc là con Nari và Ein phải qua Pháp có chuyện nên nó mới nghĩ ra cách này
- Cô thật dễ tính. Nhưng ok bắt đầu từ mai __ hấn chả thèm liếc mắt nhìn nó mà đi thẳng.

Hai hàng nước mắt dài lăn trên má của cô gái đứng dựa vào gốc cây. Nó khóc, đây chẳng phải là lần đầu nó khóc ở nơi công cộng à? Nó khóc nhưng không nức, không sụt sịt. Trái tim nó đang rỉ máu từng đợt.

Không ngờ hấn có thể vì cô ta mà làm người yêu hờ ợt đùa dễ tính. Hấn có thể vì cô ta làm tất cả ư? Vậy nó mất cơ hội rồi à? Đúng rồi, trong tim hấn bây giờ đâu còn nó mà thay vào là con nhỏ Davi kia.

Nó chạy nhanh đến con xế Renevo Roadster màu đỏ đang đậu trước công viên. Vì sự xuất hiện của xế hiếm nên có nhiều người lia mắt vào nó - chủ nhân của xế hiếm. Chẳng nói gì, nó vội lau nước mắt rồi lao xe đi vào không khí.

Hấn vừa biến khỏi trường thì nó cũng mất hút . Chẳng ai biết nó đi đâu. Hai nỗi cơn thịnh nộ bùng bùng. Bởi hai người quá hiểu tính anh . Lạnh lùng với người nhưng với người thân , nhất là nó thì anh luôn dịu dàng tuyệt đối . Và anh cũng chỉ chiều theo ý một mình nó mà thôi . Mọi người chạy đôn chạy đáo để tìm tung tích nhưng vẫn biệt tăm .

Bầu trời buổi chiều thật đẹp . Đôi mắt nó mơ màng mở ra , nhìn cảnh vật xung quanh . Mọi thứ vẫn thế , từ cái cây to , thảm cỏ xanh . Mọi thứ vẫn nguyên vẹn nhưng sao chỉ có thời gian là thay đổi , nó nhanh đến nỗi con người ta không kịp nhìn thấy . Ngồi hồi lâu nó uể oải đứng dậy . Tạm biệt nơi này , tạm biệt ngày nó nằm cùng hấn ở đây Tất cả đều nên tạm biệt rồi !

33. Chap 31

* Ngày thứ nhất

Buổi sáng không khí thật trong lành . Nó thức dậy thức dậy từ rất sớm . Chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ , từ những hộp quà . Một bó hoa hồng .

Xe hấn đậu trước cổng nhà nó từ khi nào . Lon ton chạy ra từ trong nhà . Tay cầm hộp quà , tay cầm bó hoa . Nó nhìn hấn cười thật tươi dù hấn chẳng nhìn nó lấy một lần . Đưa quà và hoa cho hấn , nó lại cười nói .

- Tặng anh .
- Tại sao – Hấn nhìn nó khó hiểu
- Chẳng phải nói rồi sao , một tuần này tôi sẽ học cách yêu một người . Tôi thấy con trai thường hay tặng quà cho con gái khi tỏ tình nhưng tôi không thích . Ai tặng cũng được miễn nhận là được rồi . – Nó nói rồi chui tọt vào xe hấn , hấn lại một lần nữa chẳng hiểu chuyện gì . Nhưng vẫn nhận quà
- Cô muốn đi đâu
- Nhà anh . – nói gẩn gọng chỉ hai từ rồi nhén luôn cái tai tai nghe lên tai

Hấn định mắng nó điên à nhưng nhìn dáng vẻ trẻ con , cộng thêm nụ cười tươi của nó làm hấn không tài nào thốt lên lời được . Đột nhiên nó quay sang làm hấn giật mình muốn lác luôn tay lái .

- Này anh chở tôi đến siêu thị nhé !

Hắn không biết nó định làm gì nhưng vẫn làm theo ý nó .

Tốt nhất là nên chiều ý của con quỷ này nếu không biết nó sẽ làm gì Davi, thôi thì cứ kệ .

Chiếc xe lao nhanh ra đường lớn rồi phóng hút đến siêu thị lớn của thành phố . Nó và hắn bước xuống xe ai cũng nhìn , vài người còn bàn tán này nọ . Khiến hắn khó chịu ra mặt , còn nó chỉ cười toe toét . Hắn nhìn nó khó hiểu vội lên tiếng hỏi mặc dù chẳng muốn tí nào

- Hôm nay cô bị gì vậy sao cứ cười suốt .

- Tôi cho anh thấy đi chơi cùng quỷ là thế nào . Sao anh còn hỏi .

Nó nói xong chạy biến luôn vào trong , đi qua dang hàng này đến dang hàng khác . Thứ nào cũng được nó cho vào xe . Đi tới chỗ chọn cà chua . Nó thì hí hửng chọn , còn hắn thì đứng nhẩn mặt như khỉ mắc phong . Cô bán hàng thấy nó vừa lựa vừa cười liền nhìn hắn . Cô đưa cho nó miếng cà chua , bảo nó thử . Hắn vừa đẩy xe đi tới cũng được cô đưa ột miếng . Miệng còn buôn câu khen ngợi .

- Vợ chồng hai cháu thật đẹp đôi .

Hắn vừa nghe xong liền quay sang nhìn cô bán hàng lắc đầu tỏ ý không phải . Nó thì vui hơn , gật đầu tỏ ý cảm ơn cô rồi đi ra tính tiền .

Chiếc xe dừng trước ngôi biệt thự to đùng chỉ có mình hắn ở . Quấn gia và người hầu thấy hắn về liền cúi chào . Nó theo hắn chào mọi người xong thì chạy biến vào bếp làm hắn đi kiểm muốn hút hơi . Mọi người đang làm bếp thì nó nhảy vào khiến họ chẳng hiểu cái gì hết liền quay sang nhìn nó . Nó chỉ cười trừ rồi nói gì đó với họ . Mỗi người nhìn nhau cười cười rồi đi ra ngoài . 1 tiếng trôi qua nó vẫn lì lợm trong bếp với những món ăn của mình thật say sưa . Hắn đứng từ xa nhìn cái dáng nhỏ ấy cứ lui hui chạy tới chạy lui . Hết cắt rau lại tới nêm canh thật khiến cho người khác tò mò với sự thay đổi một 180 độ của nó . Mới hôm qua còn lạnh như cục băng mà hôm nay lại hiền , hồn nhiên trong sáng như một viên pha lê xinh đẹp , thuần khiết . Nhận thấy có ánh mắt đang nhìn mình . Nó quay lại thì bắt gặp hắn đang nhìn nó . Cười một cái thật tươi nó đem thức ăn ra bàn .

Hắn lịch sự ngồi xuống thưởng thức , miệng chưa kịp ăn thì đã nói

- Sao cô lại nấu ăn cho tôi .

- À chuyện này hả , tôi muốn học cách làm vợ một ngày . Tôi muốn nấu thử cho chồng mình ăn . Tôi muốn nhìn thấy chồng mình ngồi ăn những món ăn do mình nấu rồi tấm tắc khen ngon như trong phim Hàn ấy . Mặc dù tôi chẳng thích xem mấy phim đó tí nào . - Giọng nó ảm áp , dịu dàng cứ chạy vào tai hắn , cứ thao thao bất tuyệt

- Anh ăn đi .- Nói rồi cười lém lỉnh , khoé mi nó bỗng chốc ươn ướt , Nó lui vào trong rửa mặt rồi quay lại .

Hắn dùng đũa gấp miếng thịt đầu tiên sau khi nghe nó thuyết giảng . Miếng thịt vừa đưa vào miệng đã phun ra cái vèo . Nó nhìn thấy liền ngây thơ hỏi - khó ăn lắm hả ?

Hắn lườm nó một cái thật sắc , tiện tay nhén miếng thịt khác vào miệng nó . Giọng bực tức

- Cô ăn đi

Nó vừa nhấp nhấp miếng thịt , miệng lẩm bẩm đủ để mình nghe . " Được mà " . Quay lại nhìn hắn cười cầu hoà , nó muốn biết mùi vị mấy món đó ra sao thôi . Vì mọi thứ thứ bây giờ cho vào miệng nó chỉ có một vị duy nhất nên rất khó nhận biết nó khó ăn ra sao, thật ra vì căn bệnh mà nó đã mất dần vị giác. Đôi mắt nó long lanh như hai viên thủy tinh lấp lánh dưới ánh nắng . Ngồi nài nỉ hắn ca buổi mới chịu thử thức ăn cho nó . Nào là món này mặn như muối , món kia ngọt như đường . Canh chua thì chua như giấm . Rau luộc thì cứng như gốc cây . Trứng chiên thì còn lòng đỏ chưa chín Bao nhiêu từ chê bai đều được hắn đưa ra hết làm nó xấu hổ chỉ biết cúi gằm mặt . Thật ra thì màu sắc đều rất tốt, chỉ có đều là vị ăn của chúng đều thay đổi

Dọn xong đồng chiến trường mà nó vừa làm ra , Ai trong nhà cũng nhìn cho nó vài cái nhìn không mấy thiện cảm , lúc đầu là ai xông xáo vào bảo mọi người ra ngoài để mình nấu , còn bảo là nấu xong sẽ dọn

đẹp vậy mà bây giờ lại nằm ngủ ngon lành tại phòng khách . Hấn vừa xem tivi vừa nhắm nui tách trà , nó thì lại cuộn tròn trong tấm chăn bông đặc ở phòng khác . Đôi môi lâu lâu lại mím lại lại như đang kìm nén thứ gì đó . Hấn tuy chẳng chú ý đến nó là mấy nhưng vẫn luôn quan sát từ cử động của nó . Đôi tay trắng trẻo bị trầy vài vết sứt nhỏ nhưng chủ nhân của nó lại vô tâm không để ý . Hấn vừa xột lại vừa đau . Thật ra cảm giác này là gì . Nhìn thấy nụ cười hồn nhiên trên môi nó thì tất cả mọi oán hận trong lòng hấn hầu như tiêu tan biến mất nhưng nhất thời hấn không thể nào tha thứ được cho nó mà thôi . Cứ mặc nó muốn nghĩ hấn là người thế nào cũng được .

Trời về chiều mọi thứ thật đẹp. Hấn đưa nó đi về . Đối với nó ngày đầu tiên trôi qua thật thích . Nó được học cách nấu ăn cho chồng , được chồng la mắng , được tỏ tình , được tặng hoa tặng quà cho người mình yêu . Nhưng tất cả chỉ trong một tuần , một tuần thôi . Một tuần thì mọi thứ sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó . Đúng như thời gian trước đây khi nó chưa vào trường . Nó chưa biết tình yêu là gì ? Một tuần để nó có thể khắc ghi được những khoảnh khắc đẹp vào tim vào trí não . Dù con người ta chết đi thì trong trí óc của họ vẫn có những khoảnh khắc đẹp không bao giờ mất .

Đưa nó về xong , hấn lại lái xe về nhà . Nhìn hộp quà vứt đại ở băng ghế sau . Hấn cảm thấy có chút tội nên đem lên phòng . Bên trong là chiếc áo sơ mi được hấn mở ra nhìn qua loa rồi vứt tại góc bàn . Thật tiếc nếu như con người ta có thêm tí tò mò nữa thì thật tốt biết bao . Vừa định nằm xuống giường thì Jun đẩy cửa bước vào . Cậu nhìn hấn một cái rồi gật đầu chào . Hấn cũng chỉ gật đầu nhẹ rồi thôi . Ra hiệu cho Jun nói .

- Mày với Rin sao rồi?

- Không sao cả . Hết tuần này thì đường ai nấy đi .

- Mày thật quá đáng

- Tao quá đáng? Tao quá đáng hay là cô ấy quá đáng

- Tuỳ mày muốn nghĩ sao thì tuỳ , nhưng tao khuyên mày một câu thôi ” Đừng vứt bỏ thứ quý giá nhất đang bên cạnh mà lấy thứ không có giá trị để sao này người hối hận chính là mày” – Nói xong Jun đi ra ngoài mang theo cơn giận trút lên cánh cửa kêu một tiếng rổ to . Hấn ngồi đó với đồng hồ đeo tay to đùng . Đạo gần đây vì chuyện của nó và Davi khiến Jun giận hấn mấy ngày

Ngoài trời lại bắt đầu mưa và lạnh . Thời gian gần đây hình như trời se lạnh thì phải . Sắp tới đông rồi còn gì .

34. Chap 32

*Ngày thứ hai

Vẫn như ngày hôm qua , trên tay là bó hoa hồng trắng , tay kia là hộp quà màu đen. Nó đi từ từ ra ngoài , vẫn phong thái ung dung bất cần đời . Cái dáng vẻ ấy hình như đã ăn sâu vào trái tim nó mất rồi . Tim chợt nhói lên vì đau . Nhưng rồi cũng biến mất khi hấn nhìn nó . Đưa hộp quà cho hấn cùng bó hoa . Hôm qua nó tặng hấn bó hồng đỏ.

Miệng cười cười nhìn hấn , đầu đó vài nét cười xuất hiện trên nét mặt của trẻ con . Miệng nó chúm chím như một búp hồng vừa hé nở với màu đỏ thắm nhưng không quá đậm . Vẫn là câu nói ấy .

- Tặng anh

Hấn không nói gì chỉ im lặng nhìn mấy món quà nó chuẩn bị . Mở cửa cho nó vào , chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi nhà nó . Tai vẫn nghe những bản nhạc violin buồn nhưng tâm trạng nó lại rất thoải mái . Quay qua nhìn hấn , hôm nay hấn mặc áo sơ mi xanh với quần jean mài rách trong thật bụi nhưng vẫn rất đẹp trai . Nó còn bụi hơn hấn khi chọn ình cái quần đùi jean cùng áo phông trắng. Mái tóc đen được nó vén gọn ra sau để lộ rõ cái móc lai xanh nhạt . Mang theo đôi giày boots đen nhìn cực chất. Nhưng lại lạ , nó vừa

ngồi xe , tay vừa đung đưa theo điệu nhạc . Hấn nhìn nó khẽ mỉm cười , nụ cười dành cho nó từ khi Davi xuất hiện .

Hấn không biết tại sao nó lại thay đổi , nhưng có lẽ như thế này sẽ tốt hơn . Tốt cho nó , cho hấn và cho tất cả mọi người . Nhưng sao khi nghĩ về điều kiện một tuần , một tuần kết thúc tất cả hấn lại thấy đau . Đau lắm như trái tim bị ai đó bóp nghẹn , đau hơn cả khi Davi mất cách đây năm năm vậy đó. Không khí trong xe bỗng chốc lại trở nên ngột ngạt , nó chìm đắm trong những suy nghĩ , những bản nhạc riêng của mình . Hấn cũng chìm trong những suy nghĩ riêng về cuộc sống này , về Davi và đặc biệt là về nó ..

- Đến trung tâm mua sắm nhé . - Nó phá tan không khí im lặng trong xe khi hấn cứ im lặng , . Hấn không nói gì chỉ gật nhẹ đầu rồi lao xe về phía trước.

Chạy một đoạn khá xa , hấn mới dừng xe lại . Chiếc xe đỗ trịch vào bãi đỗ của khu mua sắm . Mọi người ra vào tấp nập , nghe nói hôm nay hình như là có trò chơi gì đó rất hay , nó mới vừa đọc thông tin trên mạng từ sáng . Cầm tay hấn lôi vào trong như mẹ dắt trẻ vậy á . Mọi người ai cũng nhìn nó với hấn , không chỉ có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành mà còn mang đậm phong thái của những người cao sang . Chỉ cần nhìn đồ họ mặc trên người thôi . Tuy đơn giản nhưng số tiền thì không phải ít ỏi gì . Đúng là giàu có khác . Lựa quá trời đồ nhưng chẳng bộ nào vừa ý , đến chỗ bán hàng trang sức , nó chợt nhớ là nên mua vài sợi dây chuyền .

Những mẫu hàng mới nhất được đưa ra cho nó và hấn xem . Hấn không có hứng thú với mấy thứ này nhưng nhìn cách lựa chọn đồ của nó . Đôi môi lâu lâu lại mỉm lại , lúc lại phồng lên trong thật đáng yêu . Hấn cũng bắt đầu nhìn vào những món trang sức bày ra nhưng chẳng thấy cái nào đẹp mặc dù là những mặt hàng mới nhất . Mẫu cuối cùng cũng được bày ra cho bọn nó xem . Đây là sợi dây chuyền đặc biệt vừa làm cách đây hai ngày , viên đá vừa mới được khai quật ở châu Phi vừa chuyển về nước cách đây hai tháng . Nó và hấn vừa nhìn vào đã ưng ý ngay . Chẳng cần hỏi giá cả nó đã bảo gói ngay . Rồi cầm cái thẻ quẹt một cái . Người bán háng nhìn hấn hoài nghi khi bạn gái mua đồ mà chỉ đứng đó nhìn đúng là trai thời nay là thế . Cô mạo muội nhìn nó hỏi

- Hai người là vợ chồng à , nhìn thật đẹp đôi .

- Vợ chồng? đẹp đôi lắm hả chị?

Cô bán hàng gật đầu lia lịa làm nó phì cười . trả lời cô

- Không phải đâu , Muốn lắm chứ nhưng mà người ta hông chịu .

- Nói xong nó chạy biến luôn làm hấn đuổi theo muốn hụt hơi .

Dừng lại nơi tập trung đông người , hình như họ đang chơi gì đó . Giải mật mã thì phải .Hấn vừa chạy tới kịp , thì bị nó kéo đi vào đám đông . Mọi người cũng tránh qua một bên nhường đường ., Cặp đôi vừa rồi cũng bó tay với cái kết này rồi , Nó nhìn hấn , hấn nhìn nó . Nó lại nhìn anh MC đang nói , hỏi nhỏ

- Quà là gì vậy ?

- Một cặp nhẫn của nhà thiết kế M rất nổi tiếng . - anh tự hào nói

- Tụi em tham gia được không ?

- Được , nhưng nó rất khó đó . Rất nhiều người ở đây không giải được .

- Umh - nó chỉ Umh một tiếng rồi kéo hấn lên chỗ cái kết được đặt , giọng thách thức hấn

- Anh mở được nó không ?! Nếu không thì tôi mở

Hấn bị nó kích thích liền cãi lại

- Tôi thua cô chắc .

- Tôi đâu có biết , có mở hay không

- nó nói rồi cười cười , làm trái tim của mấy người con trai phía dưới như bị cướp mất . Hấn tức tối nhìn nó trả lời cái chắc nịch

- Mở thì mở .

cái kết gồm tám chữ số . nhưng lại biến hóa khôn lường .15 'trôi qua hần vẫn chưa mở được . Nào là số 456879 , rồi lại 789564 Nhưng không tài nào mở ra . Thấy vậy nó liền buồn câu chăm chọc nhằm làm hần điên lên . trông hần điên thật thích .

- IQ anh không cao như tui tưởng rồi .

Vừa bị nó kích , vừa bị chọc tức điên hần lên tiếng thách thức nó mở

- Có ngon thì cô mở đi

Nó chỉ cười nhìn hần , giọng dịu dàng cuốn hút lấy người đối diện là hần

- Mở thì mở .

Nhìn hàng chữ số dài nó cũng không chắc mình có mở được không chỉ tại thích chọc hần mà thôi. Đưa tay lên cái kết nó bấm một hàng sáu số 123456 . Đột nhiên cái kết kêu cái " cạch " rồi mở ra . Mọi người ai cũng nhìn nó như sinh vật lạ , hần cũng vậy , mà ngay cả nó , nó còn không tin là mật mã đơn giản đến thế . Nhận lấy cặp nhẫn trong tay nó hí hửng đi lại kia chụp hình lưu niệm với công ty , hần cũng đi theo sau nó . Mỗi người một chiếc nhẫn đeo vào tay mình .

Hai viên đá loé sáng lên dưới ánh đèn máy ảnh như gắn kết hai con người lại với nhau trong 4 ngày còn lại .

Ngày thứ hai trôi qua thật nhanh , nó cầm trên tay mấy tấm hình mà mặt hớn hở , hình này nó sẽ làm kỉ niệm . Kỉ niệm một tuần hần đi chơi cùng quý . Đưa nó về nhà xong , hần lại lái xe về nhà mình . Cầm hộp quà nó tặng cùng bó hoa , bỏ đại trên bàn làm việc chẳng hề nhìn tới . Lại thật tiếc cho họ khi bỏ qua một tia tò mò kia .

Hần ngồi thừ ra đó , đôi mắt nhìn vào một khoảng không tâm tối . Thật ra hần cũng đang rất phân vân . Hần không biết thật ra giữa nó và Davi ai mới quan trọng với hần .

Ngoài trời gió rất nhiều , gió xào xạt cuốn lá trên cành bay đi , nhưng cây và lá vẫn luôn yêu gió nên không hề oán trách .

35. Chap 34

- Này nhóc! __ Kin và Kun bước vào phòng nó.

- ??? __ nó nhướn mày nhìn hai anh. Khi nào hai anh cũng dính với nhau nhỉ?

- Mau phẫu thuật đi __ Kun nghiêm giọng nhưng có phần dịu dàng. Anh biết rõ nó mất vị giác, mất luôn cả cảm giác về nhiệt độ. Cứ tình trạng này thì nó không sống được mất.

- Hết tuần này thôi mà __ nó lắc lắc tay anh Kun, mắt thì long lanh như cú con. Chủ Nhật tuần này là hạn chót của việc phẫu thuật. Bỏ qua chủ nhật thì mãi mãi nó sẽ không phẫu thuật được nữa. Và đương nhiên nó biết dù nó có đồng ý hay không thì mọi người cũng bắt nó phẫu thuật.

- Càng sớm càng tốt. Đừng để anh phải chích thuốc mê rồi đưa em đi đó __ Kin hừ mạnh rồi quay đi. Ai cũng lo cho nó mà nó chẳng quan tâm gì cả.

Nó hiểu tính hai anh nên cũng chẳng đáp chất lại như bình thường. Nhẹ nhàng đeo lại cái tai phone màu trắng rồi nó lại lăn ra ngủ.

"1 giọt... 2 giọt..." nó khóc. Đây có thể được coi như là điệp khúc của nó hàng đêm kể từ khi từ Pháp về. Một công chúa tài giỏi, là 1 thủ lĩnh tài ba vậy mà nó lại yếu đuối khi đối diện với sự thật.

"Cạch" tiếng đóng cửa phòng nó nhưng đương nhiên là nó không biết vì nó đang đeo tai phone. Hai anh lắc đầu ngán ngẩm rồi cũng lui ra ngoài.

- Gần 1 tuần rồi mà nhóc vẫn như vậy __ Kin thử dài. Anh biết rõ hai hôm nay nó đi chơi với hần và đương nhiên cả lí do hần đồng ý quyết định này.

* Ngày thứ ba .

Mặt trời đã lên đến đỉnh của những toà tháp cao nó mới mở mắt thức dậy . Bầu không khí buổi sáng thật thoải mái hay do dư vị của biển lúc khuya . Vscn xong xuôi , chọn ình một bộ theo hướng cá tính. Mang giày quay hậu vào chân . Nó cầm hoa và quà tiến về phía xe hần . Vẫn như thường lệ hần đứng chờ nó trước đầu xe . Nhận quà của nó xong thì chở nó đi . Chiếc xe cứ chạy như vậy cho đến khi dừng lại . Nhiều người ra vào tấp nập . Vé bán không xuể . Nó và hần đi vào trong với hai vé xem phim kinh dị trên tay , cùng một đồng bắp rang với hai ly coca trên tay . Ngồi trên hàng ghế đầu tiên . Với hiệu ứng 3D nó như được chạm vào những nhân vật trên màn hình thật thích . Buổi xem phim kết thúc khi nó được một phen la hét kinh người rồi ôm chặt lấy cánh tay hần khi con khủng long giờ hàm răng nhọn hoắt của nó về một nhân vật trong rạp . Thật ghê , hần bị nó ôm cứng không buông nên bất lực đành để yên . Nhìn nó giờ cứ như con mèo nhỏ yếu đuối vậy .

Xem phim xong thì nó lại lôi hần đi ăn chè ở mấy quán lề đường . Hai người không biết ăn bao nhiêu món ở các quán ăn lề đường . Chụp rất nhiều hình . Mà toàn là hình nó tự sướng chứ có thấy hần chụp đâu . Cố gắng lắm nó mới nhờ người khác cầm giùm máy ảnh chụp nó với hần . Nó thì cười hần thì cứ như khỉ ăn ớt trông buồn cười đến sợ . Năng buổi trưa thật gắt , áo nó gần như là ướt hết vì hết chạy chỗ này đến chạy chỗ kia . Hần theo sau cầm đồ cho nó . Dừng lại ở chỗ của chú bán kẹo bông gòn. Nó cứ đứng đó nhìn mà không biết thứ ấy là gì . Mãi sau hần mới chịu nói cho nó nghe . Đó là kẹo .

Nó bảo chú bán cho hai cây thật to , nó một cây hần một cây . Nó vừa ăn vừa ngắm nhìn những màu sắc trên cái khay đựng những cây bông gòn khác . Kẹo ngọt để lại dư vị trên đầu lưỡi nó . Ngọt như mật ong .

Xe hần dừng trước cửa nhà nó , nó chào tạm biệt hần rồi đi vào . Đột nhiên hần ôm nó từ phía sau . Mũi cố gắng hít lấy hương nước hoa trên người nó . Mùi nước hoa thật dễ chịu khiến hần không tài nào buông ra được . Tạm biệt nó ra về.

36. Chap 35

*Ngày cuối cùng

Tuy hôm nay mới là ngày thứ tư trong điều kiện nó đưa ra nhưng nó muốn thời gian dừng lại . Dừng lại tại đây , nó muốn lưu giữ khoảnh khắc đẹp này mãi mãi trong tim .

Ngồi trước bật thêm nhà , nó chờ hần đến . Vẫn là áo sơ mi, quần jean nhưng hôm nay hần kết hợp một cái áo khoác da đen phía ngoài . Chiếc xe dừng trước mặt nó . Hần bước xuống nhìn nó cười . Hôm qua hần đã thức suốt một đêm để suy nghĩ rồi . Người hần cần thật sự là nó . Là 5 . nó chứ không phải Davi.

Nó không quan tâm thái độ lạ của hần lắm . Đưa cho hần hộp quà và bó hoa , rồi leo lên xe ngồi . Buổi cuối cùng nó muốn chơi thật đã . Chiếc xe lao đi trong sự ngóai nhìn của mọi người với tốc độ kinh ngạc . 10 sau chiếc xe dừng trước khu vui chơi . hần bước xuống cầm tay nó đặt vào chứ không phải là nó nắm tay hần lôi đi như mọi khi nữa . Rất muốn hỏi hần sao lại thay đổi thái độ với nó nhưng rồi lại thôi vì nó muốn hần cầm tay nó dắt đi . Cầm tay nó đi hết ngày hôm nay .

Trò đầu tiên tại nó chơi là đu quay . Mua hai vé rồi leo lên đó ngồi . Vòng quay cứ từ từ quay bánh nhưng vòng quay của thời gian . Quay lên cao rồi lại xuống thấp . Ngồi trên đu quay nó chăm chú nhìn khung cảnh xung quanh, ngồi từ đây nó có thể nhìn rõ mọi thứ trong thành phố

Sau khi chơi đu quay xong thì hai đứa dắt nhau qua tàu lượn. Chiếc tàu cứ chạy , nó thì đuổi theo dòng suy nghĩ của mình. Nó nhớ, nó nhớ rõ cái hôm nó và mọi người chơi tàu lượn bên Nhật. Nó còn nhớ rõ hần có thể đoán trúng phóc điều nó nghĩ. Sau khi đi hết một vòng quanh công viên thì chiếc tàu cũng dừng lại.

Nhiều người đi ngang qua còn trầm trồ , khen ngợi vẻ đẹp trai của hắn . Mấy cô gái xinh cũng không khỏi thêm thường mà mắt hình trái tim , long lanh nhìn hắn .

Tất cả mọi trò cảm giác mạnh hầu như được nó với hắn chơi sạch , chỉ còn trò Nhà ma là chưa vào . Lượng lự hồi lâu , nữa muốn vào, nữa lại chẳng dám . Hắn thấy nó thế cũng không nói gì nhiều , dẫn nó qua trò khác .

Bên trong khu vui chơi rộng và hiện đại khinh khủng . Vừa thấy cái trò đập chuột hay thỏ gì đó nó đã bay lại ngay mua cho nó với hắn mấy cái về chơi . Dùng toàn bộ sức, nó cầm búa đập quá trời . Mọi người đi qua lại cũng đứng lại nhìn hắn với nó , bởi vẻ ngoài của họ cứ như diễn viên Hàn quốc ấy . Vài người còn đứng lại chụp hình . Chơi đã đời thấy trò đó không vui nó quay qua chơi gấp thú . Nhén mấy cái đồng xu vào trong, bắn hắn gấp thú cho nó .

Hắn vừa gấp vừa bị nó cứ mấy cái đau điếng khi gấp hụt con nó chỉ , nhưng chỉ cười hì hì chứ không cáu giận . Cuối cùng sau một hồi đấu tranh vật vả với cái máy ấy . Tốn cả đồng tiền mua thẻ thì nó với hắn cũng thu được chiếc lợi phẩm duy nhất là một chú cáo trắng rất xinh .

Thấy chỗ kia rất đông người , con có cả tiếng nhạc nữa . Hắn với nó cũng tò mò đi lại xem . Chén chúc trong đám người đứng đó nó với hắn cũng vào được . Bên trong là một buổi hòa nhạc nhỏ giữa cây đàn violin với cây piano . Nó thích thú nhìn cây đàn violin màu đen đó . Khi người ta đàn xong . Mọi người bắt đầu bỏ những tờ tiền lẻ vào cái nón của ông lão ngồi đàn piano . Hình như ông ấy bị mù thì phải .

Nó ái ngại nhìn hắn , rồi kéo hắn lần la đến chỗ ông lão .

Miệng nói gì đó , sau ra nói với hắn thật lớn .

- Anh biết đàn piano đúng không

Hắn chỉ gật đầu nhẹ với nó . Rồi tiếng lại cây đàn . Nó dìu ông lão vào trong đứng , ra hiệu cho cậu bé vừa kéo đàn violin cầm nón lên , chuẩn bị đi vòng quay . Tay nó cầm cây đàn vi ô lông trên tay , miệng cười xòa nhìn hắn nói .

- Hợp tấu nhé !

Hắn hiểu ý nó , liền đánh những nốt nhạc đầu tiên . Tiếng đàn piano vang lên rất lâu tiếng violin mới kéo dài , ngân vang . Hai người hai cảm xúc khác nhau , chơi hai loại dụng cụ khác nhau , nhưng giờ đây họ như là một , cùng chìm đắm vào bản nhạc của mình . Tiếng violin buồn réo rắc thì tiếng piano lại nhẹ nhàng và vui vẻ . Cả hai cùng nhau hợp tấu thành một bản nhạc hay hơn bao giờ hết .

Tiếng đàn dừng , mọi người vỗ tay đôm đốm còn có cả những lời khen ngợi hết lời . Số tiền cậu trai trẻ đi vòng quanh cũng được kha khá , nó và hắn cũng bỏ vào đó một số ích biểu ông lão nhưng ông lại từ chối , ngược lại còn cảm ơn bọn nó nữa chứ .

Tạm biệt ông lão nó và hắn đi kiếm thứ gì đó ăn . Ngồi dưới gốc cây to nhồi ổ bánh mì hắn đưa cho nó cùng chai nước suối . Hắn vừa đi đâu đó về còn cầm theo cái máy ảnh ,hỏi nó

- Này chụp hình không ?

Nó nghe tới cũng hí hửng bỏ dở ổ bánh mì lại chạy lại chụp hình . Hai người tạo thật nhiều kiểu , nào là cảnh nó néo mặt hắn, hắn bẹo má nó như một cặp tình nhân thật sự . Tấm ảnh đẹp nhất vẫn là tấm hắn hôn nhẹ lên gò má nó . Chụp xong hết tất lại nhồi tiếp ổ bánh mì . Hắn thì cứ ngồi ngắm nó ăn , làm nó chẳng được tí nào đành bỏ dở , ngồi nói chuyện với hắn .

- Này , ngày mai là sinh nhật anh đúng không ?

- Ừ

- Anh có mời tôi không, mà thôi không mời cũng được nhưng tôi vẫn sẽ tặng quà cho anh như mấy hôm nay vậy . Hôm đó anh phải thật đẹp đó . Đừng vì chuyện gì không vui mà làm cho ngày sinh nhật của mình trở nên buồn nha . Anh nhớ đó .

- Cô làm như sắp đi xa vậy á , sao nói nhiều thế . Bình thường đâu có vậy ?

- Này anh có xem mấy món đồ tôi tặng không đó – nó bị câu hỏi của hấn làm cho ngờ nên lảng sang chuyện khác. Xin lỗi, có vẻ như ngày hôm đó nó sẽ không thể chứng kiến hấn thêm một tuổi rồi.

- Có nhưng mà coi mới có hộp đầu à .

- Vậy anh thấy thứ gì trong đó không ?

- Không

Câu trả lời của hấn làm nó bất ngờ , chẳng lẽ hấn không thấy thứ gì ngoài cái áo đó sao . Nỗi thất vọng xâm chiếm lấy trái tim nó , nhưng nó lại nhanh chóng tan biến

- Này Rin tôi có chuyện muốn với cô .

- Anh nói đi . – Mắt nó lơ đãng nhìn đồng hồ điện thoại . Sắp tới giờ rồi . Nó sắp đi rồi.

- Thật ra ... thật ra thì

- Anh đi mua kem cho tôi ăn nhé ! – nó vội cắt ngang lời hấn , nó không muốn hấn nói câu tôi hận cô , hay đại loại là tôi muốn kết thúc chuyện này Vì nó muốn , muốn giữ lại chút kỉ niệm đẹp giữa nó với hấn .

- Ừ . – hấn không nói gì chỉ đứng dậy đi mua kem cho nó .

Hấn vừa quay đi thì nó nhanh chóng nhảy lên chiếc xe phân khối lớn do anh Kim tới đón.

Máy bay cá nhân mang kí hiệu M1 vừa cất cánh . Lia mắt nhìn cảnh vật nơi này một lần nữa . Giọt nước mắt nó khẽ lăn dài trên hai gò má . Kun lau nước mắt cho nó , giọng ảm áp .

- Không sao đâu! phẫu thuật xong em có thể khỏe lại , có thể về thăm mọi người mà !

- Hai anh gửi lời lại cho hai con nhỏ kia giùm em nha. __ nó nháy mắt nhìn hai anh rồi vẫy tay đi lên máy bay

Nó chỉ gật đầu không đáp . Máy bay bay ngày một xa , xa dần rồi khuất mắt .

37. Chap 36

Hấn trở lại chỗ nó ngồi với hai cây kem ốc quế trên tay , nhưng nó đã biến mất . Hấn cứ nghĩ là nó đi vệ sinh nên ngồi đó chờ . 5 , 10' , 20' trôi qua nhưng nó vẫn không quay lại . Điện thoại gọi nó cũng không liên lạc được . Nó đã biến mất , biến mất khi hấn chưa kịp nói câu ” Anh xin lỗi ” chưa kịp nói câu mình quay lại nha em . Đẳng xa một cô nhóc 8, 9 tuổi gì đó chạy lại chỗ hấn , trên tay còn cầm một cái hộp quà nhỏ .

- Chú đẹp trai , chú có phải tên Triết Anh không ạ?

Hấn đang bực tức tìm kiếm nó nên không để ý đến lời cô bé ấy . Cô bé vẫn kiên trì hỏi hấn

- Chú đẹp trai chú có phải tên Triết Anh không ạ !

Hấn bây giờ mới chú ý đến lời của cô bé , gật đầu nhẹ tỏ ý là phải . Cô nhóc vội tiếp lời .

- Lúc này có cô xinh đẹp nhờ cháu gửi chú cái này. À, cô ấy nói cô ấy tên Băng á.

Hấn chỉ im lặng nhận từ tay cô bé cái hộp ấy , cô bé cũng giống nó chạy biến đi . Biến mất thật rồi .

Bỏ hộp quà vào xe hấn về nhà , Davi ngồi ở phòng khách chờ hấn từ bao giờ , gương mặt cô ta xanh xao , mắt đỏ hoa sưng húp vì khóc . Hấn nhìn cô rồi cất tiếng

- Em về đi anh mệt , an toàn là tốt

Rồi đi một mạch lên phòng . Davi đứng đó gọi hấn , hấn quay lại nhìn cô giọng giận dữ .

- Anh biết rồi, biết hết rồi . Em về đi mình chia tay .

” Rầm ” âm thanh vang dội từ cánh cửa phòng rộng nhưng lạnh lẽo . Kết thúc rồi , hết thật rồi . Người anh yêu bỏ anh mà đi người anh không yêu lại quay về tìm anh . Mở hộp quà lúc này cô bé đưa , Hấn lấy trong đó ra một lá thư .

” Chào Triết Anh,

Anh biết không thời gian qua là thời gian mà em vui nhất , nhớ nhất và có nhiều kỉ niệm đẹp nhất vì em được sống thật với mình , với tính cách cũng con người của mình . Lời hứa trước đây em hứa , em xin lỗi vì không thể thực hiện được

Em trả Davi lại cho anh , em muốn anh hạnh phúc với người anh chọn . Hãy nhớ là bên anh luôn có em dù thế nào .

Kết thúc sớm hai ngày là quyết định của em nên anh đừng buồn , đừng trách mình nhé . Em muốn có một sinh nhật thật vui .

Happy birthday Triết Anh yêu dấu!

Tạm biệt anh”

Đọc dòng cuối của lá thư mà hần như mất hồn. Nó bỏ hần thật sao?

[Guess it's true, I'm not good at a one-night stand

But I still need love cause I'm just a man

These nights never seem to go to plan

I don't want you to leave, will you hold my hand?

Oh, won't you stay with me?]

Tiếng nhạc chuông điện thoại của hần reo lên hồi hã.

- Gì?

- Mai sinh nhật có mời tao không? __ tiếng thằng Jun từ bên kia vọng lại.

- Không. __ hần đang bực thì cậu còn hỏi câu nhảm nhí. hần buông nhẹ câu nói nhưng ẩn chứa sự lạnh lùng đến khó tả. Sau khi trả lời hần cũng cúp máy luôn

Sáng hôm sau cả nhà hần như nhộn nhịp hần lên, thì hôm nay là sinh nhật hần mà.

- Cậu chủ chưa gì đã có nhiều quà quá rồi nha __ bác quản gia cười hiền nhìn một sắp hộp quà màu đen của nó.

- À.. dạ __ hần cũng suýt quên mấy món quà này. Đợi bác quản gia ra ngoài thì hần cũng lôi mấy hộp quà ra xem.

” Anh này

Anh có nhớ lúc anh bắt em xưng hô là anh-em không? Thật ra lúc đó em chỉ gọi Anh trong tên Triết Anh của anh thôi. Nhưng khó lắm khi nói em đó, nhưng bây giờ em biết xưng hô anh-em rồi nhỉ? Thời gian em không đi học em nhớ anh lắm anh biết không? Anh là người như thế nào em không cần biết . Anh có yêu em không? Em không muốn biết câu trả lời. Nhưng em vẫn muốn nghe , nghe anh nói mình quay lại nha em như trước đây anh từng chở em đi chơi . Đưa đi những nơi mà em chưa đi . Cảm giác lần đầu tiên được đi cùng anh khiến em đập loạn xạ anh biết không?

Mấy ngày nhìn anh cười cùng Davi em đã cố gắng chấp nhận rằng mình thua cuộc nhưng sao trái tim em vẫn đau . Vẫn rỉ máu từng ngày .

Đối với em anh luôn là tất cả nhưng anh đối với em là gì , là bạn . Là người yêu hay người xa lạ . Em sắp đi xa rồi , không còn nhiều thời gian viết thư cho anh như thế này nữa đâu . Nhưng em sẽ viết thư cho anh trong một tuần này thôi . Em muốn hỏi anh câu này nhưng không dám hỏi . Giờ em lại muốn hỏi nó đây . Nếu đọc được thư anh hãy trả lời em ngay vào ngày mai nhé

Vỹ này , nếu như thời gian em không còn nhiều nữa chỉ còn một tuần thôi anh có yêu em như trước đây anh nói với Davi không anh .

Em chờ câu trả lời của anh nha . Yêu Anh ”

Tâm trạng hần giờ chẳng mấy lạc quan , lá thư thứ hai cũng được hần đọc qua .

” Khóc thật nhiều!

Anh biết câu này chứ , em đã từng như thế ấy . Nhưng hết tuần này em sẽ không như thế đâu . Không khóc chỉ cười thôi . Cười để xua tan đi nỗi đau , mặc dù em có anh trong một tuần nhưng trái anh vẫn không ở đó mà hình như đã trao cho Davi rồi .Hơi thất vọng một tí nhưng không sao em sẽ chống vui lại thôi .

Khi em biến mất anh đừng khóc nhé . Em tôn trọng quyết định của anh .

Em không ép buộc anh vì em yêu anh . Thế thôi .

Vẫn câu hỏi cũ em hỏi anh nha ”

- Khóc thật nhiều , em làm tim tôi đau đấy em biết không thà em cứ mắng cứ giận cứ chửi tôi chứ em đừng biến mất khỏi tôi như thế này . Trái tim tôi không biến mất đi vì Davi mà vì em , em đã lấy nó đi rồi . Quay lại đi , trả tim lại cho tôi đi . Em sẽ về đúng không ?

Hần ngồi đó tự đọc thoai một mình nếu như người ngoài nhìn cứ nghĩ là hần không bình thường . Nhưng hần sẽ không quan tâm đến điều đó vì nó không quan trọng . Quan trọng là nó có quay lại không , trở lại để một lần nữa trả tim lại cho hần không ?

” Chồng yêu!

Triết Anh cho em gọi anh như thế nhé , một lần thôi . Một lần là đủ rồi vì em không chắc mình sẽ sống đến khi nào.

Hôm qua anh có vui không ? Cặp nhãn ấy đẹp phải không ? Em vui lắm , cứ nghĩ đến em lại vui . Nó như thứ chứng minh rằng chúng ta là vợ chồng ý nhỉ mặc dù là không phải . Em không muốn viết nhiều đâu ,nên chỉ nhiều đây thôi .

Em vẫn hỏi anh câu hỏi cũ nhé . Còn một ngày thôi anh nhớ trả lời đấy ”

Tại sao em không chờ nghe câu trả lời của anh?

- Tại sao em lại đi?

- Em không muốn làm vợ anh sao? Chẳng phải em muốn kêu anh bằng chồng sao?Anh nhớ món ăn của em , anh nhớ nụ cười của em sao em không trở về? Ngày sinh nhật của anh phải có em cùng thổi nến với anh chứ . Cùng cắt bánh với anh . Còn nhiều thứ anh muốn cùng em làm lắm , nhiều lắm.

38. Chap 37

Tiếng bước chân ngày một nhiều . Nắng ngoài kia vẫn đang đùa giỡn cùng gió với mây nhưng sao trong phòng này mưa lại nhiều đến vậy , lại lạnh đến vậy . Tiếng gõ cửa phòng hần . Quần gia bước vào , trên tay là hộp quà . Một hộp quà đặc biệt .

Ein nước mắt đầm đìa chạy từ ngoài vào , Jun và Nari chạy phía sau cố ngăn cản nhỏ lại nhưng chẳng được gì bởi sự tức giận , nỗi đau đã lên đến cực điểm thì không cách nào ngăn cản được .

Bác quần gia từ phòng hần đi ra chỉ biết lắc đầu . Chưa bao giờ bà thấy hần khóc từ khi bà chăm sóc hần đến nay. Chưa khi nào hần thảm đến mức đó . Thật sự cô gái đó quan trọng đến thế sao . Đạp tung cánh cửa . Ein chạy vào . Nước mắt ngấn nước mắt dài túm lấy cổ hần mà đánh mà cào cào . Miệng nhỏ không ngừng rít lên những từ thảm độc .

- Đồ khốn trả Thiên Băng lại cho tôi . Anh là đồ khốn là đồ ***** , vô liêm sỉ , đồ giả dối , đồ quỷ dữ sao anh không chết đi . Trả Thiên Băng lại cho tôi .

- Tôi xin lỗi

- Anh xin lỗi thì Rin có sống lại được không ? Cậu ấy có thể cười với tôi được không ?- Nhỏ nói rồi gục mặt vào lòng ngực của Jun mà khóc. Mắt Nari cũng ngấn nước nhưng hầu như không hề có một tiếng động nào

- Không sống , cô ấy làm sao? Cô ấy bị gì vậy? Tại sao tôi lại không biết gì hết ? – Hấn gầm lên như con thú dữ. Gương mặt thống khổ tột cùng

- Rin mất rồi . Ca phẫu thuật không thành công . Tất cả là tại cậu , trước đây tôi đã từng khuyên cậu nhưng chính cậu là người cố chấp , là người không muốn nghe , không muốn hiểu lời khuyên ấy . Tất cả mọi chuyện là do cậu , do cậu mà ra . – Jun nói xong thì kéo Ein và Nari đi. Nari chỉ biết thở dài.

Hấn lao ra khỏi phòng khi 3 đứa vừa đi , Gương mặt lấm tấm nước mắt . Hấn khí lạnh toát ra từ người hẳn . Sinh nhật còn ý nghĩa gì nữa khi nó mất rồi . Nó bỏ hẳn thật sao . Mất rồi thật sao . Chiếc xe lao nhanh trên đường lớn chạy nhanh đến mức cảnh sát cũng phải né vào mà không dám rượt theo . Chiếc xe vẫn chạy , chạy mãi không có điểm dừng .

Không khí biển thật thích , cảm giác thoải mái hơn rất nhiều . Trên tay hẳn lấp lánh thứ gì đó phản chiếu dưới ánh nắng . Chiếc nhẫn đẹp như chủ nhân nó không biết trân trọng . Đau khổ đủ rồi mới nuối tiếc . Lấy trong túi ra lá thư chưa đọc từ hộp khăn . Sóng biển vỗ vào bờ , vang tung tóe dính lên mảnh giấy ấy vài giọt nước hay do nước mắt người rơi .

39. Chap 38

- Này! Mày học ngành nào thế? _ Jun từ đâu nhảy đến đập đầu hẳn. Đã một năm trôi qua kể từ cái ngày ác mộng đến với mọi người.

- Ngu! Kinh tế _ hẳn cốc lên đầu Jun rồi bỏ đi.

Sau khi nó mất hẳn bắt đầu trở nên hư hỏng, ngày nào cũng ăn nhậu rồi lại đến bar uống rượu, đua xe. Nhưng nhờ có Jun, có Ein và cả Nari hẳn lấy lại được động lực và trở lại như bình thường. Nhưng có ai biết, hằng đêm hằng ngày tìm hẳn vẫn rỉ máu từng đợt.

- Ha ha. Vậy cùng ngành với tao nè _ Nari đi sau cùng Ein. Tuy là có mất bằng tốt nghiệp đại học loại giỏi của nhiều đại học danh tiếng trên khắp thế giới nhưng cô và nhỏ vẫn muốn học thêm.

- Uầy vậy cả 4 đứa mình cùng học chung rồi _ Ein nhe những cười.

- Bà xã biết cả anh học ngành kinh tế luôn à? _ Jun chạy lại khoác vai Ein. Hấn và Nari thì trợn ngược mắt nhìn hai người ngoài hành tinh sống.

- Bọn mày.... _ Nari lấp bắp không nên lời rồi chỉ nhận được tiếng cười của hai đứa nhân vật chính.

- Ủ. Hôm qua tao mới của được Ein đó _ Jun hí hửng. Còn Ein thì ôm bụng cười.

Cuối tiết học

- Thôi tao về nha _ Ein vẫy tay rồi kéo Nari đi. Lúc này nhỏ có nhận được tin nhắn của anh Kin. Nhưng anh nói chỉ có hai đứa được đến nhà anh thôi.

- Chào hai tiểu thư _ mấy cô hầu gái đứng xung quanh chào hai đứa nó.

- Em chào anh _ hai đứa cúi đầu lễ phép nhìn hai anh. Sau khi nó mất, hai anh cũng qua Anh ở.

- Ừm. Hai đứa ra vườn nha. có bắt ngờ đấy _ Kun cười hiền. Bọn nó nhanh chóng cúi đầu rồi đi ra ngoài.

- Lâu rồi không gặp _ vẫn cái giọng đấy. Vẫn cái giọng lạnh lùng mà không ai quên được.

- Rin? _ Nari chớp chớp mắt như không tin vào mắt mình. Đối diện với cô bây giờ là một cô gái có làn da trắng mịn, mái tóc đen có mớ lai xanh, đôi môi đỏ mọng cùng cái mũi cao. Duy chỉ có đôi mắt màu tím ấy là khiến cô nhận ra nó.

- Xin lỗi vì tao về quá trễ __ nó ngồi vắt vẻo trên cây.
- Không phải... mày đã.... __ Ein này giờ vẫn còn chưa bình tĩnh lại được.
- Ừm. Lần đó thật ra tao chưa chết nhưng tao muốn điều trị dứt điểm nên mới nói như vậy __ nó cười xòa. Nghe nó nói mà cả hai mới nhận ra đã 1 năm rồi mà chưa hề có bài báo nào đăng thông tin công chúa của Mikado mất.
- Nhưng... sao một năm thôi mà mày thay đổi nhiều thế? __ Nari cũng không tin vào mắt mình được nữa, trước đây nó đã đẹp rồi mà bây giờ còn đẹp hơn nữa. Những đường nét trên khuôn mặt nó sắc xảo hơn, hoàn mỹ hơn.
- Hi. Đây mới là mặt thật của tao. Sorry vì bình thường tao đeo mặt nạ __ nó le lưỡi nhìn hai đứa.
- Mày... __ Ein nhảy phóc lên cây cóc đầu nó. Nó chỉ cười xòa rồi cả ba kéo nhau lên phòng tâm sự.
- Lần này về mày sẽ ở lại lâu chứ? __ Nari dựa lưng vào tường nhìn nó. Haizzz, cô là con gái mà còn mê khuôn mặt thật của nó huống gì con trai.
- Ừm. Tao sẽ đi học với tụi mày. Mai tụi mày bắt đầu đi học lại đúng không?
- Ừm. Ngành kinh tế __ Ein hí hửng cười.
- Mai tao cũng đi. Nhưng đừng nói ai biết tao về nha __ nó nháy mắt nhìn hai con bạn. Hiện tại nó vẫn chưa dám đối mặt với hắc. Nhận được cái gật đầu của hai đứa rồi tụi nó lại lúi chúi trên trời dưới đất ra tám.
- Xin chào __ nó vẫn giữ nét lạnh lùng như bình thường. Jun và hắc thì mở to mắt ngạc nhiên, có lẽ do lần đầu gặp người đẹp như vậy.
- Cô là bạn của hai đứa nó? __ Jun chỉ chỉ vào hai đứa bạn đi phía sau. Ủa, nó mới đi có một năm mà không ngờ bọn nó thân nhau đến vậy.
- Tôi là Thiên An __ nó gật đầu nhẹ rồi đi thẳng lên lớp. Có lẽ nó sẽ thoải mái hơn khi tiếp tục đóng kịch như vậy?
- Cô là người nhà Mikado? __ hắc nhướn mày nhìn thẳng vào đôi mắt tím huyền bí, hắc cảm nhận được đôi mắt này giống hệt nó.
- Ừm __ nó cười nhạt rồi về chỗ. Còn hắc thì vẫn dõi mắt theo nó.

Tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng nó vẫn luôn để ý hắc. Nó vẫn chưa có đủ dũng cảm để nói với hắc “Xin lỗi! Đó chỉ là giả dối”. Khi bên Anh dưỡng bệnh, nó vẫn được Bun báo cáo chi tiết về lũ bạn và hắc. Mỗi khi biết tin hắc gây gỗ, đánh nhau thì nó lại khóc nức lên. Đương nhiên nó biết lí do hắc như vậy, lí do mà hắc suốt ngày uống rượu.... chỉ vì muốn quên nó. Nhưng khi hắc đê bình tĩnh trở lại... hắc còn có thể chấp nhận sự thật này không? Chấp nhận nó đã lừa dối hắc không?

- Này! Đi ăn thôi. Làm gì mà đực cái mặt ra vậy? __ Ein đập vai nó. Nó giật mình quay sang thì bắt gặp ánh mắt của hắc đang nhìn mình.
- An nè. Cô có biệt danh không? __ Jun nhảy vọt lên khoát vai nhỏ Ein. Nó thì cười nhẹ rồi gật đầu.
- Kenny! __ Nó trả lời rồi bị Nari kéo đi.

[I really wanna stop

But I just gotta taste for it

I feel like I could fly with the ball on the moon

So honey hold my hand you like making me wait for it

I feel I could die walking up to the room, oh yeah

Late night watching television

But how we get in this position?

It's way too soon, I know this isn't love

But I need to tell you something]

Alo!! Em nghe __ nó dựa lưng vào bức tường sau dãy lớp học nghe máy.

Ổn chứ? __ giọng Kun vang lên từ loa di động. Lúc hai anh dẫn nó qua Anh điều trị, hai anh cũng cắt đứt mọi liên lạc về Việt Nam, cắt luôn cả số điện thoại cũ. Bây giờ, hai anh đang quản lí hai chi nhánh lớn của Hawk ở Pháp và Anh, nó thì vẫn tiếp tục quản lí H3G nhưng thông qua anh Huy.

* Hi. Hai cứ đùa. Em gái hai không ổn chứ sao nữa?* __ nó cười nhẹ nhưng đầu dây bên kia vẫn nghe rõ.

* Chiều nay, hai phải về Anh có chút chuyện. Thằng ba thì đi đâu chơi rồi.*

Vâng. Thôi em cúp máy nha. Bye hai nói xong nó cúp máy cái rụp rồi quay sang lôi con Nari đang đứng bên ra căn tin. Chắc này giờ mấy đứa kia đợi mỗi cổ rồi.

Căn tin,

- Uầy. Năm nhất đó __ vài người chỉ chỗ vào nó và Nari

- Xinh phết nhỉ __ một thằng tấm tắc khen.

- Cô em cho anh làm quen nha __ một thằng chặn đường tụi nó, rồi cười nham nhở. Nó vẫn giương đôi mắt lạnh băng nhìn cái đám trước mặt.

- Tôi cho anh 3s để biến __ giọng nói của Nari nhẹ nhàng nhưng chất chứa nhiều gai độc.

- Mấy em cứ đùa. Anh đây thích kiểu này à nha __ thằng cầm đầu đi sát lại nó.

“1s...2s.....”

“Rầm” cái thằng cầm đầu lúc này còn kiêu ngạo nay chỉ vì cú đá nhẹ của Nari thì bay thẳng sang một cái bàn gần đó. Miệng bê bết máu đỏ, còn quần áo thì bẩn hết do đồ ăn đổ lên người. Mấy sinh viên khác thì run sợ mà chạy ra xa tên đó.

- Hơi mạnh chân nhỉ? __ Jun lắc đầu nhìn cái thằng không ra con người đang đổ mặt ở gần đó. Con Ein thì ôm bụng cười, hẳn thì mắt cứ dán lấy nó.

- Chắc mọi người cần noi gương tên này chứ. Đừng bao giờ đụng vào người bang Silver Hawk, đặc biệt... là bang chủ __ Nari nhếch mép khinh bỉ. Cô nhấn mạnh 3 chữ cuối cùng. Vừa kết thúc câu, nó và Ein không hện mà quay sang nhìn cô khó hiểu.

“Cái con nhỏ này! Phá tao à?” mặt nó tối sầm rồi đá mạnh vào chân cô. Cô biết trước mọi chuyện nên nhảy cao lên đi thẳng về chỗ. Nó tức xì khói, may mà có Ein ra ngăn chứ không nó lôi Nari ra băm luôn rồi.

- Bang chủ? Chẳng lẽ... Rin.... __ Jun lấp ba lấp bắp nhìn tụi nó. Còn mặt Ein như thất thần, nó thì mặt xám xịt chả bù cho Nari ôm bụng cười.

- Ủ. Nhưng bang chủ của Silver Hawk thay rồi. __ Nari bình thản đáp trả. Cả hai thằng đều quay sang nhìn nó chằm chằm. Nó cười khổ rồi im lặng.

- Từ nay, Kenny là bang chủ thay Rin __ Ein hiểu ý Nari rồi vừa nhâm nhi bánh vừa nói. __ À, mày gọi gì ăn đi chứ.

40. Chap 39

- Cappuccino __ nó vừa đeo tai phone màu trắng to vừa nói. Nó vô ý vén tóc lên để đeo tai phone làm lộ ra cái móc lai xanh mà sáng nay nó cố giấu vào trong. Dù chỉ sơ hở có chút xíu nhưng nó vẫn không qua mặt được hắn.

“Móc lai xanh!!!” hấn gào thét trong lòng. Không phải trong Mikado chỉ có mình nó mới được sử dụng màu này sao? Hấn đơ vài giây rồi cố lấy lại bình tĩnh. “Chuyện này sẽ nhanh chóng được điều tra”.

- Nè! __ Ein giờ li cappuccino và 1 trái táo đỏ ra trước mặt nó. Nó có hơi khó hiểu khi nhỏ chìa trái táo ra. __ Tao thấy ngoài kia bán nên mua ày đó.

Nó ngơ người ra. Không lẽ hai đứa này đang giúp hấn nhận ra mình à? Nó neho mày rồi nhìn sang hấn. Đúng như dự đoán hấn đang nhìn nó chăm chăm.

- À..ừ... cảm ơn mày __ nó lấp ba lấp bắp sợ bị lộ. Không nói gì thêm nó lôi cuốn tiểu thuyết ra đọc. Bây giờ im lặng là tốt nhất. Nó giả vờ như đang tập trung đọc sách nhưng chắc hai đứa bạn hiểu nó đang chiến tranh lạnh bên trong đầu.

“Tink...” một tin nhắn của máy nó, tin nhắn này đến từ mamy yêu quý của nó.

Tối nay về sớm nha. Mamy có bất ngờ cho con. Cấm con la cà nha bất ngờ? nó đọc dòng tin mà neho mày khó hiểu. Do đang chú tâm suy nghĩ chuyện bất ngờ mà nó không để ý người con trai ngồi cùng bàn đang nhìn nó cười gian.

- Gì vậy? __ Ein neho mắt nhìn nó.

- À. nhà có chuyện, chẳng biết chuyện gì nữa nhưng tối nay phải từ bar thôi __ nó thở dài. Lâu rồi nó không đến bar, cũng hơn 1 năm rồi còn gì. Mọi chuyện bên này nó nắm rất rõ nhưng đến cả Bun cũng không biết nó còn sống.

- Chán thế. Mà gấp lắm sao? __ Nari chống cằm. Khó khăn lắm mới lôi nó đi bar được mà lại... Haizzz. Nó định khi nào mà hấn nhận ra nó thì nó mới vào bar chơi nhưng bị hai nhỏ bạn dẻo miệng quá nên bị cuốn theo.

- Chắc vậy á. __ nó cười trừ. Vì nụ cười này của nó làm hấn đơ vài giây. Trước đây, nó đã đẹp bao nhiêu, nay trở về lại càng giống thiên thần hơn.

- À. Mà cho tôi hỏi cô có quan hệ gì với Rin không? __ Jun này giờ im thin thít.

- họ hàng __ công nhận tên này thẳng thắn ghê. Chưa gì muốn biết gia thế của nó rồi.

- Vậy bố mẹ cô là...?

“Reng...reng...” chưa kịp trả lời thì tiếng chuông vào học reo lên. Nó thầm cảm ơn bác bảo vệ rồi chạy nhanh đi. Tuy vậy nó không lên lớp mà vòng ra sân sau. Tuy đã lên đại học nhưng nó vẫn học ngôi trường Star của 1 năm trước. Vì khuôn viên trường rất rộng, đại học và phổ thông được ngăn cắt bởi 1 bức tường cao hai mét. Khổ nỗi, cái sân sau mà nó hay tới thì chỉ có bên khuôn viên trường phổ thông.

“Bịch” màn tiếp đất nhẹ nhàng của nó sau khi nhảy qua bức tường 2m. Một năm rồi, chắc hấn cũng không còn thói quen ra sau này nữa.

- Ai cho phép cô vào đây? __ hấn đứng sau bức tường nói vọng lại.

- Thích thì vào __ nó hất cằm rồi đi thẳng về hàng phượng tím. Thấy nó không đi tới cây phượng ngày xưa mà chọn cây bên cạnh hấn liền kéo nó lại:

- Này! Có một năm thôi sao quên nhanh vậy? cây này mới đúng __ hấn kéo nó lên cái cây bên cạnh. Còn nó thì đơ toàn tập... Không lẽ...

- 1 năm? Tôi và anh quen nhau ư? __ nó giả bộ không quen biết rồi quay phắt đi.

- Em trốn tôi được bao lâu? __ hấn kéo đầu nó sát lại rồi nói thầm vào tai nó. Hơi ảm từ hơi thở của hấn truyền khắp người nó. Đây là cảm giác bị mất sau một năm ư?

- Anh... ĐỒ BIẾN THÁI __ nó đẩy hấn ra, mặt đỏ như trái cà chua chín mọng. Hấn thì cười hiền, đúng rồi đây chính xác là nó. Chỉ có nó mới có hương thơm riêng biệt này.

- Bỏ tôi mà đi. Gan em lớn lắm __ hấn giựt mạnh nó vào lòng. Cái ngày này hấn đã đợi từ rất lâu rồi... cuối cùng nó cũng đến...

- Em... em xin lỗi __ mắt nó từ khi nào đã ngấn nước. Từng giọt nước dài lăn trên khuôn mặt trắng hồng của nó.

- Nín đi. Anh không trách em __ hần nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên nặt nó. Nó thì dụi dụi vào lòng hần như một chú mèo nhỏ.

- Em không ngờ anh lại phát hiện ra em nhanh vậy... dù chỉ có 3 tiếng bên em? À.. mà sao cả khuôn mặt em không giống... sao anh nhận ra? __ nó ngược lên nhìn hần. Khuôn mặt điển trai của hần được zoom to trước mặt nó.

- Em nghĩ anh yêu em là nhờ khuôn mặt hay sao? __ hần cười nhẹ. Nhưng hần cũng thắc mắc vì sao nó lại thay đổi nhiều vậy.

- Đây là khuôn mặt thật của em. Nó đã được giấu hơn 18 năm rồi. Khuôn mặt trước kia... là giả __ nó nói nhỏ đủ để hần nghe rồi im lặng thiếp đi trong vòng tay hần. Hương thơm bạc hà của hần nay lại ở bên nó lần nữa. Chắc chắn lần này, hương thơm này không ai được hưởng ngoài nó.

Cuối tiết,

- Mày đi đâu về vậy? __ Nari thấy nó và hần đi vào lớp thì chạy lại hỏi. Buổi chiều có 3 tiết thôi mà bọn nó cũng nghỉ cả 3. Đáng ngạc nhiên hơn là nó và hần đi chung nữa chứ.

- Lộ rồi __ nó cười hiền rồi xách giỏ ra về. __ chào mày nha Jun __ nó vẫy tay rồi phóng xe đi mất.

- Chuyện... gì vậy? __ Jun vẫn chưa thể hình dung ra chuyện gì cả. Thấy khuôn mặt ngây thơ vô số tội của cậu mà cả bọn bật cười khanh khách.

- Kenny... là RIN __ Nari hét to chọc Jun rồi cả đám xúm nhau vào tám. Từ chuyện nó bị bệnh tim đến chuyện khuôn mặt nó, rồi cả chuyện hai anh đều bị bọn nó cho lên thớt chém.

- Thôi. Tao về đây __ chưa để bọn nó chào lại hần đã nhảy lên con xế Lamborghini màu trắng rồi phóng đi mất dạng.

Tại nhà nó,

- Tối nay nhà ta có khách quan trọng nên mamy cần con ăn mặc cho đàng hoàng đó. Cái váy trắng mamy để trên giường đó __ bà nháy mắt với nó rồi dắt nó ném vào phòng.

Nhìn cái váy trên giường mà mặt nó nhăn lại như cái giẻ lau. Mamy chơi xấu, lần trước đăng quang khó khăn lắm nó mới ních cái váy kia mà giờ mamy lại kêu nó mặc cái váy này.

- Không thay thì con đừng mơ ra ngoài __ như biết trước ý định của nó bà ra lệnh. Đương nhiên bà đang cầm điện thoại và laptop của nó, cái Ipad thì bị thu rồi, cửa sổ thì bị khóa chặt cả trong cả ngoài, còn cửa chính thì bà đang canh.

Nó thở dài rồi rút tay khỏi cái tay mở cửa. Đành vậy chứ biết sao.

30' sau, nó đi vòng ra soi gương. Nó mặc cái đầm cúp ngực màu trắng dài nửa đùi. Điểm nhấn của cái váy là 1 vòng đai màu trắng viền đen. Chân đầm được thiết kế độc đáo hơi xòe và nhiều tầng mỏng. Tai nó đeo đôi bông tai hình hoa hồng đen - cùng màu với bông hoa ngực đai eo. Tóc được nó vén gọn sang một bên, đặc biệt tóc mái cũng được cột phồng ra sau. Đương nhiên, không thể nào không để ý đến cái dây chuyền ngắn hình bông hoa hồng đen và cái vòng tay bạc nhỏ. Đôi guốc đen 1 tấc cũng được mamy nó chuẩn bị. Bây giờ nó chả khác gì một thiên thần giáng trần.

Cùng lúc đó ở dưới nhà,

- Chào hai người __ mamy hần chạy lại ôm mamy nó. Sau đó papa của hần và papa nó thì khoát vai nhau vui vẻ. Sau cùng là một chàng trai bánh bao trong bộ vest màu đen. Hần hôm nay lịch lãm nhưng vẫn còn phong thái quậy, phá cách.

- Mamy à... cái váy này nó sao sao á!!! __ nó meo máo đi xuống nhà mà không để ý khách quý đã tới.

Nhìn nó trong bộ váy mà hần như đứng hình. Cả cái điệu bộ đó nữa, hần cũng chưa từng thấy bao giờ.

- Ặc.... Con chào hai bác ạ __ nó xấu hổ đến đỏ cả mặt rồi lí nhí chào bame hần.
 - Con dâu ta đẹp ghê á __ mamý hần ôm chầm nó. Còn cái mặt nó cứ ngêch ra.
 - Con.... dâu ạ? __ nó chớp chớp mi mắt, làm cho cái đồng tử tím bên trong khá khó chịu. Bame nó thì cốc đầu vì tội ngớ ngẩn.
 - Anh có phận sự ở đây? __ nó nhướn mày nhìn hần. Nãy giờ nó không nhìn thẳng mặt nhưng nó biết rõ nãy giờ hần nhìn nó cười cười.
 - Đương nhiên rồi __ hần cười gian rồi luồn tay qua eo nó. Thoáng chút đỏ mặt rồi nó cũng lấy lại được bình tĩnh:
 - Hừ. Từ nay anh đừng mơ mà bắt nạt em nha __ nó hất cằm rồi thẳng chân đá vào chân hần.
 - Em.. __ hần tức điên người, vừa cà thọt vừa dí nó.
- Đợi miết chả thấy hai đứa nó vào thì cả 4 ông bà ra xem. Trước mặt họ bây giờ chả khác gì một bãi chiến trường, còn hần và nó vẫn dí nhau chạy khắp nhà. Mamý nó thở dài, chuẩn bị bộ váy đẹp mà nó đem váy ra chơi thì thôi chứ.
- Stopp!!! Hai đứa ngồi vào ghế. Nhanh!!! __ cả 4 ông bà đồng thanh làm cho nó và hần giật bắn mình. Nhìn nét mặt của họ mà hai đứa ngoan ngoãn lết thân về bàn ăn.
 - Từ nay, con sẽ là con dâu nhà Williams. __ papa nó từ tốn nói rồi gấp cho nó miếng thịt vào chén.
 - Dạ? __ mắt nó trợn ngược lên như không tin vào tai mình. Còn hần ngồi đối diện cứ bùm miệng cười.
 - Không cãi. Cuối năm hai đứa kết hôn. Hai tháng nữa hai anh sẽ đi rước vợ. nên con đi cùng cho vui __ mamý nhéo má nó.

41. Chap 40

- Ó... __ mặt nó đỏ gay rồi ngoan ngoãn ngồi ăn mà không nói gì nữa.
 - Lát lên dọn đồ qua nhà mới ở nhà con __ papa đó dịu dàng. Thật chẳng bù amy nó.
 - Khụ.. khụ.. __ nghe xong papa nói mà nó sặc luôn cơm. Hần lo lắng kéo nó ra bồn rửa mặt.
- Nhìn nó trước mặt mà nó không khỏi ôm bụng cười. Về ở chung với hần là phước lắm mà còn làm giá nữa chứ.
- Anh... Ai cho anh cười? __ nó giận tím mặt. Không lẽ phải ở chung nhà với hần thiệt á?
 - Từ nay... em là của tôi __ hần hôn nhẹ vào trán nó rồi vọt lên nhà. Còn cái đầu nó thì bốc khói nghi ngút.
- Tại căn biệt thự Hoa hồng,
- Ít ra em cũng xách một vali đi chứ __ hần nhấn nhó chỉ vào đống vali to tổ chẳng của nó.
 - Anh có phải đàn ông không mà hay than thở thế? __ nó ung dung bước vào nhà. Còn hần thì hí hục xách đống vali của nó. Khổ hần... dài dài =(
- Một năm sau,
- Hôm nay mày xin thiệt á __ Ein chạy lại ôm nó. Bây giờ nó đang mặc một áo cưới trắng dài mà do chính tay nó thiết kế.
- Vâng, đúng vậy, hôm nay chính là ngày nó sẽ lên sẽ bông đến nhà.... nó đang ở.
- Đám cưới của tụi nó được tổ chức ở khuôn viên lớn của khách sạn Hawk ở bãi biển. Gió biển thoang thoảng, mùi cát, mùi mặn của biển như hòa trộn. Nó trong bộ váy trắng tinh khiết đang cùng papa lên lễ đường.

- Giao nhóc này lại cho con. __ papa cười hiền rồi trao tay nó cho hấn. Hôm nay hấn chả khác gì một bạch mã hoàng tử khi mặc trong mình là bộ com-plê trắng. Nhẹ nhàng đưa nó lên trên bực cao rồi cả hai cùng nhìn cha xứ.

- Con có nhận người nữ này làm vợ, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng? __ giọng cha xứ trầm trầm vang lên

- Dạ có! __ hấn đồng dạc nói, còn cười hiền nhìn nó.

- Con có nhận người đàn ông này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng?

- Ừm... __ nó nheo mày suy nghĩ....

1'

2'

....

5'

- Con có nhận người đàn ông này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng? __ cha xứ mất kiên nhẫn. Còn hấn thì ánh lên mắt đầy sự khó hiểu. Cả không gian dường như im lặng để chờ đợi câu trả lời ngàn vàng của nó.

“Nhóc con lại bày trò gì nữa đây?” hai anh nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. Ngay cả đám cưới nó cũng không tha cho hấn chút.

- Với 1 điều kiện ạ __ nó cười dịu dàng. Nhận được cái gật đầu của cha xứ, nó nói tiếp: - Anh nói lí do anh cưới em đi.

- Anh biết Mikado và Williams là hai gia tộc đứng đầu. Em là người đứng đầu gia tộc, anh cũng là người đứng đầu Williams. Hai họ mà kết hợp lại thì mạnh không ai đuổi kịp rồi. Để cho sự thật ấy nhanh chóng, thì chúng ta hợp nhất đi, ha? __ hấn nháy mắt nhìn nó.

- Không. Không có chút thành ý. Đây chất chính trị. Không đồng ý __ nó hất cằm rồi nhìn đếu hấn. Chẳng lẽ nó muốn hấn nói hết ra những gì hấn nghĩ à? Nó dồn hấn vào ngõ cụt rồi.

- Hớ. Sao vợ đối xử tàn nhẫn với chồng vậy? __ hấn mè nheo nó. Thật tình, đang ở lễ đường mà bọn nó hồn nhiên.... như hai đứa điên.

Nó trừng mắt nhìn hấn: “Không nói cũng không sao! Đừng gọi vợ chồng nữa! ”

Nghe nó nói mà hấn như thất thần. Tuyệt tình quá vậy! Rồi hấn cũng nghiêm túc trả lời: “Nói! Đương nhiên phải nói để được bé em về nhà”

- Bằng này! Em là con gái mà lạnh lùng siêu cấp đến anh đây còn phải bái em làm sư phụ. Con em sau này chắc chắn cũng sẽ trở thành tảng băng di động. Vậy... nếu em không chê, anh sẽ hợp tác với em nuôi dạy con. Chúng ta có thể kí hợp đồng ngay bây giờ. __ nghe hấn nói mà cả lễ đường lẫn ra cười. Toàn là quý ông, quý bà thế mà giờ... lại lẫn lóc dưới sàn... vì cười.

- Không đồng ý. Đậm chất kinh doanh. Cho anh cơ hội cuối cùng. __ Nó nhịn, nó cố gắng không bật cười rồi cũng nghiêm mặt lại. Nghe hấn nói từng chữ mà.. nó muốn đập hấn bay đi luôn.

Hấn ho 2 tiếng rồi kéo nó nhìn thẳng vào mắt hấn, hấn từ tốn nói:

- Nghe kĩ nhé! Anh chỉ nói 1 lần này thôi. Anh thấy chúng ta đều không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Điểm yếu của anh, nước mắt của anh, những khoảnh khắc anh yếu đuối nhất em cũng đã thấy. Anh nghĩ em cũng thế. Điểm yếu của em, nước mắt của em, những khoảnh khắc em yếu đuối và nhu nhược nhất, anh đều chứng kiến. Anh yêu em! Thật sự rất yêu em. Lúc em bị bắt cóc, tìm anh thật sự thất chặt đến nghẹt

thở. Lúc em đau khổ, anh chỉ muốn ôm em thật chặt, bảo vệ khỏi những nỗi đau. Lúc em vì anh mà bị người khác lăm le, anh chỉ muốn giết sạch bọn chúng. Lúc em bị giam lỏng, anh đau nhưng anh đành bất lực. Lúc đó anh nghĩ, chắc chắn phải cứu em ra, bằng mọi giá. Lúc em bị bệnh, tim anh như ngừng đập. Lúc biết em ra đi, anh nguyện sẽ mãi mãi bên em, mãi mãi chỉ có em. Lúc em bỏ đi không một lời chào, em dường như bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, anh như một tên điên lúc nào cũng chỉ có em trong đầu. Anh như mất đi cuộc sống, mất đi cảm giác. Cuộc sống lúc đó đối với anh thật tẻ nhạt. Bây giờ em đã trở lại rồi, cho dù phải đánh đổi tất cả, anh vẫn sẽ mãi bên em. Để khóa chặt em chỉ còn cách, em lấy anh nhé?

Mọi người như thay đổi 360°. Lúc này còn cừu rần rần mà bây giờ lại nước mắt dâng trào cảm động, không gian lại tiếp tục im ắng để nghe câu trả lời của nó. Nó ôm chầm lấy hân trước mặt bao nhiêu người. Nó khóc, nó dựa vào hân mà nức nở như một đứa trẻ. Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi rồi thấm vào áo hân.

Bên dưới, ai cũng âm thầm chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Bây giờ thì các nàng tiểu thư kia mới hiểu vì sao hân không bao giờ để ý đến tụi nhỏ.

- Lấy anh, nhé? _ hân ôm nó vào lòng. Nó gật đầu lia lịa.

- Chú rể có thể hôn cô dâu _ tiếng cha xứ vừa dứt là lúc môi nó bị hân chiếm giữ. Nó ngoan ngoãn đáp trả lại.

- Yah!!! Nhóc đúng là bày trò _ Kín cốc đầu nó. Bên cạnh anh là Hali - chị dâu ba của nó. Anh Kun cũng chẳng kém cạnh khi khoát tay cùng Velia. Hôm nay tất cả ai cũng đẹp, cũng sang trọng. Nhìn lại quá khứ mà nó nhớ những kỉ niệm học trò, kỉ niệm về mọi người.

- Này! Tên kia đứng lại _ Ein xách giày dí Jun chạy vòng vòng. Chả là vợ chồng nhà nó có mua quà cho nó nhưng lại bỏ quên ở nhà mới khổ.

- Em cứ đánh nhóc thế thì sao được. Nhóc con của em bây giờ có chồng rồi đấy _ anh Huy cười nghiêng ngả, đi sau là Nari đang hí hửng nhìn nó.

Nó tưởng mình bị xuất giá sớm ai ngờ... bọn bạn thân và cả hai anh đều có chỗ dựa hết rồi.

- Này Băng! Em là của tôi _ hân ôm chầm nó từ đằng sau. Cả hai người, hai trái tim nhúng cùng đập chung một nhịp. Mãi mãi bên nhau nhé anh!

—END—

Rin: Vậy là cuối cùng fic cũng End tại đây. Rin chân thành cảm ơn các độc giả luôn ủng hộ fic trong thời gian qua. Tuy kết thúc khá vội nhưng Rin muốn kết sớm để chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Nếu để thi xong mà viết thì ý tưởng trôi hết mất :3. Dự là sau khi end fic này rồi thì Rin sẽ bắt tay vào viết fic mới. Mong mọi người ủng hộ nhé!!! Cảm ơn các bạn nhiều!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-bang-em-la-cua-toi>